

MĂRTURII DESPRE CRIZA DE SARCINĂ

femei fericite că au născut,
femei care regretă avortul

MĂRTURII DESPRE CRIZA DE SARCINĂ

femei fericite că au născut,
femei care regretă avortul

Vă rugăm să sprijiniți activitatea de aducere la lumină a realității crizei de sarcină trimițând mărturii sau îndemnând pe cunoscutele dumneavoastră care au trecut prin criza de sarcină să trimită mărturii pe adresa de mail **101marturii@gmail.com**.

Mărturiile vor fi publicate pe site-urile **www.femeifericite.com** și **www.avorturegretate.ro**.

Mărturiile pot fi complet anonime; datele personale sau datele de contact ale celor care le vor trimite nu vor fi făcute publice, decât dacă ei solicită aceasta.

Vă rugăm să oferiți doar mărturii complet adevărate, deoarece spunerea adevărului și numai a adevărului este centrală în abordarea crizei de sarcină.

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a Bibliotecii Naționale a României

ISBN 978-606-93811-6-8

ARGUMENT

DE LA CUNOAȘTEREA REALITĂȚII CRIZEI DE SARCINĂ LA PROIECTUL DE ȚARĂ VITAL AL ROMÂNILOR: PREȚUIREA DARULUI VIETII ȘI SPRIJINIREA FEMEILOR ÎN CRIZĂ

În viața noastră puține sunt lucrurile al căror impact uriaș este atât de puțin înțeles precum criza de sarcină.

Este vorba despre scurta perioadă din viața unei femei însărcinate în care avortul apare ca o altă opțiune pe lângă continuarea sarcinii și nașterea copilului.

Criza de sarcină apare în cele mai diverse situații de viață. Astfel, experiența directă și bibliografia teoretică arată că nu există niciun element care să elimine *a priori* posibilitatea apariției crizei de sarcină: nici starea financiară, nici statutul social ori marital, nici absența sau numărul copiilor, nici vârsta, nici nivelul intelectual, educațional și cultural, nici starea de sănătate a femeii, nici calitatea relației cu tatăl copilului, nici opinia familiei ori a prietenilor, nici afilierea ori practica religioasă a mamei, tatălui, familiei, nici măcar împrejurările concepției și starea de sănătate a copilului, de exemplu atunci când copilul a fost așteptat ani la rând și este deplin sănătos... În realitate, oricând poate apărea un element care să determine criza de sarcină.

De aceea, pentru a fi cu adevărat alături de femeia în criza de sarcină este nevoie de cele mai diverse abordări, potrivite fiecărei situații de criză: de la formele cele mai simple, cum este o discuție de 15 minute, până la sprijinirea emoțională și materială pe mai mulți ani de zile.

Cele mai multe dintre mărturiile cuprinse în acest volum au fost așternute în scris în anul 2016, când s-a încercat pentru prima dată

tipărirea unei cărți de mărturii despre criza de sarcină. Avorturile prezentate sunt avorturi la cerere. Majoritatea numelor de persoane și localități sunt anonimizate, doar în cazul autoarelor care au menționat explicit că nu doresc anonimizarea păstrându-se numele real. Datele calendaristice sunt reale. Dacă nu este specificată o sursă, mărturiile sunt preluate de pe site-urile destinate crizei de sarcină femeifericite.com și avorturiregretate.ro.

Mărturiile sunt experiențe de viață, sunt lucruri trăite a căror realitate nu poate fi anulată de nicio ideologie și nicio invocare a drepturilor și libertăților.

Este cutremurătoare distanța uriașă dintre gingășia dragostei materne și înverșunarea violentă a presiunii exterioare pentru avort.

Mărturiile arată că, după cuvântul scripturistic despre deplîntătea vieții intrauterine „Tu ai zidit rărunchii mei, Doamne, Tu m-ai alcătuit în pântecul maicii mele” (Psalmul 138, 13), al doilea element relevant în problematica vieții și a avortului este gravitatea crizei de sarcină. Cât de adevărată este afirmația Fredericăi Mathewes-Green: „O femeie nu dorește să facă avort așa cum dorește o înghețată sau un Porsche, ci ca un animal prins în cursă care își roade picioarele pentru a scăpa!”

Majoritatea mărturiilor se încadrează într-unul dintre cele două tipare:

- criză de sarcină, frică, lipsă de sprijin, avort, durere, regret;
- criză de sarcină, frică, sprijin, curaj, naștere, efort, bucurie.

În criza de sarcină, frica este de neocolit: frica de ce va spune tatăl copilului, părinții, rudele, prietenii, colegii de serviciu, frica de a nu avea bani, locuință, putere de a face față situației, frica de un viitor pentru care nu s-a făcut niciun plan. Frica nu este ea singură decisivă, ci contează dacă există sau un cineva care să sprijine.

Circa 80% din cazurile de criză de sarcină s-ar putea rezolva în mod fericit dacă femeia ar primi sprijin din partea tatălui copilului. Dar un factor-cheie în criza de sarcină și în decizia femeii de a face avort este violența din partea tatălui copilului, de la presiunile verbale, până la violența fizică gravă. Cel puțin 60% dintre avorturi sunt consecințe ale presiunilor partenerului de viață. Este șocant să constați câtă înverșunare poate apărea împotriva micuței ființe a cărei viață pâlpâie.

Adunarea acestor mărturii într-un volum nu este menită să învinovățească, să acuze, să judece pe nimeni – nici pe femei, nici pe tații copiilor, nici familiile lor, prietenii lor, colegii lor, nici pe doctori și personalul medical, nici pe oamenii politici.

Este o mică oglindă a noastră, din ultimele decenii.

De aceea, sperăm ca aceste mărturii să ajungă la cât mai mulți adolescenți și tineri, pentru a putea înțelege că au o responsabilitate, să nu aleagă lașitatea și fuga de responsabilitate. Să nu folosească iubirea pe care o femeie o are pentru ei pentru a-i cere să facă avort, căci aceasta este o desfigurare a masculinității sale.

Sperăm ca aceste mărturii să ajungă la cât mai multe adolescente și tinere, pentru a putea înțelege că o cale ușoară se poate dovedi greșită, iar o cale grea se poate dovedi cea corectă. Să înțeleagă că atunci când un bărbat le cere să facă avort, acel bărbat nu le iubește, ci le folosește și le distruge feminitatea.

Sperăm ca aceste mărturii să ajungă la părinții care cred că viitorul bun al fiicei sau fiului lor se construiește presându-i să avorteze nepotul lor.

Sperăm ca aceste mărturii să ajungă la bărbații care își folosesc toată puterea de convingere, iar uneori violența verbală, psihică, fizică pentru a obține avortul și degrevarea de responsabilitate.

Sperăm ca aceste mărturii să ajungă la cât mai mulți doctori ginecologi. Dumneavoastră, doctorii ginecologi, sunteți cei prin care se nasc copiii.

Cu mâinile dumneavoastră îi salvați, adesea, pe copii și pe mame în cazul unor sarcini și nașteri dificile.

Dumneavoastră puteți să le spuneți adevărul pe care îl știți mai bine decât oricine: în burtica ta, mămică înfricoșată, este un copil, băiatul sau fiica ta; în burtica ei, tată înfricoșat, este un copil, băiatul sau fiica ta. Nu la naștere „veți avea un copil”. Copilul este deja! Aveți deja un copil.

Dumneavoastră puteți să informați că avortul nu este o procedură 100% sigură, că există riscuri, de la sindrom post-avort la infertilitate, și aveți dreptul să informați.

Dumneavoastră puteți să oferiți numărul de telefon al unui centru unde poate fi sprijinită femeia aflată în criză de sarcină.

Dumneavoastră aveți dreptul legal al libertății de conștiință să nu curmați o viață.

Dumneavoastră vedeți disperarea, frica, presiunea cu care adesea o femeie intră pe ușa cabinetului.

Dumneavoastră cunoașteți golul și durerea de după.

Dumneavoastră știți ce spune părintele artei și profesiei medicale în Jurământul lui Hipocrate: „nu voi da niciodată unei femei o substanță care provoacă avort”.

Dumneavoastră sunteți specializați în *obstetrică-ginecologie*.

Sperăm ca aceste mărturii să ajungă la cât mai mulți clerici. Oameni ai credinței, nimeni nu știe mai bine decât dumneavoastră valoarea sufletului fiecărui om!

Nimeni nu știe mai bine că sufletul este creat de Dumnezeu atunci când trupul e zămislit dintr-o celulă a tatălui și o celulă a mamei!

Nimeni nu știe mai bine cât de mult bine poate aduce un om în lume și cât de mult rău aduce luarea vieții unui om nevinovat, a unui prunc.

Sunteți cei în fața cărora sufletele oamenilor se deschid și sunteți martorii revărsării de durere sau de bucurie.

Sunteți cei care constată că, în fața morții absurde și a suferinței, doar Dumnezeu poate interveni și de aceea este chemat cu atâtea nădejde – așa cum se vede din mărturie.

Unele dintre mărturiile din acest volum sunt scrise la îndemnul dumneavoastră, iar cei care le-au scris au simțit că astfel îi vor ajuta pe alții.

Vă rugăm, încurajați-i pe cei care pot vorbi despre momentele dificile să fie mărturisitori pentru a fi de folos celor care vor trece în viitor prin momente asemănătoare.

Sunteți cei prin care vine iertarea, vindecarea, pacea. Sunteți cei care nu judecă, dar nici nu mint numind răul altfel decât rău și binele altfel decât bine.

Sprrijiniți femeile în criză de sarcină, îndemnați-i pe bărbați să își asume responsabilitățile firești față de copilul lor și de mama copilului lor!

Rugați-vă pentru ca inimile noastre să se deschidă către cei mai mici dintre noi!

Sperăm ca aceste mărturii să ajungă la cât mai mulți oameni politici. Pentru a înțelege ce se întâmplă cu românii din 1958 până în prezent.

În anul 2018, România sărbătorește Centenarul Marii Uniri. În Primul Război Mondial, în urma căruia s-a înfăptuit Unirea, au murit circa 1.125.000 de români.

Dar nu în acest război și-au pierdut viața cei mai mulți români, nici în Războiul de Independență și nici în al Doilea Război Mondial.

Cei mai mulți români și-au pierdut viața prin avort: aproape 23 de milioane de avorturi chirurgicale au fost înregistrate oficial doar în spitalele de stat din țară (7,5 milioane în perioada de liberalizare 1958–1966; 7,4 milioane în perioada de restricționare 1967–1989; 7,9 milioane în perioada de liberalizare 1990–2016).

Media în 2016 a fost de 173 avorturi chirurgicale efectuate zilnic în spitalele de stat.

La aceste date, trebuie adăugate următoarele categorii de avorturi, care nu sunt raportate în statisticile din România:

- avorturile care se efectuează în clinicile particulare;
- avorturile medicamentoase, prescrise în spitalele de stat și în clinicile particulare;
- avorturile făcute în străinătate de persoanele tinere și mature aflate la muncă în străinătate, care reprezintă o parte însemnată din populația României aflată în perioada de fertilitate.

Nu este cunoscut nici numărul avorturilor ilegale din perioada regimului comunist, dar și după 1990.

Dacă s-ar avea în vedere și aceste avorturi, care nu sunt înregistrate în statistici, probabil că s-ar ajunge la un număr total al avorturilor dublu față de cel din statisticile oficiale.

În Republica Moldova, a cărei populație la 1 ianuarie 2016 era de 3.553.056 locuitori, statisticile arată că în perioada 1960 – 1 ianuarie 2016 au fost înregistrate 2.112.158 avorturi chirurgicale în spitalele de stat. Și pentru Basarabia, în statistica reală ar trebui adăugate avorturile medicamentoase și avorturi făcute de către persoanele tinere și mature aflate la muncă în străinătate.

Aceste date fac ca România și Republica Moldova să se afle pe locurile 5, respectiv 6 în lume în privința numărului de avorturi raportat la populația actuală a țării.

Iubiți poporul acesta și – nu prin coerciție, ci prin sprijin – ajutați-l să își nască fiii și fiicele pe care îi dă Dumnezeu!

Această carte este menită să ne aducă aminte de milioanele de copii care nu au văzut lumina zilei și de milioanele de femei în criză de sarcină care nu au fost informate, nu au fost sprijinite, nu au fost iubite.

Poate acești copii nu ar fi devenit atât de celebri precum Céline Dion și Cristiano Ronaldo, ale căror mame s-au gândit să îi avorteze, sau Andrea Bocelli, a cărui mamă a fost sfătuită să îl avorteze.

Dar fiecare dintre ei ar fi putut fi o lumină în viața părinților, în familiile pe care și le-ar fi întemeiat, în societate românească sau chiar în lumea întreagă.

Poate mamele lor ar fi avut parte de dificultăți, dar ar fi avut parte și de „te iubesc, mamă” al acelor copii, de sprijinul lor la bătrânețe, de bucuria nepoților.

Am cunoscut femei care au regretat avortul dinainte de a-l face, femei care au regretat avortul în timp ce avea loc, femei care au regretat avortul când s-au ridicat de pe masa ginecologică, femei care au regretat avortul pentru prima oară la câteva decenii după ce a avut loc. Dar nu am cunoscut nicio femeie care să își îndemne fiica: „Mamă, când vei crește mare, să faci și tu măcar un avort, că este foarte bine!”

De aceea, publicarea mărturiilor este menită să ne facă să înțelegem ușurința cu care fiecare dintre noi am trecut și trecem pe lângă femeile în criza de sarcină, indiferenți la frământările lor și la viața copilului pe care l-au purtat în pânzele câteva luni. Este și o ocazie de a le cere iertare pentru indiferența noastră.

Sperăm că fiecare și împreună, ca societate, vom învăța ceva din aceste mărturii, sperăm că inimile noastre se vor deschide către femeile în criză de sarcină și copiii lor.

Prin cunoașterea realității crizei de sarcină, sperăm să înțelegem că proiectul de țară vital al românilor din dreapta și din stânga Prutului este prețuirea darului vieții și sprijinirea femeilor în criză de sarcină. Doar așa vom avea un viitor!

Alexandra Nadane
Asociația Studenți pentru viață
1 martie 2018

FEMEI
FERICITE

CĂ AU
NĂSCUT

1

*Am primit un gând incredibil:
„Minte! Minte, că ai făcut avort
și păstrează copilul!”*

Am primit un gând incredibil: „Minte! Minte, că ai făcut avort și păstrează copilul!”

În viața fiecărei femei există momente de mari intensități interioare, un fel de frământare puternică a aluatului sufletesc, timp în care plămădeală duce spre culmi nebănuite până atunci de firea ei firavă.

Momentul în care sufletul și cugetul meu au primit provocarea maximă din partea vieții a fost atunci când am rămas însărcinată pentru prima oară, în 2006.

Eram o femeie tânără, la cei peste 25 de ani ai mei, aflată mereu în centrul atenției bărbaților, ceea ce-mi oferea o anumită încredere de sine, visând însă în adânc la o dragoste eternă.

Mă simțeam în cea mai plină perioadă a vieții mele, în care totul îmi părea posibil. Aveam un job foarte bun și eram implicată într-o relație ca-n cărțile Sandrei Brown, de o pasiune nebunească, cu un bărbat de o frumusețe răvășitoare. Care nu era al meu, ci era el însuși într-o relație de câțiva ani cu o altă femeie, pe care, spunea el, nu o mai înșelase niciodată. Nu îmi doream însă să-l fur cuiva, era chiar prima și ultima oară când, împotriva principiilor mele, eram o „cealaltă femeie” din viața unui bărbat. Știam că relația noastră se va sfârși când pasiunea intensă se va mistui în propriul ei foc. Știam și simțeam că el încă își iubește prietena (acum știu sigur că nu așa este iubirea, iubirea adevărată nu înșală), însă asta nu mă deranja. Deocamdată eu îi ocupam mințile și asta îmi era de ajuns. Așa gândeam eu atunci, așa simțeam.

Povestesc acum ca despre viața altei persoane, parcă a unei străine, și nu a mea...

Am început să observ după vreo 5 luni de relație, că... arăt din ce în ce mai bine, sâniii parcă îmi crescuseră, tenul și pielea

erau din ce în ce mai strălucitoare. Ce mai, parcă înflorisem ca o floare de primăvară! Mă bucuram, în infatuarea mea, de atenția sporită a celor din jurul meu, care mă elogiau zilnic.

Până când o colegă de serviciu m-a întrebat: „Fată, nu cumva ești însărcinată?!” Ups, la asta chiar nu mă gândisem.

Îmi întârziase ciclul aproape 2 luni, dar asta mi se întâmpla de 2–3 ori pe an, de aceea nu mă alarmasem până atunci. În plus, noi ne protejam. Odată luasem chiar și o pastilă de a doua zi.

Îmi iau însă un test de sarcină, mă duc în toaletă. Oroare! Iese pozitiv. Lumea mea se prăbușește! Știam că el îmi va spune să fac avort. Iar eu avort îmi propusesem, încă de când am auzit prima oară cuvântul, să nu fac niciodată așa ceva.

I-am spus, m-am dus la control. La ecografie, medicul îmi spune că am o malformație la uter și că sigur voi naște un copil cu probleme, mai ales din cauza pastilei de a doua zi. Lumea mea era la pământ.

Era o luptă pe viață și pe moarte în sufletul meu. Simțeam o presiune imensă pe umerii mei. Visul meu de a avea o familie fericită, fără divorțuri, despărțiri, era dintr-o dată atât de departe, de neatins. Crescusem fără tată de la vreo 8 ani și mă chinuia gândul să-i fi făcut și copilului meu la fel.

Ador copiii, iar atunci eram pentru prima dată mamă. Mamă ești din momentul în care copilul este zămislit în pântecele tău. Au urmat zile întregi de discuții, de frământări, de nopți nedormite.

El punea o presiune imensă pe mine, iar eu nu doream sub nicio formă să-mi clădesc viitoarea viață pe sfâșierea unei alte femei, cu un bărbat pe care nu-l iubeam și care nici el nu mă iubea la rândul lui.

Iar să-mi omor copilul, primul meu copil, printr-un avort, care, chipurile, m-ar fi scăpat de probleme, m-ar fi sfâșiat pe mine. Și nu cred că mi-aș fi revenit vreodată, știind ce am făcut.

I-am spus însă că o să fac avort, iar el a promis că mă lasă în pace, după cum l-am rugat. M-am dus în oraș să caut un cabinet într-o

zonă unde știam că sunt mai multe. Doream să fie o femeie ginecolog. Ca și cum aceasta ar ușura cumva rușinea și durerea mea...

Căutarea mea de atunci, preumblarea mea prin oraș, timp de o oră-două, nu o voi uita niciodată. Căutam un cabinet să fac avort, rugându-mă la Dumnezeu să nu găsesc niciunul. Și nu am găsit.

Deși eram într-un loc în care văzusem foarte multe, acum, în nebunia mea, nu le mai găseam, deși am întrebat. Am amânat avortul.

Mai aveam o săptămână și făceam 2 luni de sarcină. Îl chem pe el la o întâlnire într-un parc. Îi spun că nu am făcut avort și că m-am hotărât să păstrez copilașul, fără să cer nimic de la el. El a luat foc, s-a rugat de mine „să nu-i distrug viața”. Nici nu voiam. Bărbatul care mai ieri era înnebunit după mine, acum îmi spunea lucrurile acestea.

Din nou, i-am spus că voi face avort, ca să pun capăt presiunilor. Și alungându-mi toate gândurile din minte, a doua zi mi-am propus să mă duc la medic. Eram ca un robot, fără simțăminte.

Însă, în adâncul meu, așteptam ceva de la Dumnezeu. Să facă cumva... El...

M-am dus la o clinică unde știam sigur că voi găsi un doctor. Nu mai aveam nici preferințe. Intru la ecografie, îi spun situația mea, că mă gândesc să fac avort. Îi spun și ce mi-a spus doctorul de la prima ecografie. Îmi văd copilașul pe ecran.

Doctorul îmi spune: „Este un copil perfect!” și că să mă gândesc bine până a doua zi, că ar fi păcat să... fac avort.

Deși momentele erau pline de o emoție de maximă intensitate, eu, totuși, în adâncul meu, aveam o liniște pe care nu o puteam nici explica.

Simțeam că... va fi bine... cumva. A urmat noaptea. A doua zi trebuia să mă duc la cabinet cu o decizie finală. Sarcina era deja destul de avansată, nu mai puteam amâna.

Nu-mi mai aduc aminte zbuciumul din sufletul meu din noaptea aceea. Știți de ce? Pentru că m-am rugat să-mi dea Dumnezeu

în gând o soluție, astfel încât nimeni, dar nimeni, să nu sufere. Și mi-a dat.

Am primit un gând care mi-a spus ceva incredibil: „Minte!” „Minte că ai făcut avort și păstrează copilul, crescându-l undeva departe, să nu afle el niciodată!”

M-am hotărât instant să fac exact așa. Atunci mi s-a întâmplat ceva incredibil. S-a așternut în sufletul meu o liniște, o pace pe care niciodată, dar niciodată în viața mea nu o mai experimentasem. Nimic nu mă putea tulbura. Puteau să fie împrejurul meu războaie, cataclisme, că nimic nu mi-ar fi luat acest simțământ adânc.

Am născut un băiețel perfect și frumos care este bucuria vieții mele. Tatăl lui a aflat târziu că eu am născut, a rămas șocat, însă nu s-a mai putut face nimic, mai ales că el chiar se căsătorise între timp cu prietena lui. Acum băiețelul meu e măricel, e foarte ascultător, cuminte și deștept.

M-am căsătorit la câțiva ani de la naștere cu un bărbat minunat care îl adoră pe băiețel. Viața mea s-a schimbat, pentru că eu m-am schimbat și am ascultat de glasul conștiinței în cel mai important moment al vieții mele.

Lucrez acum în domeniul asistenței sociale, luptând zi de zi pentru viață, viața copiilor, viața mamelor, contra avortului, sprijinind femeile aflate în criza de sarcină, pe care eu însămi am trăit-o.

Simt și trăiesc cu intensitate sentimentul că feminitatea nu este deplină decât atunci când femeia devine mamă. Iar Dumnezeu iubește mamele, eu știu asta!

Elena C., 37 ani, București
25 ianuarie 2016

2

*„Vom păstra copilașul,
indiferent de ce se va întâmpla!
Suntem împreună pentru
totdeauna, să nu uiți asta!”*

„Vom păstra copilașul, indiferent de ce se va întâmpla! Suntem împreună pentru totdeauna, să nu uiți asta!”

Povestea mea începe în luna octombrie a anului 2014.

22 de ani, în primul an de masterat, aveam un job bine plătit, aveam un iubit cald, drăgăstos și cu un foarte bun simț al umorului, alături de care îmi doream să rămân pentru tot restul vieții. Eram în relații bune cu toată lumea – pe scurt, eram mulțumită de viața mea.

Totul s-a zdruncinat vertiginos, însă, când am aflat că sunt însărcinată.

Și asta nu pentru că nu iubeam copiii – îmi doream să vină momentul cât de curând, însă parcă nu acum era timpul potrivit. Prietenul meu, actualul meu soț, nu avea pe atunci serviciu, era în an terminal la facultate, stătea încă la părinții lui acasă, fiind din București, eu încă stăteam la cămin...

Făcusem un test de sarcină care ieșise pozitiv, moment în care eu și cu iubitul meu eram năuciți total, nu știam ce vom face, vestea ne dăduse complet peste cap, mai ales că nu ne-am gândit la noi și la ce înseamnă asta pentru noi, ci cum îi va afecta pe părinții noștri, care aveau alte viziuni și planuri pentru noi, în mod special părinții mei.

„Cu ce aveam să-l creștem? Unde, mai precis? Capul familiei nu are serviciu, facultate terminată, nu putem face nimic... Cine va fi alături de noi?”

Știm cu toții care este viziunea generală – întâi terminare studiilor, făcut carieră, viață trăită, călătorii în toată lumea, experiențe și abia mai apoi căsătorie și familie de întemeiat. Așadar, din punctul ăsta de vedere, nu eram niciunul dintre noi „coțți”.

În sensul ăsta, ne-am gândit amândoi, sfâșiați de durere, la avort. Eram împotriva lui cu tot trupul și sufletul (eu mereu mi-am zis că nu voi face asta niciodată), însă, în momentele acelea de încețoșare a minții, ne-am gândit că vom trece amândoi peste tot ce va însemna trauma post-avort.

Bineînțeles, citisem nenumărate mărturii și cărți despre femei care au avortat, despre chinurile prin care au trecut după asta, iar acum, mai mult ca oricând, citeam tot ce îmi pica în mână despre acest subiect. Ba, chiar mai mult, îmi amintesc că citeam despre pedeapsa lui Dumnezeu pentru femeile care fac acest lucru, parcă pregătindu-mă pentru o asemenea durere.

M-a trecut un fior de fericire pe care nu-l voi uita niciodată când am fost prima dată la ecograf și am văzut că o sămânță minunată de om încolțise în mine.

Apoi m-au cotropit toate gândurile contradictorii și l-am întrebat pe doctor despre avort. M-a întrebat dacă sunt sigură și mi-a spus ceva ce nu voi uita niciodată: „Cunosc un băiețel care acum are 6 ani și știe *Luceafărul* pe de rost. Mămica lui a trecut exact prin ce treceți dumneavoastră. Gândiți-vă bine, mai aveți timp, sarcina nu este încă destul de avansată.”

Au urmat apoi 2 săptămâni pe care le-am trăit ca și cum am fi făcut deja asta, și eu și iubitul meu. Eram sleiți de puteri, triști și abătuți, nu mai puteam vorbi sau gândi la nimic altceva. Trăiam păcatul groaznic pe care încă nu-l făcusem.

Fără să știm ce vom face cu certitudine, iubitul meu m-a cerut de nevastă într-un weekend în care am plecat la țară, în satul în care au trăit bunicii lui. Mi-a promis că va fi alături de mine indiferent de felul în care vor evolua lucrurile și că vom rămâne împreună pe vecie. Eram împărțită între fericire nespūsă, întrucât se materializa dorința mea de a fi mereu cu el, și o tristețe coplesitoare, neștiind ce se va întâmpla cu sufletelul din mine.

În acea noapte în care mi-a dăruit inelul de logodnă, am adormit plângând. El, fiind vizibil marcat de momentele prin care treceam, simțind nevoia să-și împărtășească cuiva amărăciunea, a plecat la o plimbare în aer liber cu un prieten.

Atunci, știu că m-am rugat cu toată ființa mea Maicii Domnului și am rugat-o în mod repetat: „Te rog, Măicuță, nu mă lăsa să fac avort! Orice, dar nu asta!”

Și am adormit sleită de puteri și de plâns, cu gândul ăsta în minte. Ca prin minune, la miezul nopții, iubitul meu m-a trezit parcă radiind și încurajat de o nouă putere: „Vom păstra copilășul, indiferent de ce se va întâmpla! Suntem împreună pentru totdeauna, să nu uiți asta!”

Dumnezeu, Măicuța Domnului lucrase prin intermediul oamenilor, așa cum o face de obicei: prietenul din copilărie al iubitului meu îl convinsese să păstrăm copilul cu orice preț. Nu știu cum, în ce fel și care a fost influența lui asupra partenerului meu, dar sunt sigură că a fost Mâna Maicii Domnului la mijloc.

Partea cea mai grea abia acum venea, deși eram amândoi ușurați sufletește... Pluteam, știind că am ales viața. Trebuia să le spunem părinților.

Părinții mei (mama și soțul ei, tatăl meu vitreg) nu au fost de acord să-l cunoască pe prietenul meu, deși știau destul de multe despre el, de la mine.

Apoi, văzând acestea, iubitul meu a vorbit cu părinții lui, le-a spus că vom avea un copil și, deși șocați, în acea săptămână i-au sunat pe ai mei să se întâlnească, să se cunoască și să stabilească cele ce vor urma, în principiu, cununia.

Tatăl meu și cu soția sa au reacționat creștinește și, deși lui îi spusese doar de logodnă, mi-a spus: „Mă îndulcesc cu gândul că voi avea un nepoțel sau o nepoțică, dar acum, cum vrea Dumnezeu”. Atunci m-am simțit cu adevărat binecuvântată.

Sora mea, de asemenea, de când îi aruncasem ideea „ce-ar fi dacă aş fi însărcinată?” s-a arătat foarte entuziasmată şi mi-a spus să nu mă gândesc să fac vreo prostie, iar toate întrebările mele căpătau răspuns şi sprijin şi din partea ei.

Colegele mele de la serviciu, pe care le anunţasem de sarcină, mi-au spus să renunţ la copil, că nu este momentul, că nu voi mai putea să mă distrez, să fac nimic din ce îmi place. Două dintre ele mi-au împărtăşit poveştile avorturilor pe care le-au făcut, spunându-mi că pentru ele a fost alegerea cea mai bună la momentul respectiv. Am rămas fermă pe poziţii, indiferent de ce argumente mi-aduceau, toate menite să îmi coloreze în griul monotoniei viaţa ce va urma naşterii.

Ca să nu mai lungesc cu detalii povestea, alături de noi au fost tatăl meu şi soţia lui şi părinţii soţului. Cei din urmă s-au dedicat trup şi suflet familiei noastre nou formate, fiind întotdeauna gata să ne ajute şi să facă tot ce le stă în putinţă să păşim în viaţa de familie cu Dumnezeu înainte.

Am aranjat repede o nuntă simplă, foarte frumoasă, la care au venit cei mai dragi oameni ai noştri. Incredibil, dar toate s-au aranjat după voia minunată a lui Dumnezeu...

După nuntă, ne-am depus dosarul pentru prima casă la bancă, soţul meu s-a angajat, având un serviciu foarte bun, a terminat facultatea cu brio şi, după ce am născut, ne-am mutat în casă nouă, aranjată de la zero cu tot ce aveam nevoie.

Ilinca s-a născut pe 28 iunie 2015.

Acum, mai clar ca niciodată, îmi vin în minte cuvintele pe care duhovnicul nostru le-a spus soţului meu: „Când dă un dar, Dumnezeu nu îl lasă de izbelişte”. Ca dovadă, toate grijile noastre de la început au dispărut. Avem tot ce ne trebuie şi nu avem nevoie de mai mult.

Fetiţa noastră minunată are 7 luni şi este bucuria vieţii noastre! Mereu ne gândim cu multă amărăciune la ce am fi putut

pierde dacă am fi făcut acel pas. Prin ea, am câștigat mai multă credință în Dumnezeu, încredere în noi, mai multă responsabilitate și stabilitate. Și ea ne luminează zilele cu zâmbetul ei de îngeraș.

Așadar, trăim o minune noi, familia noastră. Odată cu un copil, Dumnezeu șterge orice griji și nu ne lasă singuri în vârtoarea lumii. Este cel mai frumos lucru greu din lume – să ai copii. Și dacă nu ar fi fost greu, care ar mai fi fost farmecul? Am fi lenevit, am fi fost înghițiți de o viață plănuită în spiritul plăcerii și al confortului... Prin familie ne consolidăm viața duhovnicească, exersăm smerenia și jertfirea pentru cei dragi.

Dacă ar fi să dau un sfat femeilor aflate în criza de sarcină, le-aș îndruma să se roage ardent la Maica Domnului, cea Grabnic-Ajutătoare, pentru luminarea sufletului și a minții lor și să-și asculte instinctul matern.

Odată cu nașterea copilului, totul se schimbă. Soții care devin părinți trec prin niște sentimente incomparabile cu ce a fost înainte de copil.

Este vorba de o fericire inexplicabilă în cuvinte, de o stare de beatitudine continuă când îți vezi bebelușul crescând, zâmbind, respirând și iubindu-te.

Alexandra G., 23 ani, București
27 ianuarie 2016

Sursa: revista „Pentru Viață”, nr. 5/2016

3

*Cuvântul „mamă” nu are
niciun adjectiv*

Cuvântul „mamă” nu are niciun adjectiv

Mă numesc Diana. În urmă cu 3 ani de zile, în 2013, am cunoscut un băiat pe nume Denis, cu care ulterior am început o relație. Între noi era o „oarecare” diferență de vârstă, pe atunci eu aveam 16 ani jumătate și el 28. De fapt era o mare diferență de vârstă, dar când ești îndrăgostită e greu să mai vezi lucrurile așa cum sunt.

Prima noastră întâlnire a fost la Biserică și astfel aveam impresia că mi l-a trimis Dumnezeu, mai ales că prima mea relație nu fusese tocmai „roz”.

Se comporta foarte frumos cu mine, avea un stil vestimentar remarcabil și o experiență de viață care-l făcea să pară „copt la mințe”. Credeam că de un astfel de bărbat am nevoie. Ne înțelegeam destul de bine, ieșeam des împreună, mergeam pe la mănăstiri, în diverse locuri, pe care nu avusesem ocazia să le văd înainte. Dar cel mai mult petreceam timpul acasă la mine.

În aparență era destul de „diplomat”, dar mai apoi am aflat despre preocupările lui și implicarea în afaceri nu tocmai legale. M-a durut să știu că imaginea pe care o afișa mereu era doar de fațadă și că, de fapt, alta-i este firea. Dar l-am iertat de cum a promis că n-o să se mai repete și că renunță doar pentru a nu-mi face mie rău și l-am acceptat cu toate că nu și-a ținut promisiunea.

Anturajul în care era implicat avea o influență foarte urâtă asupra lui. La un moment dat, pe când era plecat în străinătate, prietenii lui răspândiseră zvonuri cum că eu urmează să mă mărit cu un alt băiat, ori că eu ies deja cu alții, fapt care a creat iarăși ceva tensiuni în relația noastră. Deși nu era nimic adevărat, dar îi sădiseră lui îndoieli.

Când a venit iarăși în țară, mi-a spus că oricum o să mă ia de nevastă, că plănuiește să mă ceară cât mai curând și că n-ar fi nimic rău dacă am „grăbi” lucrurile între noi, mai precis, mi-a cerut să întretin relații intime cu el.

Am acceptat. Nu s-au schimbat prea multe. Sau, cel puțin, așa aveam eu impresia.

Însă vreo două luni am stat ca pe ace pentru că aveam ceva întâzieri. Discutasem cu el și îmi zicea să nu-mi fac griji, că o să fie totul în regulă, că e doar de moment. Însă un test de sarcină mi-a confirmat lucrul de care mă temeam. Urma să am un copil!

Prima reacție a lui, când i-am dat vestea a fost: „Mergem la doctor, faci un control și o să-l scoți!” Așa urma să facem. Părinții mei nu aveau să afle, scăpam repede. Sora mea era singura care știa situația și, la fel, sugerase să renunț la sarcină pentru „binele” nostru. M-am spovedit, dar nu am spus despre sarcină și nici despre intențiile noastre.

Astfel că, după Paște, am făcut programare la o clinică pentru a avorta. Dar, cum nu am avut scuză să plec de acasă (mama nu prea îmi dădea voie peste tot, cu toate că îl cunoștea destul de bine), am ratat programarea. El încă mă presa cu telefoane și mesaje să fac cumva să ajung la clinică.

M-am dus într-un pelerinaj la Mormântul Părintelui Arsenie Boca. Tot drumul, până acolo eram frământată de gânduri negre și chiar îmi ziceam, în sinea mea: „Dă Doamne să scap de sarcină!”. Când am ajuns acolo, mi s-au risipit toate. Frica, îndoielile...

Când am venit acasă, aveam impresia că totul se schimbase. Eram luminată la față, mă simțeam ușurată, liberă, veselă... Până și el, care era atât de hotărât în privința avortului, a zis că o să facă cumva să-și asume responsabilitatea, așa că a venit la mine acasă, chiar înainte să plece în străinătate din nou și le-a spus părinților mei că ar fi bine să grăbim nunta că „nu se simte ea bine”.

Părinții, inițial au fost șocați, dar apoi, s-au conformat. Se făceau pregătirile de nuntă, totuși...

După plecarea lui, am avut impresia că am fost abandonată. Mă simțeam groaznic, mai ales că el nu era lângă mine să mă susțină, nu mă încuraja nimeni cu o vorbă bună și chiar eram blamată de toată lumea pentru că eram însărcinată fără a fi căsătorită, sau cel puțin așa aveam impresia. Situația mea era foarte delicată, chiar mă bântuiau gânduri oribile și slăbiciuni pe care în mod normal nu le-aș fi experimentat... chiar suicidul...

Relația cu el, după ce a plecat iar, a devenit chinuitoare. Chiar nu mă sprijinea cu nimic; la un moment dat chiar ajunsese să mă amenințe că „nu mai prind Anul Nou”, pentru că nu era genul de situație la care el se aștepta. Deci, am anulat orice plan de viitor cu el.

Urma să am o fetiță... Scriu că „urma”, deși o vedeam – dar așa se zice.

La primul ecograf, am plâns de emoție când am văzut cum mișca în burtica mea... Mi s-a strâns tot părul în vârful capului. M-am dus la părintele duhovnic și m-am spovedit curat de data asta. Mi-a zis că e o mare binecuvântare să poți da viață și că va fi motiv de bucurie în casă.

M-am liniștit, căci nu mai era nici Denis care să mă preseze sau să mă influențeze negativ. Așteptam cu nerăbdare să nasc. Și, în noiembrie 2015, s-a întâmplat și asta.

După câteva ore care mi-au părut extrem de lungi, am adus-o pe lume pe Mihaela. Doctorul mi-a așezat-o pe burtă chiar după naștere și am avut impresia că mi s-a lipit de spate. Când am văzut-o cât de firavă e, m-au năpădit iar lacrimile.

Cuvântul „mamă” nu are niciun adjectiv. Toate fricile mi s-au risipit. Părinții mă ajută să o cresc, suntem și așa o familie numeroasă.

Adică Mihaela are 2 unchi și o mătușă, bunici, străbunici... și toată lumea o adoră. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că e sănătoasă. Se putea naște cu orice boală, drept pedeapsă că lucrurile s-au întâmplat fără o binecuvântare (în afara căsătoriei), sau ca și plată pentru simplul fapt că am vrut să o ucid. Dar nu a fost nimic, numai bucurii și liniște mi-a adus. E foarte cuminte și vioaie. Nici n-am cuvinte să descriu cât înseamnă pentru mine.

Tatăl ei, deși susținea sus și tare să fac avort, acum e foarte atașat de ea și mă ajută cu ce e nevoie pentru creșterea ei, ba chiar m-a rugat să-i mai acord o șansă, pentru a nu crește copilul fără tată. Dar eu nu cred că trebuie să mă jertfesc așa. Nu se va schimba, asta e clar. Desigur, fetița va ști de existența lui, îl va respecta, poate și iubi, dar eu nu mă pot întoarce... Nu mi-a fost alături când am avut cea mai mare nevoie și nu cred că mi-ar fi alături mereu.

Și... într-adevăr, e o binecuvântare. Uneori aș strânge-o-n brațe cât de tare pot, atât de mult o iubesc. Și mă bucur că mi-a fost dată șansa să o pot ține la piept. Nici nu vreau să mă gândesc în ce situație aș fi fost dacă făceam ceea ce plănuisem la început...

Diana P., 20 ani, Vaslui
29 ianuarie 2016

4

*Medicii mi-au spus:
„Dacă nașteai normal,
nu supraviețuiai, dar
și așa nu se știe”*

Medicii mi-au spus: „Dacă nașteai normal, nu supraviețuiai, dar și așa nu se știe”

Încep prin a mă prezenta. Numele meu este Estera. Am 21 de ani și sunt căsătorită cu prima mea iubire. L-am cunoscut în 2013 și, deși am avut și multe momente de cumpănă și s-au împotrivit mulți relației noastre, noi am reușit să ne unim destinele în 2015.

Ne-am cunoscut prin intermediul unor prieteni. Am vorbit inițial pe rețelele de socializare, apoi el mi-a făcut o vizită surpriză, eu fiind în Italia cu sora mea, la vremea aceea. Ne-am plăcut din prima clipă. Am continuat să vorbim și, deși am avut destul de multe momente de încercare, dragostea ne-a ținut unul lângă celălalt.

Ne-am mutat împreună, când am găsit de lucru în Germania amândoi. Încă de atunci, am vrut să avem un copil. Dar, n-am reușit... Apoi am făcut nuntă în ianuarie 2015.

În aprilie, același an, ne-am întors în România. Încă mi-era gândul la o potențială sarcină. Aveam un semn, așa că, într-o dimineață, la ora 5, am făcut un test de sarcină pe care-l aveam la îndemână în caz că apărea vreo schimbare. Erau 2 linii care-mi confirmau bănuiala. L-am trezit pe soțul meu. Nu ne-ncăpeam în piele de bucurie! În sfârșit ni se îndeplinise dorința! Ce-i drept, aveam ceva dureri, dar credeam că e normal.

Peste două zile ne-am reîntors la muncă în străinătate. Programasem pentru luni o vizită la ginecolog. Medicul ginecolog mi-a făcut un control și mi-a zis că nu sunt însărcinată. Am fost foarte surprinsă. Totuși, medicul mi-a sugerat să merg la spital. Am mers acolo, mi-au făcut teste, analize... Nimic... Într-un final, am aflat că aveam sarcină extrauterină. Habar n-aveam ce înseamnă.

Eu nici nu vorbeam bine germană, așa că medicul a încercat să-i explice soțului. El, să nu mă facă să sufăr, nu-mi zicea tot ce zicea doctorul. Am aflat că doctorul era italian și, cum petrecusem ceva timp în Italia, l-am rugat să îmi spună ce se întâmpla de fapt.

Mi s-a făcut rău când mi-a zis că o astfel de sarcină ar putea să-mi curme viața... Voiau să-mi facă avort printr-o operație cu laser. Le-am zis clar că nu îmi omor copilul și că nu mă interesează dacă risc sau nu! Ne-au dat un răgaz de 3 zile până la următoarea vizită.

M-am dus acasă și-am început să citesc plângând Acatistul Maicii Domnului. E și Ea mamă. Aveam mare nădejde la ea! Îmi doream enorm copilul!

După ce au trecut cele 3 zile, am mers din nou la spital. Mi-au făcut iar un control. Mi-a fost clar că rugăciunile mi-au fost ascultate. Sarcina era la locul ei. Nu mi-a trebuit bucurie mai mare!

La 9 săptămâni, vedeam deja că-n burtica mea se formase o mogâldeață pe care în scurt timp aveam s-o strâng la piept. I-am auzit și inimioara galopând. Plângeam de fericire! Urma să-mi spună cineva „mamă”! Timpul a trecut foarte repede. Burtica îmi tot creștea, dormeam foarte mult, mâncam bine... La 3 luni și 2 săptămâni a mișcat pentru prima dată în burtă. Nici nu știam cum să reacționez! Soțul meu era foarte bucuros!

Vorbeam amândoi cu burtica, făcusem un obicei din asta. El își dorea băiețel, eu simțeam deja că avea să fie fetiță. La următorul control am aflat că era fetiță. Am râs pe seama soțului meu toată ziua. Cum era zi de sărbătoare, Sfânta Maria, am decis să îi punem numele de Elisabeta-Maria, mai ales că Maica Domnului a fost cea care a făcut minunea. Pregăteam totul acasă pentru venirea ei pe lume.

În decembrie, de sărbători, eram cu gențile la ușa casei, așteptând din clipă în clipă vizita la spital în sala de nașteri, da'

nimic... Pe 7 ianuarie 2016 m-am dus să mă internez că aveam niște dureri foarte mari. Vedeam pe holurile spitalului mămici cu copilași în brațe și mă gândeam: „Doamne, abia aștept să-mi țin și eu așa fetița!”

Într-un final, medicii au decis să-mi provoace ei nașterea. Pe data de 13 ianuarie, dimineață, mi-au dat două pastile... nimic... Soțul meu a venit în vizită pe la ora 17:00, stăteam cu el la povești și au început contracțiile. Din 10 în 10 minute. Mă gândeam că o să nasc a doua zi. Apoi au început din 4 în 4 minute și am fost dusă direct în sala de nașteri. Nici nu știam ce m-așteaptă!

Mi-au făcut două injecții, durerile erau tot mai mari. M-am mai plimbat să mă mai liniștesc, apoi m-am dus iar în sală. Eram și răcită și abia puteam să trag aer în piept. La 18:30 a-nceput greul... Contractii din 2 în 2 minute și tot nimic. Până la miezul nopții am stat așa. Apoi, după încă o oră, mi-au făcut anestezie în coloană că aveam dureri prea mari, am adormit puțin și când m-am trezit, iar mi-au provocat dureri. Eram secată de putere.

Nu puteam să nasc normal. Spre dimineață, doctorii mi-au rupt apa și tot nu puteam să nasc. Am început să plâng. Mi-au spus să aștept, dar am țipat la ei să-mi facă cezariană. Nu mai știam nici cum mă cheamă... Soțul meu a semnat hârtiile și m-au băgat direct în sala de operație. Mi-era și frică, durerile nu încetau... Medicii mi-au spus: „Dacă nașteai normal, nu supraviețuiai, dar și așa nu se știe”. M-am uitat la soțul meu și i-am spus că eu am făcut tot ce-am putut, și l-am rugat să aibă grijă de fetița noastră. Era distrus!

A asistat la operație. Anestezia și-a făcut efectul greu, am simțit tăietura. Mi-au scos fetița și au pus-o lângă mine și când i-am văzut ochisorii nu-mi venea să cred că eu am adus-o pe lume. Soțul a plecat apoi cu ea în brațe din sala de operații.

M-au luat niște dureri mari la inimă și dintr-odată mi s-a oprit suflarea. M-au conectat la aparate, tot nu răsuflam singură, și încercau să mă trezească.

Dumnezeu le-a dat în gând și ei au adus iar fetița! M-am trezit când am auzit-o pe fetița mea plângând. Am avut impresia că m-a și strigat. M-am gândit la momentul în care ginecologul mi-a cerut să avortez pentru a-mi salva viața și m-am bucurat enorm că n-am fost de acord. Dumnezeu a avut grijă să trecem amândouă pe lângă moarte.

Mi-am riscat viața pentru fetița mea și aș face-o din nou, dacă va fi nevoie. Eu am adus-o pe lume, ea m-a readus la viață. Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că mi-a dat puterea să trec prin toate. Nu-i nimic mai frumos decât s-o văd în fiecare zi cum crește și s-o strâng în brațe. La două săptămâni am și botezat-o.

Elisabeta-Maria – e un îngerăș trimis la noi, care ne-a schimbat complet viețile, și îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat putere și am adus-o pe lume. Eu și soțul meu înțelegem altfel acum ce înseamnă „să trăiești”.

Estera S., 21 ani, Suceava
7 februarie 2016

5

*„Mamă, ce încerci să faci?
Simt când mă iubești, cum simt
și când nu mă dorești. Tot ce faci,
gândești și simți îmi transmiți
și mie. Eu trăiesc prin tine
și simt tot.”*

„Mamă, ce încerci să faci? Simt când mă iubești, cum simt și când nu mă dorești. Tot ce faci, gândești și simți îmi transmiți și mie. Eu trăiesc prin tine și simt tot.”

Mă numesc Georgiana, sunt din orașul [...], Dâmbovița, și vreau să vă povestesc cum mi-a trecut prin cap riscul abandonării propriului copil din pânțece, ispitită să aleg mai degrabă străinătatea și dragostea partenerului meu de viață (cu care nu sunt încă căsătorită) și chiar cu riscul uciderii propriului copil.

În 2015 aveam 23 ani, prietenul meu 26, lucram amândoi în Spania într-o fabricuță. Relația noastră împlinise aproximativ 6 luni și intenționam să ne căsătorim.

În iunie am aflat că sunt însărcinată. Plănuiam să ne căsătorim, dar sarcina a „electrocutat” aceste planuri, deși în mod normal ar fi trebuit să le însuflețească. Prietenul mi-a spus să fac avort, că el dorește să muncească, de asta a venit în Spania, nu să aibă copii. Eu mi-am dorit copilul cu orice chip, chiar cu riscul despărțirii, cu care mă amenința.

Numai gândul avortului îmi provoca nesomn și neliniște, sentiment transmis de fiecare dată copilului meu, care, la rândul lui, parcă îmi răspundea agitației mele.

Multă vreme m-am luptat cu acest gând, trecând ușor prin stări de bucurie și tristețe, care alternau una cu alta, situații psihice nemaiîntâlnite până atunci de mine și pe care nu și le dorește nimeni. Parcă simțeam la ureche glasul copilului meu cum îmi zicea: „Mamă, ce încerci să faci? Simt când mă iubești, cum simt și când nu mă dorești. Tot ce faci, gândești și simți îmi transmiți și mie. Eu trăiesc prin tine și simt tot.”

De-a lungul primei perioade de sarcină, între lunile 1-4, în mintea mea se derulau diverse scenarii despre cum ar fi mai

bine să acționez astfel încât să nu am repercusiuni imediate ori remușcări pe viață. Uneori mă gândeam să țin sarcina, să dau naștere copilului și ulterior să-l părălesc ori să-l dau spre adopție, alteori să nu o țin, în ciuda tuturor implicațiilor de ordin medical, fiind conștientă permanent de brutalitatea metodelor de chiuretaj.

Știam că riscurile și procedura avortului nu erau explicate niciodată de niciun doctor ginecolog din lume în mod serios, și că, în timpul intervenției, personalul medical folosea întotdeauna limbajul medical de specialitate, care pentru un om obișnuit e ca ceva codificat, pentru a nu sensibiliza pacientele.

Câteodată simțeam nevoia să închid ochii la tot și să mă duc la ușa ginecologului, doar-doar voi scăpa de gura mamei, a partenerului și a prietenilor mei, care, brusc, au devenit dușmanii mei și ai copilului meu. Astfel, mi-am dat seama că, la greu, toată lumea mă părăsește, numai Dumnezeu și pruncul meu din pântece mă mai pot iubi.

În perioada următoare, am decis să mă informez temeinic înaintea vreunei posibile intervenții ginecologice. După documentarea de pe internet, am ajuns și la Spitalul [...], Dâmbovița, unde auzisem că există un asistent social care face dacă e solicitat consiliere legată de problemele avortului. Eram curioasă, în principal, de implicațiile medicale ale chiuretajului, apoi de cele psihologice și morale.

După câteva ore de explicații teoretice, dar și a unor proiecții video, eu și mama mea (căci intenționat am luat-o și pe ea la spital), plângeam fără oprire, încremenite, pline de fiori, înțelegând nenumăratelor complicații, pe termen lung și scurt, la care sunt supuse femeile care aleg avortul, singura operație „oarbă” din lume.

Într-un cuvânt, am constatat că avortul este un adevărat pericol, chiar de moarte, și nu reprezintă niciodată o soluție, ci întotdeauna va reprezenta un eșec uriaș, atât medical, psihologic, cât mai ales moral. Aici am înțeles clar că pruncul este o persoană vie încă din prima clipă a fertilizării ovulului de către spermatozoid, o

nouă ființă umană, înzestrată de Dumnezeu cu suflet din această clipă a zămislirii, și având cod genetic propriu și unic.

În urma acestei ședințe de consiliere, în care toate simțurile mele materne, până mai ieri adormite, parcă au fost puternic resuscitate, am înțeles pe loc că Dumnezeu m-a ales gazdă perfectă pentru micuțul meu oaspete, ce avea să mă iubească pe vecie și să-mi spună „mamă”.

Pentru prima dată în viață, mama mea s-a hotărât să facă o pocăință sinceră, conștientă fiind de trecutul ei avortiv, „bogat” din păcate.

Am plecat de la Spitalul [...] fericită că am ales cea mai nobilă cale, aceea de a păstra sarcina cu orice preț, în ciuda ispitelor materiale de tot felul și de posibila pierdere a partenerului meu de viață, care nu s-a gândit o clipă la viitoarea lui familie, la mine ori la viitorul lui copil.

Azi, când pruncul meu s-a născut și când am realizat pe deplin că orice copil nenăscut este ființă vie și că trebuie să trăiască, pot mărturisi cu mâna pe inimă faptul că cea mai mare realizare în viață este nașterea pruncului, apărarea drepturilor lui, ale femeii însărcinate și ale familiei, nucleul de bază al societății noastre.

Acum pot spune că trăiesc cel mai frumos sentiment uman – dragostea mamei pentru copilul ei, sentiment care îmi era necunoscut în timpul sarcinii. Mă implic cu dragoste și interes în toate campaniile pro-viață, pro-familie, precum și în inițiativele legislative care protejează viața copilului nenăscut și sprijinirea femeii în criză de sarcină, prin care am trecut și eu, chiar dacă nu știam cum se numește.

Georgiana, 24 ani, orașul [...], Dâmbovița
12 februarie 2016

6

*Să fii mamă înseamnă să pui
copiii înaintea ta*

Să fii mamă înseamnă să pui copiii înaintea ta

Numele meu e Mariana. Am 44 de ani. Sunt căsătorită și sunt mama a patru copii minunați, o fată și trei băieți.

Am crescut într-un mediu oarecum toxic pentru un copil. Mama mea nu era un exemplu prea bun de urmat și nu intenționez să îi calc pe urme. Îmi promisesem în sinea mea că o să fiu altfel și decât fetele cu care mai ieșeam, pe atunci numindu-le prietene.

Povestea mea începe să se complice de pe la 19 ani, când lucrez la o brutărie. Costel lucrează ca portar la o fabrică lângă care vindeam și eu covrigi. Mă ochise și le spunea prietenilor lui pe atunci, când se uita la mine: „Cu fata asta am să mă însor!” Și după două săptămâni, m-a și luat de nevastă.

Bineînțeles, nu știa nimeni și chiar au avut parte de o surpriză toți când am trimis invitațiile la nuntă.

Eu, la vremea respectivă vorbeam cu un alt băiat. El era în armată. L-am sunat și i-am zis simplu: „M-am măritat!” Mi-a zis clar că sunt nebună! Eram prieteni, venea la mine și eu n-am vrut să se meargă prea departe, așa cum se aștepta și cerea el. La un moment dat mi-a zis că regretă că nu a făcut „nimic” cu mine pentru că așa știa sigur că nu mă mai mărit.

A fost o nuntă cu mare fast și s-adunase o grămadă de lume. 29 februarie 1992. Era o vreme superbă afară. S-au simțit cu toții foarte bine, se vedea după modul în care făcuseră hora. Se auzea muzică și nu știa nimeni cine s-a măritat. Au ieșit toți din bloc și se uitau la noi ca la felu' doi.

Rochia mea de mireasă a fost perfectă din prima. Am intrat în magazin și am ieșit direct cu ea.

Am locuit o perioada la țară, cu chirie pentru că n-am vrut să stăm nici cu socrii nici cu mama mea. La 20 de ani a venit și primul nostru copil, o fetiță. La 22 al doilea, la 24 al treilea și la 27 al patrulea. Eram extrem de slabă, nu puteam să port sarcinile și făceam injecții cu hormoni.

Pe fetiță era s-o pierd dintr-o simplă poftă de piftie. Cu al doilea copil am stat 2 luni în spital. Începuse într-o noapte să mă doară foarte tare burta. Am mers la spital și făceam foarte multe tratamente hormonale. N-aveam speranțe că avea șanse mari să trăiască. Medicul îmi calcula pe calendar și îmi zicea așa: „Tu trebuie să ții copilul până la data de cutare. Dacă trece de data aceasta, o să trăiască, dacă nu, nu va trăi.” Zicea că nu se închidea colul uterin. Aveam un doctor foarte bun. Mă duceam la el cu brânză. Eram amărâtă rău, n-aveam nici bani... Nu puteam nici să mănânc. Mi-era foarte rău.

La un moment dat medicul mi-a zis ceva ce n-am să uit. Mi-a zis: „Auzi, tu Mariană! Femeile astea stau aici la rând să facă avort... Dacă ar auzi pentru ce te zbați tu...”

Mă aprecia pentru că voiam cu orice preț să păstrez sarcina. Mă duceam la control din 3 în 3 săptămâni. Și pe fată n-aveam cu cine s-o las acasă. O luam cu mine și stătea în mașină. Și mi s-a dat tratament. Să nu mă mai doară burta.

Doctorul specificase să-l ascult întocmai ca să pot duce sarcina cu bine până la capăt. Am luat pastile și la două noaptea. Făceam multe injecții. Făcusem noduli la fund de la atâtea injecții. La fiecare sarcină am făcut injecții. Aveam iminență de avort. Puteam să pierd oricând copiii. Mi-au zis și doctorii că pot să fac avort, dacă vreau, pentru că e simplu la mine. Până și la al doilea copil mi-au zis că îmi fac avort, că e simplu, chiar și la 6 luni...

Mă uitam și vedeam că erau femei care nici măcar nu știau ce e acela avort. Era o coadă la avortat...

După aceea se stricase vremea. Era periculos să mă deplasez la spital. Nu aveam voie deloc să fac efort. Atunci învățase soțul meu să facă injecții.

Locuiam într-o casă foarte modestă, n-aveam nici lumină, nici apă, nimic n-aveam.. aveam anumite ore la care se făceau injecțiile. Eu eram foarte sensibilă. Și la frig și la alimentație... După nașteri nu mai aveam nimic. Toți copiii au fost născuți la termen. Cu bine.

Ne-am mutat în București la sugestia doamnei învățătoare a fiicei mele. Văzuse ea în fiica mea ceva și mi-a zis că nivelul acela nu corespunde cu nevoile ei, că e fată deșteaptă și nu-i vede un viitor meritat acolo.

Așa că, datorită unor rude am reușit să găsim o casă și să purtăm copiii la școală. Soțul s-a angajat, făcusem un pact, eu am grijă de gospodărie, el aduce banii în casă. Și așa decurg lucrurile de 24 de ani în familia noastră.

Pe când aveam 35 de ani m-am îmbolnăvit de cancer mamar. La început au fost doar noduli, tumori benigne în cazul ambilor sâni. La o lună mi-au zis că la stângul e malign. Am început chimioterapia și după aceea mi l-au extirpat. Și am scos sânul cu totul și trebuia să vină o analiză, cum a lucrat chimioterapia, că radiografie n-am vrut să fac. Mi-era foarte greu, nu puteam să folosesc mâna... M-am tuns, că părul devenise aproape imposibil de descurcat... M-am vindecat, după spusele medicilor. Fac analize periodic, totuși, că nu vorbim despre o răceală aici.

La vindecarea mea țin să cred că au ajutat cel mai mult rugăciunile. Fiica mea mergea frecvent la o mănăstire și țin să cred că și faptele ei bune au avut o contribuție majoră.

La început, când aflasem că sunt bolnavă de cancer, am plâns două săptămâni continuu. Eram stăpânită de frică și groază de chimioterapie.

Când deschideam ochii, de fiecare dată mă bântuia același gând: „Am cancer! Ce să fac!?” S-au purtat urât și prin spital și la un moment dat chiar mi-a zis un medic: „Ai auzit că Angelina Jolie și-a tăiat sânii și ai venit și tu să faci la fel?”

Sunt multe alimente din care nu am voie să mănânc. Dar nu depind de asta. La un moment dat mi-a zis fiica mea că se roagă foarte multă lume pentru mine și că o să fie totul bine. Și atunci am început să mă schimb.

Am avut o viață destul de grea. Am stat 7 ani fără apă și fără curent în câmp. Fata ține minte. Băieții sunt puțin mai ignoranți că nu prea au simțit lipsurile, erau mici când ne-am mutat... Dar niciodată nu mi-am făcut grijă că n-o să am cu ce să-i cresc sau că nu am ce să le ofer. Ne-am luptat și le-am oferit cât de cât un viitor.

Dumnezeu a lucrat și ne-a purtat grija. Să fii mamă înseamnă să nu fii egoistă. Să te zbați și să pui copiii înaintea ta. Că, dacă era să gândim altfel, rămâneam acolo la țară unde n-aveam nici măcar apă. Dar ne-am gândit că vrem să facem din copiii noștri oameni. Și acum, fata termină o facultate importantă și se zbate pentru viața copiilor nenăscuți, fiind președinta unei asociații, băiatul cel mare are un loc de muncă bine plătit, ceilalți doi urmează liceul și ajută și ei cu ce pot prin casă și pe frații lor. Au scăpări, ca orice copii, dar nu e nimeni perfect.

Țin să cred că ei au fost cei care m-au salvat. Și rugăciunile oamenilor lui Dumnezeu, de la mănăstirea la care tot merge fiica mea.

Mariana P., 44 ani, București
14 februarie 2016

7

*Nu am fi fost acum împreună
dacă luam altă decizie*

Nu am fi fost acum împreună dacă luam altă decizie

Am crescut într-o familie foarte religioasă. Tata chiar era pastor. În astfel de cazuri, lumea se uită la tine și fie ești perfectă, fie dimpotrivă, ești doar Jennifer, copila teribilă a pastorului.

După facultate am descoperit că am început să am ceva libertate. Am început să ies, să joc biliard. Așa ajungi într-o mulțime de localuri, unde bei și te trezești în tot felul de situații sordide, în care se poate întâmpla orice.

Eram la un concurs de biliard și pierdeam. Așa că m-am dus la bar și l-am găsit jucând biliard singur la o masă. Am început să joc și eu singură la altă masă. Și așa s-a legat conversația, care a devenit tot mai însuflețită. Ne-am dat întâlnire pentru o vreme.

Într-o zi m-am trezit cam târziu ca să mai ajung la timp la serviciu și m-am gândit: „Frate, dar ce indispusă sunt în ultimul timp!” Mi-am zis să-mi fac un test din acela, ca să îmi iau gândul odată.

Îmi amintesc că m-am tot uitat la testul ăla și tremuram. Îmi spuneam întruna: „Doamne, nu! Doamne, nu! Nu are cum! E greșit. E greșit!”

Eram șocată. Nu puteam să cred.

El a fost deschis, dar simțeam că nu pot vorbi cu el, că nu ar fi înțeles. Îmi venea mereu să plâng, pentru că nu știam cu cine să vorbesc. Nu aveam cu cine! Am vrut să vorbesc cu sora mea sau cu prietena mea. Dar niciuna dintre ele nu ar fi suportat măcar ideea că eu gândeam măcar la avort. Nu știam cum avea să reacționeze.

Am fost devastată. Pur și simplu refuzam realitatea! Îmi spuneam mereu că nu sunt gravidă. Eram așa de speriată!

El mi-a zis ceva de genul: „Hai să vedem ce opțiuni avem, ce vrem”. Ne-am dus într-un loc unde mi-au făcut și o ecografie, la care am auzit inima bătând.

Trebuia să luăm o decizie.

Apoi m-am întâlnit cu Kendra, de la Real Choices și mă întrebam dacă o să mă simt ca într-o situație critică. Dar ea mi-a zis doar atât: „Hai să stăm de vorbă!”

Abordarea ei era foarte personală, ceea ce m-a ajutat mult, pentru că eram foarte îngrijorată. I-am povestit că nu știam cum să le spun părinților mei. O să le fie atât de rușine cu mine! Dar ea mi-a zis că e în regulă. Chiar m-a întrebat: „Dar cum crezi că se vor simți dacă le vei spune că ai făcut avort?” Până la urmă mi-a zis și „Te vei descurca cu nașterea, nu e sfârșitul lumii!”

M-am dus acasă mai liniștită. A doua zi am primit un mesaj în care îmi spunea că se roagă pentru mine. Au urmat și altele, în care mă întreba cum mă simt, cum îmi mai merge cu prietenul. Influența ei a fost probabil cea mai puternică. M-a ajutat să păstrez copilul, altfel nu cred că o făceam. Mi-am spus că pot face asta. Că nu are rost să mă mai torturez singură.

Pe 13 iunie 2014 am născut-o pe Riley. A fost un travaliu lung. Eram epuizată. Venise toată familia la spital și, desigur, și prietenul meu. Avea o față plină de uimire și tot zicea că fetița seamănă cu el. Sigur că seamănă!

Mi-au dat-o să o țin în brațe și era atât de dulce!

A doua zi, când stăteam de vorbă, ne-am uitat unul la altul și el mi-a zis: „Tu-ți dai seama că nu am fi fost împreună aici dacă luam altă decizie?” S-a uitat la față și a mai zis: „Mă bucur că n-am făcut asta!” Iar eu i-am răspuns: „Și eu mă bucur mult că ești aici!”

Îmi place așa de mult să o țin în brațe! Am un album prin care mă mai uit, cu pozele de la spital, și atunci îmi vine gândul: „A meritat pe deplin!”

Jennifer

Sursa: www.humancoalition.org/films/jen-story/

8

*Deși știam că eu puteam să nu
mai fiu, că mama mea voia să
mă avorteze, nu mă gândeam la
asta când mă pășteau îndoielile
cu privire la ce îmi ziceau toți
legat de sarcina mea*

**Deși știam că eu puteam să nu mai fiu,
că mama mea voia să mă avorteze,
nu mă gândeam la asta când mă pășteau
îndoielile cu privire la ce îmi ziceau toți
legat de sarcina mea**

Numele meu este Zoe-Raluca. M-am căsătorit cu soțul meu pe când aveam 21 de ani. Acum am 33. Înainte să mă cunosc cu Cornel, soțul meu, locuiam în Berceni. Eram al treilea copil în familia mea mutilată de mama care făcuse un oarecare număr de avorturi; avea câteva avorturi, de gemeni și alți copii.

Și, prin '83, când aflase că e din nou însărcinată – cu mine –, voia să mai facă un avort. Pe atunci, era restricționat avortul și era destul de riscant să practici așa ceva, că te turna cineva și suportai consecințele...

Au chemat o moașă la apartament „să pună în mișcare treburile”, dar tocmai în acel moment de pe hol se auzeau niște țipete teribile. Ce se întâmplase!? Vecina de palier murise în timpul unui avort și soțul ei striga disperat pe hol. Tata a ieșit să vadă. Moașa s-a făcut nevăzută. Așa m-au lăsat și ai mei să trăiesc...

Aflasem toate astea pentru că stăteam mereu cu urechile chiulite pe când mama avea musafiri. M-au născut, m-au botezat... Aflasem de asemenea că tatăl meu voia să-mi pună numele „Zoe”, care, în greacă, înseamnă „viață”. Trecusem o dată pe lângă moarte.

La vârsta de 5 ani, din cauza unui ganglion inflammat și infectat, de asemenea exista riscul să îmi pierd viața. Am trecut și de acel moment, cu bine.

Când ne-am mutat la țară, aveam vreo 14 ani; cum n-avusem baltă în fața blocului, m-am dus la scăldat. Era să mă înec... Noroc de Lupu, câinele nostru care m-a salvat. În clasa a cincea, o prietenă era să fie călcată de tramvai. Am tras-o și am scăpat

amândouă. Deci, pe lângă moarte am trecut de multe ori! Tot așa... peripeții, peripeții...

M-am căsătorit cu Cornel. Ne cunoscusem în București. Întâi am stat pe la soacră-mea, mai apoi cu chirie, pe urmă ne-am mutat de tot aici, la țară.

Pe la 25 de ani am născut primul copil... 19 aprilie 2009, zi de Paște. Foarte dorit... o fetiță.

Apoi am luam pastile contraceptive. Duhovnicul meu, că păstram legătura strâns cu el, îmi zicea să nu le iau. Eu, nu știam... să le iau, să nu le iau... Nu știam ce vreau; „Părinte, eu dacă nu le iau rămân gravidă!” „Păi și?”

Am rămas din nou însărcinată. Niciun an diferență de la primul copil. Am vorbit cu mama. Ea a început să plângă. Pentru ea, a face un avort e destul de normal, asta îmi tot sugera. Mama, mai era cum era... dar soacră-mea, mă sunase și ea: „Tu nu ești sănătoasă la cap! Îi distrugi viitorul lu' Ramona” – Ramona fiind primul copil; „Cum să mai faci acum un copil!? O mai lași să crească 4–5 ani și pe urmă te mai apuci de făcut!”

El (Cornel), când a aflat, a început să plângă. Plângea ca un copil... Plângea nevoie mare!

„Te duci și-l dai afară! Te duci și-l dai afară!” Atât îmi tot spunea. Eu tăceam, nu ziceam nimic. Începuse să mă mustre conștiința. Mă gândeam pe toate părțile... Cum să îmi omor copilul!? Nu mai puteam! Zilele treceau... eram stresată continuu... mama, soacră-mea, soră-mea, Cornel și toată lumea... toți aveau ceva cu mine! Toți erau împotriva! Toți mă presau...

Timpul trecea... el era din ce în ce mai rece, din ce în ce mai dur... Aveam vreo lună jumătate de sarcină și el zicea: „Dacă nu te duci să îl dai afară, îți fac eu ceva să-l pierzi!”

Și zic eu: „Bine atunci! Mă duc să îl dau afară, dacă tu nu înțelegi și nu vrei, asta am să fac!”

Deși știam că eu puteam să nu mai fiu, că mama mea voia să mă avorteze, nu mă gândeam la asta când mă pășteau îndoielile cu privire la ce îmi ziceau toți legat de sarcina mea.

Totuși, nu simțeam că pot să fac asta. Mi-aduc aminte că atunci când eram singură în cameră, era lumina stinsă și plângeam și vorbeam cu copilul din burtică și îi tot ziceam: „Mami nu te omoară că mami te vrea! Lasă, mami... că timpul trece... mare-i Dumnezeu!” și discuții din astea, care creau o legătură între mine și copil din ce în ce mai strânsă. Știam deja cum avea să arate copilul.

Cu Cornel mă certam mereu. Pe el îl tot presa și îl influența mama lui. Mai avea și patimi pe care nu le suportam și care reprezentau un motiv în plus de ceartă.

Până prin luna a șasea, că păstrasem sarcina, se uita la mine de parcă eram gravidă cu altul. În ochii lui eram un gunoi. Mă umilea, mă înjosea. Mă făcea să mă simt cea mai urâtă, cea mai proastă, cea mai grasă, cea mai, cea mai... Îmi zicea că nici nu-l mai atrag.

Eram foarte stresată! Mă simțeam ultima... Toată sarcina am fost într-o situație groaznică! Pe fond nervos îmi ieșiseră niște pete infecțioase, pe tot corpul, niște blânde, ca niște furuncule, care supurau și se infectau. O babă care mă văzuse zicea că am făcături...

Mă simțeam așa rău... citeam Acatistul Sfântului Nicolae. Eram sigură că o să mor la naștere. Așa își tot bat dracii joc de oameni...

Pe 6 decembrie 2010, am născut. Surprinzător, Cornel, când a venit la spital, a vrut să o țină în brațe. După ce am adus-o acasă, a început să se poarte normal. Culmea, el nu se comportase niciodată normal...

A ajuns în situația în care a fost nevoit să rămână singur cu copila. Eu eram plecată, ea avea doar câteva luni... trebuia să schimbe pampersii, să îi pună lapte... Deci, Dumnezeu l-a adus într-un punct în care era ceva de genul: „N-ai vrut-o, da' totuși, ești răspunzător!”

Fără Dumnezeu nu faci nimic în viața asta!

Zoe P., 33 ani, București
14 februarie 2016

9

*Mama a făcut o afirmație care
m-a cutremurat și m-a șocat:
„Poate Dumnezeu vrea să
faci avort!”*

**Mama a făcut o afirmație
care m-a cutremurat și m-a șocat:
„Poate Dumnezeu vrea să faci avort!”**

Mă numesc Dana și am 38 de ani. Am terminat Facultatea de Litere din București și acum sunt mămica celui mai frumos băiețel, Raul.

În urmă cu 4 ani, eram într-o relație on-off. El se mutase la mine, dar constatasem după această apropiere că el mai avea o prietenă. Culmea, era studentă. Și atunci am început să mă rog. Câte mai trebuia să îndur? La ce suferințe trebuia să mai fiu supusă?

Pe la începutul lunii octombrie când ea începea școala, el a plecat. Ea era în anul doi de facultate... Aveam impresia că mă uit la mine în urmă cu ceva ani. Că și eu fusesem o copilă care a crezut în cine nu trebuia.

Pe atunci, ea era plecată în vacanță, cu ideea că totuși se întoarce la iubitul ei, cum credeam și eu de altfel despre el – că e iubitul meu. A plecat la ea și asta a fost tot. De fapt, asta crezusem.

Acela a fost momentul în care am apelat la Dumnezeu cu stăruință să îmi schimbe viața. Eram foarte vulnerabilă. Săvârșisem un avort în urmă cu 18 ani și eram un client fidel în cabinetul psihologului, că mă afundasem într-o depresie groaznică și mă bântuiau și gânduri întunecate. Suicidul prima. Voiam cu orice preț o schimbare în viața mea!

Pe când împlinisem 35 de ani, adică la vreo două săptămâni după toate acestea, am ieșit în oraș. Nu-mi venise menstruația. Mă gândeam că totuși cauzele erau acele dereglări hormonale cu care mă tot confruntam.

Știam că pentru a putea rămâne însărcinată, trebuia să fac un tratament nu foarte invaziv. Nu voiam niciun tratament, pur și simplu nu aveam chef.

Anticoncepționale nu am luat decât de vreo două sau trei ori în viața mea. Medicii le recomandau pentru chisturi ovariene, dar aveam eu un principiu al meu, fără vreo legătură cu doctrine sau mai știu eu ce și nu le luam. Voiam să îmi trăiesc viața așa cum credeam eu că e bine.

Am făcut un test de sarcină și a ieșit pozitiv. Prima reacție a fost: „Wow, să înțeleg că ăsta e cadoul de la așa-zisul iubit!?”

Voiam să am copii, dar părea că nu e bine, de fapt să îmi doresc.

Părinții, când au aflat, n-au reacționat deloc bine. Mă așteptam să nu se bucure, dar nici la o asemenea reacție nu mă gândeam. Mai ales mama. A făcut la un moment dat o afirmație care pe mine m-a cutremurat și șocat: „Poate Dumnezeu vrea să faci avort!”

Așa a ajuns să mă ducă pe la psihiatru, la cardiolog... Îmi căutau pretexte medicale să nu păstrez sarcina. Să dea vreun medic diagnosticul pe care ea-l aștepta: „Nu sunt aptă să fiu mamă!”

Timp de 5 luni m-a tot chinuit în același mod. N-a primit ce-a vrut. Știa că merg la psiholog, mă blama că n-am eu idee cum o să cresc un copil. Eu mă blamam singură pentru faptul că nu fusesem în stare să îl țin lângă mine pe tatăl copilului, pentru că atunci când ești înșelată, astea-s gândurile: „Nu ești suficient de bună!”

Prietenii s-au cam îndepărtat. Am impresia că nici ei n-au avut habar cum să reacționeze. Când ai nevoie, ei se cam îndepărtează. Percepția comună, atât a prietenilor cât și a părinților, a fost aceasta: „Ești singură, n-o să te poți descurca, n-ai bani, abia dacă ai unde să stai, ce-i în capul tău!? Vezi și tu câte se petrec pe lumea asta...”

Am mers mai departe. Nu mi-a fost deloc ușor. Mă gândesc acum că așa vrea să mai fac un copil doar pentru a mă bucura că sunt însărcinată. Că nu m-am putut bucura de sarcină. A fost o sarcină urâtă. Erau nopți nedormite, îmi tremurau mâinile... Inițial fusese sarcină gemelară, dar, pe când am mers la ecograf la aproximativ două luni și ceva, mi s-a spus că unul dintre copii nu are activitate cardiacă – da, când te văd hotărâtă că vrei

să păstrezi sarcina, îi numesc „copii”; când te duci să faci, în termeni pompoși, chiuretaj, e doar „o grămadă de celule”, ori, mai simplu, „un fetus”.

Săvârșisem o dată un avort, nu puteam să mai trec prin așa ceva! Am fost traumatizată ani grei din cauza acelei fapte.

În final, am născut. Prematur, la 7 luni, un copil de 1500 de grame. A fost chiar o minune! Clar îmi ascultaseră Dumnezeu rugăciunile, pentru că s-a produs schimbarea pe care o cerusem eu cu insistență.

Acum, îmi dedic tot timpul lui. Mi-a umplut golul din suflet și îl iubesc din toată inima. Era greu, pentru că nu cu mult înainte eram în ultimul hal. Nu mai controlam nici noțiunea aceea de libertate. Că, la urma urmelor, așa crezi că ești când ești singur. Scutit de orice răspundere. Mi-a fost frică, dar m-am descurcat.

Singurul meu regret e legat de faptul că l-am anunțat pe fostul că urmează să fie tată. Poate eram mai liniștită acum...

Pentru că el, de cum a aflat, mi-a zis clar să nu mă aștept la bani sau la sprijin din partea lui. Mă și amenința că o să-mi ia copilul, de parcă avea el habar ce să facă cu el. Mă suna și îmi dădea indicații... ce să fac, cum să-l cresc, ce educație să-i dau, să-l fac vegetarian... Prostii din modul lui de viață influențat de mișcarea căreia se alăturase... Din fericire, din lipsă de bani, a fost nevoit să plece.

Sunt liniștită acum și mă bucur de fiecare dată când îl aud pe mititelul meu de aproape 3 ani cum îmi spune „mami”.

Și nu, Dumnezeu n-ar fi vrut niciodată să fac avort.

Dana S., 38 ani, București
16 februarie 2016

10

*Micuța mea nu m-a împiedicat
să termin facultatea. Nici nu
am dus lipsă de bani. A fost
momentul meu*

Micuța mea nu m-a împiedicat să termin facultatea. Nici nu am dus lipsă de bani. A fost momentul meu

Totul a început pe când eram la sfârșitul clasei a XII-a, mai precis prin 2010. Pe atunci, o prietenă îmi sugerase să o însoțesc la București, să-și rezolve niște treburi. Noi locuiam undeva la țară, în vecinătatea Bucureștiului. Am plecat fără să știe ai mei, pentru că nu m-ar fi lăsat să merg singură. Tata și fratele meu mă țineau mai din scurt, mai ales de când mama decedase.

La momentul respectiv, țineam legătura pe Yahoo Messenger cu un băiat. El locuia în capitală. Nu îmi amintesc exact cum îl adăugasem în lista de prieteni... Când am ajuns acolo, prietena mea mi-a spus că ar cam trebui să o aștept aproximativ 3 ore. Mă plictiseam, așa că dădusem mesaj tuturor prietenilor virtuali din zonă cum că aș vrea să mă văd cu ei. Nimeni n-a răspuns. Doar acel băiat. A venit, ne-am întâlnit.

După acea întâlnire, el a încercat să vorbească cu mine din ce în ce mai mult. Juca foarte mult teatru, iar eu, ce să zic... Eram de la țară și eram foarte credulă. După câteva întâlniri, prin august 2011 am trecut mai departe. A fost prima dată când am întreținut relații intime cu el.

După rezultatele de la bac fusesem admisă și la facultate. Vorbeam în continuare cu acel băiat. Era foarte agresiv! Când începusem facultatea, eram extenuată din cauza lui! Mă duceam la el, nici nu înțelegeam de ce mă duc la el. Mă lua întâi cu frumosul, îmi vorbea frumos, cu atenții, iar când ajungeam la mâna lui, mă forța să întrețin relații cu el.

Îmi făcea lucruri foarte urâte! Ba era așa, ba era așa... Când vedea că mă răcesc, mă forța și mai mult și mă amenința. Mă și bătea... Îi mințeam și pe ai mei pentru el și pe toată lumea.

La un moment dat, am zis că nu mai vreau să fie așa! M-am dus la bisericuța din campus și m-am spovedit. Mi-a dat canon părințele și mi-a zis să fac tot posibilul să nu mă mai culc cu el. Încet, încet, am avut curaj să mă despart de el, în ciuda amenințărilor, înjurăturilor și a tuturor lucrurilor urâte pe care mi le făcea.

După despărțirea de el, m-am liniștit și eu. Am terminat cu bine primul an de facultate, m-am angajat, următorii ani am cam uitat tot. Am șters cu buretele, am strâns ceva bănuți și am reușit să supraviețuiesc.

Prin 2015, după Revelion, exact în prima zi a anului, auzisem că el mă căutase și că o prietenă i-a dat numărul meu de telefon; acea prietenă nu știa despre toate câte mi le făcuse el mie. N-avusesem curajul să mă deschid în fața nimănui. Sâmbătă, pe 3 ianuarie, m-a sunat. A zis că are chef să mă vadă. Am fost de acord, cu condiția ca întâlnirea să aibă loc la Mall, ca să fie mai multă lume și să nu se întâmple ceva. El a zis că ia un taxi și că vine după mine, la cămin.

Nici nu terminasem cu pregătitul și atunci când am ieșit din baie, el era deja la ușa camerei mele. Am zis că sunt gata, să plecăm, el tot insistă să mai stăm. Am încercat să îl întreb de ce se comportase așa cu mine, dar el m-a luat batjocoritor... Era la fel de rău și de hain cum îl știam. Același om. Atunci, m-am culcat din nou cu el. Eram cu hormonii undeva mai sus de cap. Îmi ziceam că oricum are să fie ultima oară.

Începuse să mă mustre conștiința. Că nu se întâmplase nimic atâta timp și cum am putut... Mai apoi, se repeta. Din nou, forțat. Mă și legase la un moment dat. Cel mai groaznic a fost într-o zi de duminică. La fel, mă forțase, iar eu mă gândeam cum am putut face așa ceva mai ales când Preotul săvârșea Sfânta Liturghie... Mi-era scârbă de mine. Mă simțeam murdară.

Încet, încet, a plecat. După toate astea, n-am mai vorbit cu el. Cel puțin până prin februarie. Îmi întârziase menstruația și

m-am dus la un control. Am aflat atunci că sunt însărcinată. Era vineri, luni începea postul. Am încercat să-l sun pe Părintele... Nu mi-a răspuns la telefon. Apoi, i-am dat lui mesaj. Știu că mi-a zis că era cu mama lui la cumpărături, dar în două ore a venit la mine la cămin. I-am arătat biletul de la medic.

Mi-a zis că nu are curaj să le spună părinților lui despre sarcina mea. Era oricum, foarte supus în fața mamei lui. Mi-a zis să merg cu el să le spunem împreună despre asta. Eu mă gândeam că o să rămânem împreună și că vedem cum facem să ne descurcăm amândoi. Am rămas la el peste noapte.

Am vorbit cu mama lui în acea seară. Mi-a zis ceva ce mi s-a întipărit în minte de cum am auzit: „Ar fi normal să faci avort că fiecare femeie din ziua de azi face avort!” Apoi a zis că și ea a făcut, la rândul ei, avort. Spunea că pur și simplu nu e momentul nostru. Că putem după aceea să avem o mulțime de copii după ce petrecem mai mult timp împreună. Și mai spunea că eu sunt în momentul în care trebuie să-mi reglez viața, să merg la Work&Travel, că eram implicată acolo, zicea că trebuie să merg în străinătate, să termin facultatea, să nu știu ce...

Punea interesele mele înaintea copilului. Zicea că oricum n-o să ne descurcăm că n-avem resursele financiare și mi-a zis să sun să programez avortul. Am zis că e în regulă și că mâine dimineață, adică sâmbătă, îl programez.

Așa a rămas. Nu am putut să dorm toată noaptea. Ei n-aveau nicio treabă... Mă gândeam cum de el, pe când mă confruntam eu cu mama lui, a ales să nu-mi ia în niciun fel apărarea, să-și spună și el punctul de vedere, ceva... N-a spus absolut nimic! M-a derutat foarte tare. Mă gândeam că ori suntem amândoi, ori doar eu înaintea mamei lui și el face așa cum dictează ea. Tatăl lui zicea că e încântat să aibă un nepoțel, dar juca și el teatru...

Am sunat sâmbătă să programez avortul. A rămas să merg vinerea viitoare și după aceea, am plecat de la ei. I-am zis mamei lui că o să fac avort, să stea liniștită. Toți o țineau de bună că

nu avem bani să-l creștem. El m-a însoțit la cămin, a dormit cu mine sâmbătă seara. Am fost de acord și am vrut să stea pentru că intenționam să îl duc să vorbească cu Părintele.

Când a venit momentul să fie testat, a dat înapoi. A început să țipe la mine și atunci s-a aprins o altă discuție... Repeta că dacă vreau să păstrez copilul, să îi spun și lui. Să își exercite dreptul de tată și altele...

Am vorbit singură cu Părintele, el plecase. Părintele a zis să nu mai stau în cămin cel puțin câteva zile și să mă mut în căsuța de lângă bisericuță. Așa am făcut.

A fost la cămin să mă caute după ceva timp. Colega mea i-a spus că eu nu mai stau acolo, că am plecat la țară și de-atunci nu l-am mai văzut. El știe că am făcut avort.

Ai mei au aflat abia după 4 luni de sarcină, când ieșisem din post. Le-am spus târziu ca să nu mă pună și ei la păcate. Mi-au zis și fratele meu și unchiul și tata că trebuia să-i anunț din timp, „să mă salveze”. Mă gândeam: „Cum s-o omor eu pe bebe?”

Am vrut să-i spun la un moment dat și lui că are o fetiță, dar m-am gândit că ar fi mai bine să nu afle pentru că și așa suportasem suficiente scandaluri, amenințări... N-avea rost.

Micuța mea crește incredibil de repede. La 3 luni o îmbrac cu hăinuțe pentru copiii de 8 luni. Nu m-a împiedicat nici să termin facultatea, că mă dusesem doar la examene pe când eram însărcinată, nici nu m-am plâns că n-am avut bani, pentru că oricum aveam economiile și chiar m-am înscris la Master.

A fost momentul meu, deci.

Miruna C., 24 ani, București
15 februarie 2016

11

Când mi-a dat una, am căzut jos. Îmi zicea: «Dacă nu l-ai scos tu, las' că ți-l scot eu!»

**Când mi-a dat una, am căzut jos.
Îmi zicea: «Dacă nu l-ai scos tu,
las' că ți-l scot eu!»**

Mă numesc Camelia. Am trei copii. Doi sunt mari acum. Pe cea mică am făcut-o la mulți ani diferență de ultimul.

Cu soțul meu n-am avut deloc înțelegere. La începutul căsniciei, a mai fost cum a fost. Am mai îndurat. După ce fetița cea mică a împlinit doi ani, am plecat de la el prin Protecția Copilului. Ne bătea crunt.

Nu mi-era că mă bătea doar pe mine, ci îmi pișca peste picioarele copila cea mică cu un vârf de undiță. Nu am putut suporta să văd cum o chinuiește. O ustura, săraca, și plângea de mi se rupea sufletul! Am vorbit cu o cumătră de-a mea și a zis că nu are rost să mă chinui și să mai îndur toate bătăile. S-a dus ea la Protecția Copilului și a depus o plângere în numele meu.

Mi-a dat și un telefon pe care aveam grijă să îl ascund mereu și vorbeam la el doar când nu era soțul acasă, pentru că el nu-mi dădea voie să vorbesc la telefon. Când el pleca, îl scoteam de unde era pitit și mai sunam să văd ce se întâmplă... Au venit într-o bună zi și au făcut o anchetă socială. Au venit și cu jandarmii, că altfel nu se putea intra... M-a bătut crunt după ce au plecat cei cu ancheta și am fost nevoită să îl mint că mi-am retras plângerea.

Într-o zi, când nu era el acasă, au venit cei de la Direcție și ne-au luat definitiv. El mai încerca să dea de noi și ne amenința, dar nu ne-a mai găsit. Eram undeva ascunsă. Nu aveam voie să dăm detalii, nici adresă, nici nimic. Am stat doi ani ascunsă și mai apoi mi-am găsit refugiu în altă parte. Am divorțat de el, nu

am vrut nici pensie alimentară. Au mai rămas la el lucruri de-ale copiilor. M-a chemat să iau lucrurile, am zis că nu am nevoie. S-a apucat și le-a dat foc. Chiar în șifonier. A aprins bricheta și au ars toate, și casa a luat foc, cu el înăuntru. I-au ars mâinile, fața... A fost internat prin spital. N-a mai rămas de împărțit nimic. Am muncit 20 de ani la casa aceea și a rămas doar scrum. S-a dus într-o secundă totul...

Toate bățiile alea, aveau de fapt o altă cauză. Din acel moment a început coșmarul vieții mele. Pe când am rămas însărcinată cu fata cea mică, el a turbat, că n-a vrut-o. Când i-am spus că sunt gravidă, el s-a dus la soacră-mea și i-a cerut bani să mă trimită să fac avort. Ea era o femeie credincioasă. Când a aflat de sarcină, a zis: „Foarte bine, faceți copilul. Pentru așa ceva eu nu dau bani”; și nu i-a dat nici măcar un leu.

S-a dus el disperat prin alte părți să ceară, că așa nu avea de lucru și îi venea greu să facă rost de suma de care avea nevoie. Da' până la urmă, de unde, de ne'unde, i-a scos și m-a trimis.

Am ajuns la Maternitate, am intrat, m-a controlat, mi-a confirmat că sunt însărcinată și mi-a dat bon de ordine, că mai erau femei înaintea mea.

Stăteam pe canapelele de acolo și, la un moment dat, mi s-a făcut negru în fața ochilor, se învârtea tot holul cu mine și mă gândeam: „Doamne, ce fac eu aici!?”

Am plecat! Am lăsat și bon și tot... N-apucasem să plătesc. Am ieșit! Abia în stradă când am auzit mașinile claxonând am realizat că mi-am revenit. Da' chiar nu mai știam de mine!

M-am gândit: „Ce-o fi o fi, mă duc acasă.”

M-am întors cum am plecat. Dumnezeu are grijă de mine.

M-a bătut în ziua aia de m-a udat cu apă rece să-mi revin! M-a bătut și a scos apă din fântână, a turnat pe mine să mă trezesc, că leșinasem. Când mi-a dat una, am căzut jos. Îmi zi-

cea: „Eeee, lasă că mai e timp! Dacă nu l-ai scos tu, las’ că ți-l scot eu!”

Nu i-a ieșit cum a vrut. Am născut până la urmă o fetiță.

Mulțumesc lui Dumnezeu că suntem bine acum și le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat și pe care nu îi pot, din păcate, menționa, din motive de siguranță. Că nu aveam unde să ne ducem. Eu mai am și un astm...

Fata, Maria, e sănătoasă, merge la școală, Mami e lângă ea, are tot ce-i trebuie! Dacă Dumnezeu mi-a dat-o, mi-a dat-o cu un scop. N-am de gând s-o las singură nicicând. E o fată tare deșteaptă și deschisă. Se implică în tot felul de activități. E bucuria mea! Și pe el l-am iertat, cu toate că mi-am zis că n-o să-l iert niciodată. Sunt liniștită atâta vreme cât îl știu departe și îmi știu copiii bine, că ei sunt cei mai importanți.

Camelia, 49 ani, locul de domiciliu
nu poate fi dezvăluit, deoarece persoana
este într-un program de protecție a
victimelor violenței domestice
17 februarie 2016

12

*Chiar și în condiții
imperfecte, viața pe care
o primiți în dar va
fi perfectă!*

Chiar și în condiții imperfecte, viața pe care o primiți în dar va fi perfectă!

Dragi prietene,

Îngăduiți-mi să vă numesc astfel. Nu scriu pentru femei și fete care sunt deja pe calea credinței și au încredere în Dumnezeu și o relație cu El, Cel care le întărește, și despre care știu ce atitudine au referitor la avort, familie, etc.

Scriu pentru fete și femei care, ca și mine, s-au trezit în vâltoarea vieții că sunt întâmplător și în mod neașteptat însărcinate. Pentru femei care, înainte de întâmplarea asta întâmplătoare – în ciuda mijloacelor contraceptive (în cazul nostru prezervativele), credeau că au răspuns la toate provocările vieții care vor veni, iar relația cu iubitul de la acea vreme e stabilă, bazată pe dragoste, încredere și poate va fi și marea dragoste care va duce la întemeierea unei familii. Criticii și cunoscătorii vieții în general pot riposta că problema trebuia gândită la rece dinainte. Și n-ar fi fost rău să fi fost mai bine instruiți cei doi tineri în ceea ce privește metodele contraceptive. Sigur, fiecare își poate da cu părerea...

Eu mă adresez însă acelor femei care se vor regăsi în povestea mea indiferent ce decizie vor lua: de a păstra sau nu copilul din pântecele lor. Mă scuzați, pentru sceptici, „ghemul de celule”...

Eram tare tânără, aveam 16 ani, mă îndrăgostisem, credeam că e dragostea vieții mele și nu îmi imaginam viață fără el. El a insistat să „o facem”, eu nu voiam neapărat, dar nu voiam să-l pierd.

După câteva luni de sex „protejat”, am rămas gravidă. În copilăria mea, mă bucuram pe de o parte, știam că vreau să devin cândva

mamă. Pe de altă parte, mă paraliza ideea de a-i spune așa ceva tatălui meu, care nici nu prea știa de relația mea „serioasă”.

Tata e un om sever, calculat, nu face greșeli. Nu m-a bătut niciodată, nu m-a abuzat, dar e un om sever, e militar. Știam ce scandal și ce picare din „cer” ar cauza o astfel de veste în familia mea.

Prietenul meu i-a spus mamei lui, care ne-a sfătuit prietenește să fac avort, ea fiind medic și cunoscând pe cine trebuie ca să o facem decent, discret și igienic.

Câteva săptămâni am oscilat puternic între o mare bucurie de a avea un copil în pântec (simțeam prezența lui seara, când mă așezam în pat, o mare dragoste care aștepta să ne întâlnim față în față, o putere de a înfrunta lumea) și alegerea cealaltă, a morții, care ar fi făcut ca lucrurile să fie ca și cum n-ar fi fost.

Și n-am putut alege de a mă război cu lumea pentru copilul meu, mă paraliza gândul că eram în clasa a XI-a, nu-mi puteam imagina ce voi face dacă ai mei nu mă vor sprijini financiar. Pe prietenul meu nu l-am simțit ca sprijin, era la fel de speriat ca și mine.

Familia mea este o familie atee de intelectuali, scăparea către Dumnezeu și punerea vieții mele în mâinile Lui o intuiam doar, citind în vremea aceea multă literatură legată de spiritualitatea orientală.

Mă rugăm ca Divinitatea să îmi mai trimită o dată același copil când voi fi pregătită, crezând în vremea aceea în reîncarnare, karma și nirvana. Și am făcut-o, m-am dus la avortul igienic, discret și pe ascuns.

Imediat după aceea, ajungând acasă la prietenul meu, unde mama lui a avut decența de a ne lăsa singuri, m-a podidit plânsul și am plâns ore în șir, până seara, știind exact ce și pe cine am pierdut.

Relația cu prietenul meu a continuat șontâc-șontâc, cu mari probleme între noi. Voiam să fie bine, voiam să rămânem împreună dar eram foarte tineri și veneam fiecare cu proiecția lui despre relația perfectă. Cu sincope, certuri și despărțiri am rămas așa-zis împreună.

Trei ani mai târziu, eram deja la facultate și am rămas din nou gravidă. Cu același bărbat, de acum cu o relație de 4 ani în spate, dar chiar cu probleme (ca ale multora) putem spune că eram pregătiți cât de cât de a lua viața împreună în serios și a accepta un copil.

Dar împietrirea inimii mele a fost foarte mare, căci deși prietenul meu mi-a spus că îmi respectă decizia și va recunoaște copilul dacă îl voi naște și apoi ne vom căsători, eu aveam planurile mele.

Eram studentă la medicină, mă bazam mult pe mine, pe capacitățile și calitățile mele. Nu vedeam cum voi putea să îmi termin facultatea și să trec toate examenele pentru a profesa cu un copil după mine.

În continuare nu eram relaxată la ideea de a-i spune tatălui meu despre asta, eram amândoi studenți și stăteam la cămin.

În acel timp, citisem cartea lui N. Steinhardt „Jurnalul fericirii” și eram, din punct de vedere intelectual, convinsă de existența unei Divinități personale, ca în religia creștină. Cu toate acestea, la gândul firav, ce încolțea în sufletul meu, de a vorbi cu un preot și a cere sfatul, mintea mea se încăpățâna și argumenta că, în ciuda argumentelor pro-viață pe care le-aș auzi, situația noastră materială e imposibilă, deci sfatul cerut nu îmi va folosi, ci doar mă va duce în impas și nu voi mai putea hotărî să fac ce „trebuie”.

Nu trebuie să mai adaug că nu mă spovedisem vreodată și că nu avusesem niciodată legătură cu vreun preot. Simpatia pentru

religie era pur intelectuală și tolera îngăduitor diferite profiluri de preoți despre care auzisem (la TV, în familie, în media) și care nu erau cum ar trebui (așa îmi imaginam eu). Apoi pe cei doi-trei preoți pe care îi văzusem pe la cursuri la Universitate, care ar fi putut fi cum trebuie, nu aveam curajul de a-i aborda, din cauza condiției mele și a vieții mele de până atunci.

Deci mândrie combinată cu judecarea aproapelui, bătaie de joc a diavolului la adresa vieții mele, pe care am mușcat-o din plin.

M-am dus la fel de igienic la avort, iar după aceea o senzație de pustiu fără margini a cuprins inima mea.

O împietrire rece, deznădăjduită, paralizantă, pustiu sufletec și conștiință clară a omorului făcut. Poate credeți că acum scriu după ce am citit nu știu câte cărți despre asta sau părerea preoților etc.

Nu, deloc, aceste senzații, stări m-au copleșit atunci și au rămas pe vecie întipărite în mine, a fost o conștientizare 100%, needulcorată și care nu putea fi ameliorată, îmbunătățită, justificată de nimic.

Îmi lipsea motivația pentru orice, inclusiv pentru medicina mea, nu puteam să îl mai văd pe prietenul meu, mă încerca puternic și paralizant gândul sinuciderii, îmi lipsea energia de a trăi, înainte de toate acestea fiind o persoană foarte veselă, vioaie, cu poftă de viață și prietenoasă.

M-am dus cu ultimele puteri sufletești, în continuare în stare de împietrire, la Cel la Care trebuia să mă duc de mult, la Domnul Hristos. În taina spovedaniei. A ajutat, dar a durat și durut mult. Și doare încă.

Știți de ce? Pentru că, atunci când am ținut-o pe fetița mea în brațe (da, Domnul m-a învrednicit de acest lucru minunat), într-o situație materială similară, în care încă nu rezolasem nimic din cele lumești, s-a desfăcut ceva ca o legătură care îmi

ținuse ferecată inima și s-a revărsat peste mine numai dragoste, multă, multă dragoste.

Fetița pe care o țineam în sfârșit în brațe îmi vindecase sufletul, îmi dădea puterea de a lupta cu lumea, cu mine, pentru căsnicia mea, cu temerile mele față de tatăl meu, cu prejudecățile.

Și, așa cum în mod repetat de atunci am mărturisit, cel mai mare regret este că greșeala de a nu fi primit doi copii, două iubiri în viața mea, nu o mai pot repara. Nu mai pot schimba cu nimic cele petrecute, nu pot da timpul înapoi. Pot să înțeleg orice femeie care nu e pregătită să aibă un copil, e o iluzie să pretinzi să fii de la început pregătită. Te pregătești timp de nouă luni de zile. Sigur că și viața e grea și condițiile materiale improprii.

Dar nu vă grăbiți, primiți darul, faceți jertfa! Iar ceea ce veți primi va fi cu mult peste măsura oricărei așteptări!

Imaginea de a avea întâi casă, masă, apoi copii sănătoși e cultivată de mass-media, filme, prejudecățile societății. Chiar și în condiții imperfecte, viața pe care o primiți în dar va fi perfectă!

Copilul pe care l-am născut mi-a dat puterea să lupt. Deși am avut fetița tot în facultate, pe ea și apoi pe surioara ei, mi-am terminat studiile, mi-am luat rezidențiatul, am primit un loc de muncă.

Sigur că nu a fost ușor, că a însemnat multă muncă, multă jertfă, o bună organizare. Dar, dragi prietene, nici nu știți ce putere se ascunde în voi!

Sigur că nu aveți încredere în voi și în lume, cine are? Dar atunci când găsiți pentru ce și mai ales pentru cine să luptați, cu ajutorul lui Dumnezeu, totul devine posibil.

Între timp am patru copii, am învățat germană de la zero, am emigrat, lucrez în Germania, peste câteva luni îmi voi da aici examenul de specialitate.

În decursul vieții noastre împreună, am rămas cu același bărbat cunoscut în liceu, am avut multe dificultăți. Nu avem nici acum o relație perfectă, suntem prea tumultuoși amândoi. Ne distrăm acum însă la ideea că ar fi trebuit să așteptăm să ne „liniștim” înainte de a avea copii!

Copiii ne-au schimbat, suntem amândoi mai responsabili, ne iubim mai mult, chiar și atunci când nu suntem de acord unul cu altul.

Am trecut prin spaima de a trebui să evacuăm o locuință, fiindcă proprietarul s-a hotărât spontan să vândă, iar eu eram cu burta la gură. Și prin amenințarea ca soțul să-și piardă locul de muncă fix când am aflat că sunt însărcinată, pentru ca apoi, după câteva săptămâni, să se rezolve și să primească o ofertă mai bună. Ne-am mutat cu cățel și purcel de multe ori. Și emigrarea a fost la „limită”. Dar se poate. Dumnezeu nu promite o viață lipsită de griji, spune doar că alături de El le vom birui pe toate.

Fie ca măcar în inima unei viitoare mămici să lucreze legea dragostei!

Cu multă prietenie,
A.V.

Andreea V., 43 ani, Germania
17 februarie 2016

13

*Durerea din sufletul meu cred
c-a ajuns și la copil*

Durerea din sufletul meu cred c-a ajuns și la copil

Mă prezint ca fiind mamă. Aveam 19 ani când m-am măritat, am rămas gravidă la 20 și acum am aproape 24 de ani.

Am un băiețel de o lună jumătate. A venit pe lume acum în 2016 de Bobotează și a venit la 7 luni, deci este născut prematur... Trebuia să îl nasc abia prin martie, dar, s-a cam grăbit. Mai are un frățior pe nume Carlos de 4 ani, care locuiește la soacra mea. E în plasament la ea. Nu c-aș fi vrut...

După ce l-am născut pe Carlos, am prins un contract de muncă prin Spania și el s-a învățat cu mamaia lui și pe mine nu prea mă mai cunoștea. Nu prea l-am putut apropia de mine. De anul trecut m-am despărțit și de tatăl lor. Lui îi cam plăcea să se distreze, nu prea era cu casa.

Când eram însărcinată cu Nicolas, soțul mi-a adus în casă o altă femeie. Nu am mai rezistat. Eram și așa slabă și plângăcioasă din cauza sarcinii și am ales să plec. Am suferit enorm, căci îl iubeam foarte mult. Am fost nevoită să îmi las și copilul cel mare cu soacra mea, că nu mă mai recunoștea și să plec, așa, în situația în care eram din casa în care mă obișnuisem și în care sperasem să trăiesc toată viața. Mama soacră mi-era alături, dar, ce folos că fata aceea oricum intra și ieșea când voia din casă.

Înainte să se întâmple astea, mă mai anunțau vecinii de câte una alta. Dar, deși erau atâtea semne, eu nu puteam să-l văd decât cu ochi de iubire pe bărbatul care își bătea oarecum joc de locul meu de soție în casă. Iubea copiii și nu mi-a cerut niciodată să renunț la sarcină. Se preocupa oarecum de nevoile copilului mai mare și părea că îi pasă și de cel din burtică, dar toate suferințele astea mă duceau pe mine la niște gânduri atât de urâte... Mă gândisem chiar că nici nu merită să trăiesc.

Am găsit pe cineva în sat să mă ajute să plec. Și, cu inima bucăți, am venit aici, în P... Am vrut să iau și băiețelul mai mare cu mine, dar n-a vrut să vină. Îl crește mamaia. Pot să merg și în vizită să îl văd, să îi mai duc câte ceva, dar nu îl pot dezlipi de ea. Așa s-a obișnuit.

Până să nasc mi-a fost foarte greu. Durerea din sufletul meu cred c-a ajuns și la copil. Toate necazurile astea l-au deranjat și pe el în burtă, că s-a cam grăbit să iasă, cred că nu mai suporta nici el cum eram... Dacă mai amânam plecarea de acasă, puteau să se întâmple multe cu noi. Nu că ne făcea altcineva, ci din cauza mea, că gândeam foarte urât.

Dar, m-am răcit foarte repede de bărbatul meu. Pe cât de mult îl iubeam la început, n-am mai putut să ofer dragostea pentru amândoi. Bine că am plecat...

Eram în luna a șasea de sarcină când am plecat. I-am zis de mai multe ori că urmează să plec, dar nu mă lăsa. Până a adus-o pe fata aia și atunci chiar am zis „Gata!” Am născut și m-am simțit mai bine după aceea. Doar eu. Copilașul mi-a stat prin spital o lună că nu respira bine. Nu avea plămâni dezvoltate. Și acum mai are ceva probleme, dar, sper să își revină după ce o să fie botezat. Nu e pe numele soțului. Bărbatul care m-a adus aici l-a trecut pe numele lui. Ține foarte mult la noi... Ne ajută cu ce poate și el...

Sunt mulțumită, căci mi-a dat Dumnezeu șansa să îmi încep o nouă viață, oarecum... Regret nespuse momentul în care m-am gândit numai la mine și nu m-am gândit și la copilașul din burtă. Dar, bine că am avut ocazia să plec la timp. Că plăt看 un sufletel nevinovat păcatele altcuiva, dacă făceam eu vreo prostie...

Acum cred că toate astea le trage din cauza mea. Dorm cu frica-n sân că oricând i se poate opri suflarea și poate păți ceva, pentru că problema la plămâni încă există. N-aș putea să îl mai pierd și pe el!

Mă doare încă lipsa celui alt copil, că e parte din mine, din sufletul meu. Mă uit în lacrimi la filmările cu el, că mi se face dor... Mă gândesc că totuși are grijă mamaia de el. Poate cu timpul, o să mă accepte ca mamă. Dar mă bucur că îl am măcar pe Nicolas, fericirea mea. Și e născut în zi de mare sărbătoare, deci știu că îl iubește Dumnezeu foarte mult și cred că o să fie totul bine cu el.

Marina C., 24 ani
18 februarie 2016

14

*Le sunt recunoscătoare
părinților că m-au susținut și
n-am făcut o greșală pe care
o plăteam toată viața cu
suferință și regrete*

Le sunt recunoscătoare părinților că m-au susținut și n-am făcut o greșeală pe care o plăteam toată viața cu suferință și regrete

Eram o copilă inocentă. Trăiam într-un sătuc frumos de munte și îmi plăcea foarte mult să învăț, iar visul meu era să plec mai departe la școală. După terminarea clasei a opta, mi s-a îndeplinit visul și am intrat la un liceu din Suceava.

Când am plecat la școală, dorința mea era să învăț cât mai mult ca mai apoi să ajung și eu cineva în viață, să pot să îmi câștig banii mei și să nu depind de nimeni. La școală plecasem împreună cu o fată de la mine din sat. Eram foarte bune prietene și am început să ieșim în oraș, să ne facem mai mulți prieteni, că așa era moda. După un an, am început să ne facem câte un prieten deoarece așa am crezut că e bine, copiind modelul fetelor de vârsta noastră. Încet, încet, am renunțat la dorința de a învăța mult. Am pus cartea pe locul doi. Eram foarte naive și credeam că nu se poate întâmpla nimic. Aveam foarte multă încredere în oameni...

La un moment dat, am întâlnit un băiat de care mi-a plăcut foarte mult și de care m-am îndrăgostit la prima vedere. Eram prin clasa a XI-a. Am început o relație cu el. Am terminat liceul și am hotărât să ne mutăm împreună și să începem o viață nouă.

N-a trecut mult timp și au început să apară probleme cu banii, cu plătitul chiriei, banii pentru mâncare și multe altele deoarece prietenul meu avea probleme cu jocurile de noroc și a început să cheltuiască economiile. Ba mai mult, a început să amanezeze lucruri din casă. Până să ne mutăm împreună nu am știut așa ceva. Așa au început certurile și să se destrame relația

noastră. Am încercat să remediez situația, dar nu am reușit și am decis să mă despart de el.

La o lună după despărțire, am aflat că sunt însărcinată. În momentele acelea nu știam ce să fac, cum să mă comport și dacă să păstrez sau nu sarcina. Părinții mei îmi erau aproape și erau singurii care m-au susținut și aveau și rolul de prieteni deoarece în momentele cele mai grele am rămas fără ei. Atunci mi-am dat seama că în afară de familie nu există prieteni.

La un moment dat, am decis să îi spun prietenului meu că sunt însărcinată și o să avem un copil, iar răspunsul lui a fost să fac ce știu eu mai bine, eventual să avortez.

Mama lui mi-a zis că băiatul ei nu este pregătit pentru așa ceva, că eu sunt de vină și că trebuia să am grijă.

Am rămas fără cuvinte și de atunci am zis că cel mai bine pentru mine și copilul din pântecele meu e să rup orice relație cu ei.

Au urmat zile negre și nopți albe pentru mine, să zic așa. Mă gândeam dacă o să pot iubi copilul, dacă o să fiu o mamă bună, cum o să mă descurc cu bebelușul...

Cel mai greu mi-era de gura lumii. Am ajuns să nu pot ieși din casă, nici măcar la Biserică, deoarece îmi era foarte rușine.

Au trecut și zilele astea și, după ce am născut am primit multe răspunsuri la întrebările mele.

Când am primit copilul pentru prima dată în brațe eram cea mai fericită și am zis că asta înseamnă dragostea la prima vedere. Am zis că s-a sfârșit suferința mea. Aveam un sufletel pe care să îl iubeam foarte mult, chiar dacă nu știam eu prea bine despre modul în care se îngrijește un bebeluș.

Eu am să încerc să îl îngrijesc cum știu eu mai bine și am să încerc să fiu cea mai bună mămică pentru el. Dragostea pentru el m-a ajutat să trec peste toate greutățile. Acum are doi anișori și este minunea mea. Nu știu cum să-i mulțumesc Bunului Dumnezeu pentru copilașul pe care mi l-a dat. Îmi este rușine de gândurile

negre pe care le aveam și sunt recunoscătoare părinților mei că m-au susținut și n-am făcut o greșală pe care cu siguranță o plăteam toată viața cu suferință și regrete.

Cred și susțin că pentru orice mama, copilășul ei este o comoară și cea mai mare bogăție!

Diana B., 21 ani, Suceava
9 martie 2016

15

*Soțul meu a început să îl
lovească pe copil. Îmi tot spunea:
„Eu nu vreau să am un copil
handicapat!”*

Soțul meu a început să îl lovească pe copil. Îmi tot spunea: „Eu nu vreau să am un copil handicapat!”

Să fii părăsită de soț e dureros, dar să fii părăsită de soț doar pentru că nu îți dorește un copil e și mai dureros, mai ales dacă copilul tău are o deficiență.

Mă numesc Teodora. Aveam 24 de ani când am aflat că sunt însărcinată cu gemeni și nu-mi încăpeam în fire de bucurie... asta până am ajuns acasă și i-am spus soțului meu (de atunci).

Inițial încerca să mă convingă că nu vom putea să creștem doi copii în același timp, că nu ne vom putea permite o casă suficient de mare, că nu voi face față oboselii și multe alte motive absurde.

După câteva luni, când am fost la o ecografie, medicul mi-a dat o veste proastă: unul dintre copiii mei avea o malformație la nivelul craniului. Medicul mi-a recomandat să renunț la sarcină, deoarece puteau exista complicații.

I-am spus că mă voi mai gândi, însă, în sinea mea eram sigură că vreau să păstrez copilul, orice s-ar întâmpla.

Am profitat că soțul meu era plecat mai tot timpul și nu putea veni cu mine la ecografie, așa că am ascuns asta de el, pentru că știam că mă va obliga să renunț la sarcină.

La naștere băieții mei păreau perfect sănătoși însă după câteva luni a început calvarul. Unul dintre ei a început să aibă crize de epilepsie, iar după un control amănunțit medicii au ajuns la concluzia că fiul meu are atrofie optică și alte deficiențe de vedere asociate. În plus pe lângă toate astea, avea și tulburări de comportament.

Ajunși acasă soțul meu a început să îl lovească pe copil. Îmi tot spunea „Eu nu vreau să am un copil handicapat!”

Am crezut că e doar o pasă proastă, dar s-a dovedit că era din ce în ce mai rău. Aceeași poveste în fiecare zi: venea acasă, se lua de mine, dădea în mine și apoi dădea în copil.

Până într-o seară, când am auzit copilul plângând. Nu am mai suportat și mi-am luat copiii și am plecat la mama.

Soțul meu nu m-a mai căutat până când a primit actele de divorț.

Pe perioada procesului de divorț am cunoscut cel mai minunat bărbat care nici măcar nu a acceptat să mă văd cu el fără să îmi aduc și copiii.

La 28 de ani am rămas însărcinată iar și mă gândeam cu groază ce s-ar putea întâmpla după tot ce trăisem. În momentul de față sunt cea mai fericită mamă, – care are doi băieți superbi și o fată minunată – soție și viitoare soacră pentru că și copilul meu „handicapat” urmează să se căsătorească.

Nu am cuvinte să îi mulțumesc actualului meu soț pentru că nu a fost doar un bărbat în viața mea, ci și tatăl copiilor mei!

Teodora M., 44 ani, Buzău
9 martie 2016

16

*Cred că acești copii care
au fost nedoriți la început
ajung un prilej de bucurie
foarte mare*

Cred că acești copii care au fost nedorți la început ajung un prilej de bucurie foarte mare

Mă numesc Marinela și sunt de loc din Vaslui, dar locuiesc în Brașov de când m-am măritat, mai exact de vreo 27 de ani. Eu și soțul meu avem o poveste comună cu ceilalți de vârsta noastră. Ne-am cunoscut pe când eu îmi luam concediu și el venise să își ia banii de la locul de muncă. Și a tot venit de câteva ori, m-a dus la el acasă să-i cunosc părinții...

Ne cunoscusem pe 8 septembrie '89 și, prin noiembrie m-a dus la ai lui, am făcut logodna, apoi în '90, vara, nunta.

Timp de trei ani, din nu știu ce motive, n-am avut niciun copil. Nici nu prea era loc de unul. Nici n-aveam casa noastră, nici n-o puteam obține. Trebuia să ne vină niște bani pentru o locuință socială, dar, cum n-aveam copii, nu i-am mai primit. Familiile cu copii aveau prioritate. Nu aveam o situație materială stabilă.

A fost greu la început. Părinții mei erau departe, ai lui erau foarte reticenți în privința mea, că eram moldoveancă. A fost un șoc pentru ei că soțul meu m-a luat de nevastă știind că ei nu sunt de acord cu așa ceva. Un unchi de-al soțului meu se căsătorise c-o femeie tot de prin partea asta, o moldoveancă, și nu s-au înțeles, așa că ei aveau impresia că toate sunt la fel.

Am avut primul copil la 24 de ani. 14 mai '92. Un băiețel, pe care l-am botezat Gheorghe, totul bine.

A urmat o fetiță, la 26 de ani ai mei. 5 iunie '94. Pe ea am numit-o Maria Mădălina. Îmi plăcea foarte mult numele „Mădălina”, dar cum nu l-am găsit în calendar, am zis să îi pun și numele unei Sfinte.

M-au tăiat la ambele nașteri, iar după a doua naștere rămăsesem cu o rană pe uter. Mi-au zis că a treia oară nu mă mai pot

tăia. Am stabilit să merg la un control, să văd cam în ce stadiu era acea rană, pentru că mă trezisem într-o noapte cu o durere insuportabilă și mă simțeam foarte rău.

Nimic neobișnuit. Trebuia să fac o ecografie, să văd care-i cauza precisă a acelor dureri cumplite.

Ecografia mi-o făcuse o moașă, așa că, am cam crezut inițial că habar n-are ce vorbește când a zis că sunt însărcinată! Am leșinat!

Surpriza și mai mare era că nu avusesem niciun simptom. Adică, avusesem și menstruație, deci, ziceam că științific, e imposibil! Nici burtă n-aveam. Și eram o slăbănoagă. Și-mi spusese că deja sunt însărcinată în luna a patra și că în trei zile o să simt copilul cum mișcă.

Îmi tot ziceam că moașa e nebună și că o fi ceva mai grav, dar nu sarcină. Îi tot spuneam după aceea să se uite mai bine. Mai ales că nici măcar un an nu împlinise fetița.

Când mi-a văzut reacția mi-a zis că dacă vreau „să nasc forțat”, o să-mi dea o injecție și gata. O să se întâmple. Dar m-a avertizat clar: dacă intenționez să nasc forțat, copilul e deja format. Mi-a dat 3 zile de gândire.

Mi-a spus că la nașterea forțată, așa, cu injecția, copilul o să iasă și, având toate organele și corzile vocale formate, o să țipe și m-a întrebat dacă o să pot trăi cu asta.

Mi-a explicat clar ce simte, cum simte și ce traume o să am în urma acestei proceduri. M-a ținut așa, cu detalii pe tot parcursul consultației. Mi-a mai spus și că dacă tot intenționez să omor un copil, să merg să-l omor pe cel mare, că-i același lucru.

Mi-a spus și că o să simt aceleași dureri ca la nașterea normală. Doar că n-o să plec cu copilul acasă, ci copilul meu o să moară și eu merg cu brațele goale.

Cât am avut răgaz de gândire, aveam în minte tot felul de idei.

Îmi spuneam că n-avem nici locuință, că o garsonieră cu 2 camere nu e suficientă pentru 5 membrii ai familiei. Soțul meu

a zis că lucrurile sunt la latitudinea mea. Să iau eu o decizie. Era panicat și el, îngrijorat... Dar nicio clipă nu mi-a sugerat să fiu de acord. Mă susținea.

Mama lui mi-a zis clar: „Ești proastă! Tu n-ai unde să stai și-ți mai trebuie încă unul!”

Așa gândeam și eu. Aveam deja ce voiam. Băiat și fată, era ideal... Acesta îmi cam încurca socotelile, oarecum. Nici pe ceilalți nu-i plănuisem, dar erau în regulă.

Mă bătea toată lumea la cap. Că sunt proastă, că nu am unde să stau, că am venit din Moldova să populez Brașovul, că ce-mi trebuie încă unul, că am destui, că n-am ce să le ofer.

La un moment dat, mă mai luau și peste picior că cică m-am dat de partea penticostalilor, că numai ăia fac copii să fie și ei mulți.

Pe-atunci nici nu era plecată lumea în străinătate cum pleacă acum. Eram toți la același nivel. Toți o apă și-un pământ. Eu deja le depășeam tiparul. Cu doi copii eram în regulă, al treilea deja era prea de tot.

O cumnată îmi propusese la un moment dat să-i las ei copiii în grijă și să trag o fugă până la spital să omor copilul, dacă asta mă împiedică. I-am cerut să-mi dea în scris că dacă o să mor în timpul procedurii, ea o să aibă grijă de soțul meu și-n special de cei doi copii.

Mama soacră, la fel. Nu era bunica ideală, deci nu mă-ncredeam că dacă o să mi se întâmple mie ceva, o să aibă grijă cineva de copii.

Doctorița a fost clară: „Du-te și omoară-l pe cel de acasă, că-i același lucru!” Mi-era și frică. Și de dureri și de injecția aceea. Într-adevăr, la 3 zile de la control, a și mișcat! Am decis să-l păstrez.

Apoi mi-am zis în sinea mea că dacă nu i-am făcut nimic în astea 3 zile, nici prin cap să-mi mai treacă să mă mai ating de el! A-nceput burta să crească văzând cu ochii.

Mi-era urât noaptea. Aveam numai coșmaruri. Mi-era frică din cauză că neștiind că eram însărcinată, să nu fi luat vreo pastilă care să îi fi afectat cumva sănătatea. Mă rugam: „Doamne, dacă tot mi l-ai dat fără să știu, măcar dă-mi-l sănătos!” Visam ba că are 6 degete la mâini, ba că are vreo 7 la picioare... tot felul de lucruri din astea.

Cum mă confruntam cu tot felul de decizii greu de luat, legate de locuință și de loc de muncă, mă-mbolnăvisem. Medicii mi-au depistat ceva probleme la inimă.

Doamna doctor mi-a zis foarte direct, cum de altfel îi era felul: „Să te ia mama naibii pe masa de operație dacă nu-ți revii! Ai luat o decizie, du-o până la capăt!”

Așa că am dus sarcina până la capăt. Am născut cu doar câteva zile înainte de termen. Pe 21 decembrie '95. Trebuia să nasc, după spusele medicilor, de Sfântul Ștefan. Dar, oricum, l-am botezat Dan Ștefan. 4.800 g la naștere!

De cum l-am născut întrebarea mea a fost: „Are tot? E în-treg?” Medicii mi-au spus că odată cu nașterea m-am curățat și de infecția pe care o aveam în corp. „Pentru că ați născut, vi s-a regenerat organismul.”

Era destul de greu. Soțul meu stătea în altă casă, eu eram cu copiii în alta. N-aveam bani nici pentru o pungă de lapte praf. Ne gândisem la un moment dat să luăm o locuință mai mare, dar, am zis că mai bine ne înghesuim noi acolo și să nu ducă lipsă de nimic copiii, decât să ne-mprumutăm și să ne târâm de pe o zi pe alta în datorii.

După acea naștere, mi-au pus un sterilet. Aveam o infecție contactată de prin maternitate și era destul de periculoasă. Dar am fost operată din cauza lui.

După ce-i spuseseam mamei mele prin ce am trecut în timpul sarcinii cu Ștefan, mi-a zis și ea că a vrut să mă avorteze.

Că avea deja 4 copii și că-i era greu să ne crească așa că, la sugestia unei babei de prin vecini, a băut rachiu de drojdie, crezând că are să mă prăpădească. Babele îi ziceau și că o să aibă bătaii de cap cu mine așa cum avusese cu primul, că stătea doar prin spitale și cheltuia bani cu el. Mi-a zis că n-am pățit nimic, iar ei doar i-a fost rău și s-a umflat. Mai apoi, toate necazurile pe care le avuse le considera că sunt o pedeapsă de la Dumnezeu pentru că a vrut să îmi ia viața.

Nu mi se pare moral să omori un copil. Sunt mândră de toți copiii mei, dar uneori am impresia că Dumnezeu îl iubește mai mult pe Ștefan, pentru că obține ușor anumite lucruri, pe când ceilalți doi trebuie să muncească pentru ce-și doresc. E clar că e special.

Cred că acești copii, care au fost nedoriți la început, ajung să fie un prilej de bucurie foarte mare, compensând astfel toate nemulțumirile.

Marinela A., 48 ani, Brașov
16 martie 2016

17

„DA” pentru viață

„DA” pentru viață

Sunt una din mamele fericite care au ales viața copiilor lor. Aș vrea în cele ce urmează să dau mărturie a ceea ce am trăit. Sper că experiența pe care am trăit-o eu, să le ajute și să le dea putere mamelor să aleagă „DA” pentru viață.

Locuiesc în Germania de mai mulți ani și experiența pe care încerc să v-o împărtășesc am trăit-o aici, în Germania. Dar cred că acest lucru este mai puțin important, deoarece sufletul de mamă este același în timp și spațiu.

Am devenit pentru prima dată mamă la vârsta de 35 de ani. O vârstă care poate să aducă probleme de sănătate copilului, mai ales dacă este primul copil.

Deoarece aveam o vârstă înaintată pentru primul copil, am făcut câteva investigații suplimentare față de investigațiile pe care le face o mamă mai tânără. Una din investigații a fost analiza sângelui, pentru a se preconiza dacă copilul are sindrom Down.

Rezultatele acestei analize au fost în domeniul normal pentru vârsta mea și nu mi s-a recomandat de medicul ginecolog să fac alte investigații suplimentare pentru a se stabili cu o „certitudine” mai mare dacă copilul are sindrom Down.

Aici, această investigație este amniocenteza, dar pe atunci m-am oprit doar la analiza sângelui și nu am fost pusă în fața întrebării de a face sau a nu face amniocenteză. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am născut normal și fără complicații un băiat sănătos.

Au trecut încă cinci ani de la nașterea primului copil și am primit vestea că voi mai avea un copil. Un copil pe care l-am dorit și eu și soțul meu foarte mult, deoarece aveam noi gândul (și am rămas și astăzi la acest gând) că primul copil va avea o

viață mai frumoasă alături de un frate, mai ales când nu vom mai fi noi, ca părinți, aici, în această lume.

Această convingere am primit-o deoarece mama mea a avut un frate care a murit la vârsta de 11 ani și de multe ori o auzeam spunând: „Ce frumos ar fi fost dacă ar fi trăit și fratele meu!”. Eu, la rândul meu, am un frate cu care îmi împărtășesc și durerea și bucuria și ne sprijinim sufletește, chiar dacă distanța fizică între noi este mare.

Cu acest gând și mulțumindu-i lui Dumnezeu am primit vestea că voi mai avea un copil.

Eram aproape de vârsta de 40 de ani și chiar dacă mulți spuneau că sunt „bătrână” pentru un al doilea copil, nici nu îmi păsa. Eram fericită!

Au început și pentru al doilea copil investigațiile suplimentare deoarece eram mamă la o vârstă „înaintată”. De obicei sunt ascultătoare în domeniile în care nu mă pricep și de această dată am făcut analizele toate și cele suplimentare pentru vârsta mea, care se fac aici în timpul sarcinii.

Toate analizele au fost bune, până la analiza sângelui, care arăta, statistic, prezența sindromului Down la copil. Am fost șocată, mai ales că medicul ginecolog mi-a recomandat să fac amniocenteza pentru că analizele sângelui sunt foarte rele și că am la dispoziție numai o lună să mă decid.

Văzusem câțiva copii bolnavi și aici, și în România, dar nu știam prea multe despre sindromul Down. De asemenea, nu știam nimic despre investigațiile care se fac pentru stabilire cu mai mare „certitudine” a diagnosticului și riscurile acestor investigații.

Eram șocată de întreaga situație, dar mai ales că trebuia să iau o decizie pe viață și pe moarte (cea mai importantă în viața unui om) sub presiunea timpului.

Începusem să nu mai am încredere în medicul ginecolog din momentul în care mi-a spus foarte hotărât că trebuie să fac am-

niocenteza, așa că împreună cu soțul meu am început să citim despre investigații, și mai ales despre amniocenteză.

A fost o lună foarte grea, în care nici nu mai aveam lacrimi să mai pot plânge. Mă rugam încontinuu la Maica Domnului, așa cum puteam eu în aceea stare de disperare, să mă ajute să iau decizia bună pentru mine și copilul meu.

A fost foarte greu. Cei din jurul meu erau și ei neputincioși în a mă ajuta. Soțul meu suferea și el dar nu a spus niciodată dacă să fac amniocenteza sau să nu o fac.

Nimeni din cei care au știut despre situația în care eram nu și-a spus părerea. Doar o prietenă bună, medic de profesie, mi-a spus că orice ar fi, să nu fac amniocenteza deoarece există riscul unor infecții și viața copilului este pusă în pericol.

Eram într-o situație foarte dificilă deoarece nu știam ce să fac, să ascult glasul inimii care îmi spunea să fac amniocenteza sau să ascult de medici care spuneau că trebuie să fac amniocenteza.

După ce m-am mai informat despre aceasta investigație am reușit împreună cu soțul meu să mai facem o programare la medicul ginecolog ca să mai discutăm despre această problemă.

Aveam cumva gândul că această discuție cu medicul ginecolog mă va ajuta să iau decizia bună. Și într-adevăr așa a și fost.

Am pornit discuția: eu de pe punctul contra-amniocentezei, medicul ginecolog de pe punctul pro-amniocenteză, iar soțul meu de pe punctul neutru.

Citiserăm că aceste analize ale sângelui pentru sindrom Down nu sunt relevante și de multe ori, deși sunt pozitive, copilul este sănătos.

La întrebarea mea despre apariția complicațiilor după amniocenteză, medicul m-a asigurat că tehnica este foarte bine pusă la punct și că medicul specialist care va face această investigație (este un oraș mare din Germania și sunt doar câțiva medici care fac aceasta investigație) are o foarte mare experiență și riscul complicațiilor este foarte, foarte mic.

I-am răspuns că deoarece există un risc, oricât de mic ar fi, nu voi face această investigație. Ca să mă convingă, medicul mi-a spus că ar trebui să fac această investigație măcar pentru liniștea mea sufletească. În aceea clipă m-am decis că nu voi face amniocenteza.

A fost o decizie interioară, numai a mea, și a fost minunat că tot în aceea clipă, întreg zbuciumul meu interior s-a risipit și o mângâiere a coborât în mine. I-am spus senină și liniștită medicului că mă voi mai gândi și îi voi comunica într-o săptămână decizia mea și a soțului meu (mai aveam o săptămână la dispoziție). Din acel moment al discuției m-am liniștit și știam că luasem decizia cea bună.

În drumul de la medic spre casă, i-am spus soțului meu că nu voi face amniocenteza deoarece nu are sens o astfel de investigație. Oricum ar fi copilul, sănătos sau bolnav, copilul are drept la viață și numai Dumnezeu poate decide pentru viața lui, nu eu.

Soțul meu s-a bucurat pentru hotărârea pe care o luasem și mi-a mărturisit că și lui îi spunea inima în timp ce discutam cu medicul că nu are niciun sens să facem amniocenteza.

Au urmat ecografiile de înaltă rezoluție și rezultatele de la ecografiile au fost bune.

Am mai avut puțin o stare de incertitudine până la naștere, dar aceasta incertitudine s-a risipit cu totul când am văzut cu ochii mei că am un băiat sănătos și voinic.

Când cel de al doilea copil nici nu împlinise 3 ani, am fost diagnosticată de cancer de sân. O boală cumplită numai când îi auzim numele! Primul gând când am primit vestea diagnosticului s-a îndreptat spre cei doi copii pe care îi lăsasem acasă. Erau prea mici ca să rămână fără mamă! Cred că acest gând îl are orice mamă (mai ales când copiii sunt încă mici și încă mai au nevoie de părinți) când este anunțată că are o astfel de boală.

Perioada care a urmat a fost foarte grea deoarece a urmat tratamentul clasic (operațiile, chimioterapia și radioterapia) pentru că tratarea cancerului este foarte dură. Mulți bolnavi de cancer mor pe parcursul terapiei și nu din cauza cancerului, ci din cauza efectelor adverse ale acestor terapii.

Nu aș vrea să intru în amănunte, dar aș vrea să spun că de câteva ori am stat față în față cu moartea pe parcursul chimioterapiei și din acest motiv nici nu am reușit să o termin.

Schema propusă de medici a fost de șase ședințe la interval de trei săptămâni. Deși starea de sănătate se înrăutățea de la o ședință la alta medicii insistau să continui chimioterapia și, bineînțeles, depuneau toate eforturile și se foloseau de tot ce dispuneau ca să îmi ajute sistemul imunitar să reziste.

După a cincea ședință de chimioterapie am fost internată de urgență în camera sterilă deoarece numărul leucocitelor era foarte mic și viața îmi era în pericol. Cu ajutorul lui Dumnezeu și a Maicii Domnului, sistemul imunitar și-a mai revenit puțin. Îmi puneam întrebarea dacă mai pot să continui chimioterapia sau să mă opresc. Punctul de vedere al medicilor era să mai fac și ultima ședință și astfel să termin chimioterapia. Eu simțeam că nu mai pot să mai fac și ultima ședință deoarece organismul îmi era foarte slăbit.

După discuția cu medicul oncolog, mai aveam un termen de o săptămână să mă gândesc dacă voi continua chimioterapia. Și iată că am ajuns într-o situație asemănătoare cu cea de dinaintea nașterii celui de al doilea copil, când părerea medicilor era contrară cu a mea. Și am ales ce am simțit eu atunci, chiar dacă medicii spuneau că trebuie să încerc să termin chimioterapia, am ales să intrerup chimioterapia.

Durerea fizică pe tot parcursul tratamentului nu a fost așa de grea cât a fost durerea mea sufletească la gândul că cei doi copii ai mei vor rămâne fără mama, când încă mai aveau nevoie de mama. Pe tot parcursul tratamentului m-am rugat la Maica

Domnului să mă ajute să mai trăiesc ca să pot să îmi cresc copiii pe care mi i-a dăruit Dumnezeu. Și în continuare mă rog pentru același lucru.

Acum, după câțiva ani, organismul a început să își revină deși încă au rămas sechele cu care am învățat să trăiesc. Dar este important că trăiesc! Și trăiesc pentru copiii mei! Fiecare zi pe care o am este un mare dar de la Dumnezeu pentru mine, dar mai ales pentru copiii mei. Am credința că Dumnezeu mi-a redăruit viața ca să pot să îmi cresc copiii cu care m-a binecuvântat.

Acum pot să spun, după ce am trecut prin tot ceea ce v-am împărtășit și vouă, că același „DA” care l-am spus odată pentru VIAȚA copiilor mei l-am primit eu mai târziu în dar pentru VIAȚA mea! Da, un „DA” pentru VIAȚĂ!

Mulțumesc lui Dumnezeu că am primit o astfel de binecuvântare în viața mea prin cei doi copiii pe care mi i-a dăruit! Mulțumesc lui Dumnezeu și Maicii Domnului că m-au ajutat să spun „DA” pentru VIAȚĂ!

Aș vrea să le spun mamelor care sunt puse în situația de a alege între ce le spune inima și ce spun medicii și cei din jurul lor, să aleagă ce le spune inima.

Știu prin ceea ce am trecut și știu că nu este ușor în astfel de situații, când ceilalți au o părere contrară cu a ta, să alegi ce îți spune inima. Dar cu ajutorul Maicii Domnului, care știe cel mai bine ce este în inima de mamă, vor lua hotărârea cea mai bună pentru ele și copiii lor. Pentru mine și copiii mei a fost să aleg un „DA” pentru VIAȚĂ!

Mirela P., 49 ani, Germania
18 aprilie 2016

18

*Am avut un moment de rătăcire
și ne-am gândit să facem
întrerupere de sarcină*

Am avut un moment de rătăcire și ne-am gândit să facem întrerupere de sarcină

Cred că Dumnezeu îți dă mereu ceea ce știe El că ai nevoie, atunci când vrei ceva, nu ce crezi tu că ai nevoie. Dacă primești, înțelegi și de ce este așa. Dacă nu, în niciun caz nu aș dori nimănui să afle ce se întâmplă în acest caz – într-o situație ca cea despre care scriu.

Povestea mea este despre cum a înțeles Dumnezeu să-mi trimită ajutor atunci când aveam nevoie, într-un mod care mie și soțului meu nici nu ne trecuse prin minte, dar mai ales prin suflet.

Eram o familie creștină, cu doi copii: o fată de 6 ani și una de 8 luni. Am plecat de lângă părinți, din provincie, într-un oraș mare, București, pentru un loc de muncă mai bun.

Le creșteam singuri pe fete, soțul mă ajuta mereu după serviciul lui, iar eu am renunțat la serviciul meu și mă ocupam de casă și de fete. Uneori era greu și mă gândeam că mi-ar prinde bine un ajutor.

Într-o zi parcă nu m-am simțit așa bine și mi-am făcut un test de sarcină. Era pozitiv.

Încă o alăptam pe cea mijlocie și vestea, pe moment, nu ne-a bucurat, deoarece credeam că nu o să ne descurcăm singuri cu trei copii.

Am avut un moment de rătăcire și ne-am gândit să facem întrerupere de sarcină, deși eu simțeam că nu vreau asta.

Am plecat către cabinetul medical al doamnei doctor cu care o născusem pe a doua fetiță. Ea mi-a spus că nu mai face avorturi de mulți ani, că ea vrea să aducă viața în mijlocul oamenilor, nu să o ia.

Am plecat de la cabinet. Ploua. Am mers prin ploaie fără umbrelă și am început să-L rog pe Dumnezeu să mă ajute.

De când ne căsătorisem am încercat să ducem o viață de familie plăcută lui Dumnezeu. Țineam posturile, ne spovedeam, încercam să facem cât mai multe fapte bune, mergeam la biserică și împărțeam fetele săptămânal.

Mergând către casă prin ploaie mă gândeam că tot ce construise până atunci era ca un zid, în formă de piramidă, care se înalță către cer, iar dacă aș fi oprit o viață din cursul ei firesc, acel zid s-ar fi dărâmat. Și mi-am zis: oare ce e mai ușor, să cresc încă un copil sau să o iau de la capăt să construiesc zidul către Cer? Atunci am știut că vreau să păstrez viața care începuse să se dezvolte în interiorul meu.

Am ajuns acasă. Soțul meu, care avusese și el tot felul de gânduri și de frământări, ajunsese și el la aceeași concluzie: nu puteam să oprim voia lui Dumnezeu. Ne-am rugat să ne ierte pentru gânduri, pentru rățacirea noastră, și am primit noua viață cu bucurie.

Sarcina a fost una fără probleme. Când a trebuit să nasc, într-o noapte, doamna doctor nu a auzit telefonul și m-am dus la Urgență. Acolo se cam codeau, nu mă băgau în seamă. Spuneau: „Să vină cine v-a monitorizat; de ce nu vă răspunde?...”

Simțeam că a venit momentul și nasc. Și atunci, văzând că nu prea are nimeni grijă de mine, am zis: „Doamne, dacă crezi că eu și copilul meu merităm grija Ta, atunci mă las în mâinile Tale.”

Apoi, toate au mers ca la carte, cum zicea domnul doctor cu care am născut, până la urmă. De mult nu mai văzuse o naștere naturală fără dureri mari, cu dilatație maximă, fără nicio injecție sau medicamente. A început să mă felicite pentru cum decurgea totul, deși mă cunoștea doar de câteva zeci de minute. Eu știam că nu e meritul meu pentru tot ce se întâmplă: pur și simplu simțeam un ajutor nevăzut.

Am născut o fetiță de nota 10, perfect sănătoasă, iar eu eram gata de plecat acasă, ceea ce am și făcut la 36 de ore de la naștere. Vineri am născut, iar sâmbătă mâncam în familie, alături de celelalte două fete care mă așteptau.

A fost mai greu în primul an, după care am înțeles care a fost rânduiala lui Dumnezeu. Diferența de vârstă fiind foarte mică între fetele cele mici, ele se înțeleg bine și se joacă permanent una cu alta, iar eu pot să mă ocup și de cea mare, care are teme, de casă, de soțul meu. A treia fetiță este ajutorul de care aveam nevoie!

E minunată atmosfera în casă cu trei copii; e veselie, e armonie, e dans și voie bună. Ne place să ne jucăm cu ele și să le educăm frumos. Se înțeleg minunat, se iubesc și își manifestă iubirea și față de noi, dar și față de bunici și de prieteni.

Îmi place să le gătesc, să le surprind, și pe ele, și pe soțul meu, cu meniuri diverse, iar masa de duminică, după ce participăm la Sfânta Liturghie, e ceva ce nu se poate explica în cuvinte. Ce poate fi mai frumos decât să auzi vocile a trei îngerași: „Mami, te iubesc, ești cea mai bună mami!”

Viața noastră s-a schimbat de când am ales „viața” – copilul.

Claudia S., 31 ani, București
16 mai 2016

19

*Gravidă într-a zecea. Cum să
renunți la o ființă căreia tu
însăți i-ai dat viață?*

Gravidă într-a zecea. Cum să renunți la o ființă căreia tu însăși i-ai dat viață?

Totul a început într-o toamnă ploioasă, când destinul meu a luat o întorsătură radicală. Eram în clasa a X-a și pot să spun că împlinirea mea ca adolescentă era completă. Învățam la cel mai bun liceu din oraș și viața îmi rezerva mii de surprize, pentru care eu nu eram încă pregătită.

Un strigăt mut, dar în același timp chinuit îmi domina corpul. Nu știam ce se întâmplă cu mine, dar mai târziu bănuielile mi-au fost confirmate.

Aveam să devin mamă la o vârstă atât de fragedă! Totul s-a întâmplat foarte repede, fără să-mi dau seama ce se petrecea cu mine, însă voiam cu orice preț să apăr îngerul care cu fiecare lună creștea și își crea un loc tot mai important în inima mea.

Prietenii mereu îmi spuneau să renunț la el, fiindcă, odată cu el, și eu voi avea o viață grea și chinuită. Eu nu m-am gândit nicio clipă să renunț la acest dar minunat pe care mi l-a dăruit Dumnezeu, de aceea l-am protejat și i-am dăruit tot timpul meu, pentru a se simți iubit. Chiar dacă nu-i cunoșteam nicio particulă din corp, era copilul meu și îl iubesc nespus de mult. L-am păstrat doar pentru mine, simțindu-i fiecare bătaie, care reușea să mă emoționeze până la lacrimi.

Între mine și bebelușul meu a existat o legătură strânsă, care nu putea fi destrămată de nimeni și nimic. Eram pentru prima dată mamă și de aceea îi urmăream cu atenție fiecare reacție.

Prima noastră comunicare a fost prin intermediul burticii, în a patra lună, când, plină de speranță, i-am spus să dea din

picioruș dacă este băiețel și el mi-a răspuns afirmativ. Nu poate fi explicat sentimentul pe care l-am simțit. Era unul care doar într-o secundă îți umple sufletul de speranță, de bucurie, dar în același timp și de teamă, deoarece ești responsabilă de viața care crește înăuntrul tău.

Pe perioada sarcinii am avut o grijă imensă cu el, deoarece era cel mai de preț lucru care mi-a fost dat de Sus. Nu doream sub nicio formă să-l avortez, deoarece o mamă care își reneagă propriul copil va fi plină de durere și de remușcarea că a avut șansa să-l îmbrățișeze, însă n-a făcut-o.

Au fost multe împliniri ca mamă, dar, pe lângă aceste împliniri, au fost și o mulțime de momente care voiau să mă facă să renunț, să mă dau bătută. Însă acestea n-au făcut altceva decât să mă întărească.

Oamenii sunt răi și niciodată nu vei putea să-i schimbi, oricâte fapte bune ai face. De aceea, trebuie să ții capul sus și să mergi mai departe cu speranța că Dumnezeu îți pregătește și ție zile de glorie. Inima mea a fost plină de emoții atât pozitive cât și negative. Cei din jurul meu nu voiau decât să mă facă să sufăr, însă, cu ajutorul persoanelor dragi, am reușit să trec peste aceste jigniri.

Întrebarea mea este cum poți să renunți la o ființă căreia tu însăși i-ai dat viață, care dorește să trăiască, care vrea să-i dai șansa să te iubească ca mamă.

Cum poți să renunți atât de ușor la propria ta creație?

Cum ar fi fost să renunțe și Dumnezeu Tatăl la noi, să ne lase în voia uitării pe noi, care suntem fiii Lui?

Experiența mea nu a fost una fericită, dar mi-am asumat greșeala făcută și pot să afirm că această întâmplare m-a făcut să îmi dau seama de importanța vieții unui om.

Știu că nu sunt un model de urmat, deoarece la vârsta mea trebuia să mă ocup de școală, însă sper că povestea mea să fie luare de minte.

Băiețelul meu acum este mare, are opt luni și în fiecare zi mă face tot mai fericită. Mă mândresc cu el, deoarece este copilul meu scump și iubit.

De câte ori îmi întâlnesc „prieteni” aceia care doreau să renunț la el, le amintesc că băiatul meu este o minune care a avut norocul să nu fie ucis de propria mamă, este o persoană care are la fel ca noi are o inimă și har primit de la Dumnezeu, de aceea are tot dreptul să trăiască, fiindcă el nu a comis nicio greșală.

Nu am cui să mulțumesc pentru această minune, numai lui Dumnezeu, fiindcă doar El a fost alături de mine în aceste clipe de încercare și neliniște.

Sper ca pe viitor să nu se mai comită atâtea nedreptăți și să apreciem fiecare viață, deoarece, fără voia mamelor noastre, nici noi nu am fi existat.

Ștefania L., 18 ani, Cluj
21 octombrie 2016

20

*Trebuie să conștientizăm
că fiecare prunc ucis este
un cuțit înfipt în inima
Maicii Domnului*

Trebuie să conștientizăm că fiecare prunc ucis este un cuțit înfipt în inima Maicii Domnului

Viața unui om nu o poți rezuma la câteva fraze. Poporul român n-ar fi meritat această sânguie. Ca popor, vom da socoteală pentru toate păcatele. Viața este un eveniment unic și irepetabil. Nu-l putem compromite. Viața n-ar trebui să fie tăvălită.

Itinerariul vieții mamei mele în viața mea nu se rezumă la câteva cuvinte...

Părinții mei s-au cunoscut ca doi tineri din același sat, din Caransebeș. S-au intersectat de copii mici, prin anii '56-'58.

Mama mea era o femeie foarte bolnavă. Avea o boală la inimă. O malformație congenitală din naștere. Totuși, tatăl meu s-a căsătorit cu ea. S-au căsătorit și au dorit o viață de familie. Atunci țelul lor era să întemeieze o familie.

Mama avea sindromul Eisenmerger. Trebuia să se opereze de inimă. A fost trimisă la spitalul din Fundeni. Inițial, a fost pe la Târgu Mureș, căutându-l pe dr. Ioan Pop de Popa, un medic foarte renumit. De altfel, primul care a făcut un transplant de inimă în România.

A fost la Târgu Mureș, a plecat la București. A fost diagnosticată, i s-a spus că nu există altă soluție decât operația pe cord deschis, cu transplant de inimă. Numai ce începuse pe atunci să se facă acea operație și la noi. Organismul ei oricum n-ar fi suportat. Soluția propusă de medici era transplantul în Africa de Sud, la frații Barnard, cei care deja erau familiarizați cu intervenția. Medicul Pop de Popa corespundea cu ei, punându-le la dispoziție diagnosticul și alte informații necesare pentru efectuarea operației.

Pentru operație, trebuia ca mai întâi să fie depusă într-un cont suma de 20 sau 30 de mii de dolari, o sumă uriașă în zilele noastre, ce să mai vorbim de atunci... Trebuia să mergi la tratament, trebuia să aștepti pentru transplant. Erau foarte prompti în detalii. Medicul care vorbea în numele mamei atașa rezultatele analizelor la scrisori.

Mama avea 23 de ani. A rămas însărcinată exact atunci, prin '73, în toată disperarea aceea cu analize, cu doctori, spitale... Deși fusese avertizată că n-are voie să facă efort, să mănânce sărat și, mai ales, să nu care cumva să rămână însărcinată. La efort i se învinețeau buzele și i se făcea foarte rău.

Când a rămas însărcinată, doctorul a certat-o atât de rău încât a speriat-o. A trimis-o înapoi la Târgu Mureș. N-a vrut să o supravegheze. Acolo, aceeași poveste. Au trimis-o la Cluj, apoi mai departe la Timișoara. Nu se găsea un doctor care să vrea să-și asume o asemenea responsabilitate. „Medicul care v-a preluat să vă păzească!” A trebuit să nască la Caransebeș. Medicul Crișan a fost cel care dus la capăt ceea ce n-au vrut ceilalți.

4 august. Dumnezeu a rânduit în așa fel. Ea s-a rugat foarte mult înainte de operație, că dacă e să-și piardă cineva viața, să fie ea aceea și nu copilul ei din pânțece. Medicii nu i-au dat nici cea mai mică șansă. Nu avea voie să facă anestezie. A născut prin cezariană. Operație de cezariană fără anestezie.

Pe perioada sarcinii i se spunea adesea: „Copilul va fi bolnav, cu malformații. Toată viața vei umbla cu el prin spitale. Va fi un copil-problemă. Va avea aceeași boală, sau altele mai grave!”

Îmi amintesc că aveam 13 ani și am fost în pelerinaj cu mama. La Mănăstirea Secu, la Mănăstirea Neamț, apoi într-o vară am ajuns și la Mănăstirea Cernica, unde am stat o săptămână. Mama era foarte speriată c-aș fi putut moșteni și eu boala ei. Acolo ne-am întâlnit cu un medic cardiolog. Știu că stăteam în fața Mănăstirii și mama vorbea cu el. Și el îi puneă tot felul de întrebări mamei: cum

fac când mănânc sărat, când alerg... A zis să-mi întind mâinile să-mi vadă unghiile. A zis că n-am nicio boală.

Am jucat mai toată viața fotbal, am înotat, am călătorit foarte mult și, cât am mers eu pe bicicletă, n-au mers mulți.

În '93 era la cules de cireșe. Avea 44 de ani. A făcut un infarct și a murit la spitalul în care m-a născut. La 20 de ani diferență. Eram student la teologie. Aveam examen la Bizantologie când am aflat. După asta, am suferit foarte, foarte mult. Eram obsedat de boală, să nu se declanșeze ceva. Mi-a zis cineva să fac toate analizele. Mă simțeam foarte rău. Mi-era rău după mama... Singura persoană pe care am iubit-o toată viața. Toate analizele mi-au ieșit bine.

Mă gândesc că putea oricând, dată fiind situația în care era, să-și provoace un avort spontan. Să ai curajul să te certî, un om simplu, o vânzătoare... Să te impui în fața unor medici care nu aveau un Dumnezeu, cu niște valori spirituale, spunându-le: „Mi-e frică de Dumnezeu să fac avort!” Nu erau nici atunci conștienți oamenii, nici acum nu sunt de faptul că mutilează chipul lui Dumnezeu!

Mama a fost cea care mi-a îndreptat pașii spre teologie. Ea s-a născut într-o familie credincioasă. Știa de puterea lui Dumnezeu, nu-i impunea nimeni să creadă, n-a improvisat o credință pe parcurs, adică, fiind bolnavă, să trebuiască să facă anumite lucruri pentru a se vindeca.

Boala este o suferință apăsătoare, dar pentru unii e trimisă de Dumnezeu poate spre îndreptare, poate spre încercare. Mama își pusese în Dumnezeu toată nădejdea și n-a mai sperat la altceva. A pus mai presus viața mea. A rânduit Dumnezeu să fie bine.

Orice om este chemat la lucrarea tainică a lui Dumnezeu. Dar, atunci când pui viața mai presus de păcat, vei primi o viață mai cu belșug. Sunt în pace, că știu că e la loc de mângâiere. Nu și-a ucis singurul fiu. A fost conștientă că dacă făcea acest păcat, nu i s-ar

fi ușurat boala, din contră, ar fi devenit mult mai grea. A mizat pe viața ei, ca să poată să mi-o dea în dar pe-a mea. A născut, a mai trăit 20 de ani să își vadă fiul cum crește.

Eu eram raza ei de soare cu care se trezea dimineața și lumina lunii cu care adormea seara. Eram visul ei, speranța ei, totul pentru ea, așa cum îmi spunea adesea. Dumnezeu așa a rânduit. Să dea El viață acolo unde voiește și să o ia tot El atunci când socotește.

Am fost la mare. O singură dată am fost la mare. Îmi doream tare mult. Ea nu era liniștită. Voiam să merg măcar în tabără. Ea nu putea să vină cu mine. La soare nu avea voie... Se temea pentru mine, deși știa că mă simt în elementul meu în apă. Eu nu m-am îndoit. Știam că sunt sănătos. Rezistam mult sub apă. Un om bolnav nu poate să facă așa ceva. Făceam destul de multe ture de bazin și era un bazin chiar mare. Copiii bolnavi n-ar fi putut. Eu nu eram bolnav, dar mama era din ce în ce mai bolnavă. Prin spital i se spunea mereu că îi voi moșteni boala. Mereu mă ducea să verifice. Eu n-am avut și nici n-am nimic la inimă. Ea și-a petrecut mai toată viața în spital. Când am ajuns înapoi acasă, am crezut că o pierd. Își făcuse atâtea griji, de a ajuns să fie iar internată. N-a fost să fie atunci, ci în altă perioadă. Dumnezeu a ținut-o în viață până la momentul pentru care ea s-a rugat. Atât cât să-și vadă visul împlinit – pe mine la Teologie.

Sunt căsătorit, am 3 fete. Toate sănătoase, deși se spune că dacă nu se moștenește boala la copil, poate să apară la nepoți. Anul acesta, de ziua mea, am primit cel mai frumos cadou pe care l-ar putea primi cineva vreodată. Soția mea a găsit printre lucrurile vechi ale părinților mei 2 goblenuri. Unul cu Maica Domnului și unul cu Mântuitorul. Cel cu Mântuitorul n-a fost terminat. Avea un colțișor sus unde mai era ceva de lucru. Soția mea l-a dat unei femei și aceea l-a terminat. Și le-a așezat pe amândouă frumos în ramă, făcându-mi cel mai minunat cadou.

Goblenurile cusute de mama. Le-am așezat deasupra patului. În fiecare dimineață când mă trezesc, în fiecare seară când mă rog, văd lucrul mâinilor mamei mele. Sfințenia muncii ei.

Îmi mai amintesc un episod, de la Mănăstirea Secu. Era acolo un Părinte, Elefterie. Mi-amintesc că atingea cumva oamenii... Eu, pe atunci, nu puteam să mă dau pe leagăn pentru că amețeam. S-a uitat la mine, a zis către mama că am ceva între ochi și că am și un strabism care îmi încurcă vederea clară. M-a prins de cap și a apăsat cu degetele mari pe zona dintre ochi, atât de tare de am simțit ca și când mi-ar fi plesnit craniul. Am crezut că mi-a rupt ceva. A zis către mama: „Copilul tău nu o să mai amețească.” Și știu că după asta chiar am început să văd mult mai bine. Și chiar să mă dau pe leagăn, fără să mai am nimic. Țin minte și acum cum Părintele stătea pe patul său, iar când plecam cu mama, striga în urma ei: „Psaltirea! Psaltirea! Psaltirea!”

Mama o știa pe de rost. În fiecare seară, începând cu ora 10, rostea din Psaltire. Era regula casei. Mereu îmi amintesc de asta, uitându-mă la goblene. Și realizez faptul că un lucru neterminat, va fi terminat la un moment dat de altcineva. Mereu o să fie acele goblenuri la capul meu. Ca o mare taină din viața mea.

Dreptul Simeon i-a zis Născătoarei de Dumnezeu: „Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri. Și prin suflul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi”

Acele goblenuri au un element care nu există în iconografie: inimile. Cum spunea și proorocul, cea mai mare durere, este cea de inimă. Inima e de fapt sfântă. Inima este cea care pulsează. Inima este cea care îndură străpungerea păcatului. Inima se roagă. Trebuie să conștientizăm că fiecare prunc ucis este un cuțit înfipț în inima Maicii Domnului. De aceea, Mântuitorul și-a lăsat mama în grija lui Ioan Evanghelistul. Știa de durerea inimii Sale de Mamă văzându-L Răstignit pe Cruce. Acea inimă

care poartă în Ea toate rugăciunile omenirii. Inima este Altarul de rugăciune al fiecărui credincios, unde sufletul se întâlnește cu Dumnezeu. Prin Taina Botezului mai întâi stabilim legătura, apoi prin rugăciuni cu inima. Dacă omul nu este Altar, diavolul bagă în el toate patimile și nelegiuirile. Cea mai mare este cea a egoismului.

Fiecare mamă care vrea să se salveze pe sine și nu ține cont de copilul ei nu are inima Altar. Unele femei avortează cu conștiința încărcată, altele dezinvolt. Renunță la copil ca la o legumă stricată. Acestea sunt inimile cu adevărat bolnave.

Cauza căderii luciferice a fost asta: egoismul. „Voi pune scaunul meu deasupra norilor și voi fi și eu ca Cel Preaînalt” zicea Lucifer. Și Dumnezeu l-a dărâmat din cinste. Atunci s-a provocat o situație cumplită în cer. O parte din îngeri nu știau de partea cui să stea.

„Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!” De ce se zice așa la Sfânta Liturghie? Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril au strigat așa către ceilalți îngeri. Așa au rămas o parte în Rai, iar o parte au căzut din cer și s-au transformat în demoni.

Iar mai apoi „Sus să avem inimile.” Ni se atrage atenția să nu cumva să repetăm căderea! Și urmează prefacerea Euharistică. Îngerii nici acum nu pot privi la cei ce se împărtășesc. Ei nu înțeleg cum focul Dumnezeirii nu arde trupul omenesc.

După umila mea persoană...

Preot Boris Tasici, 43 ani, Reșița
13 noiembrie 2016

21

*Dumnezeu a vrut ca eu să
trăiesc: de la un avort nereușit,
o mulțime de oameni au învățat
să iubească prin darul lui
Dumnezeu*

**Dumnezeu a vrut ca eu să trăiesc:
de la un avort nereușit, o mulțime
de oameni au învățat să iubească
prin darul lui Dumnezeu**

Când ai 16 ani și viața ta a fost frumoasă, când ești alintată de bunici și nimic nu ți-a lipsit, normal că vrei să încerci să faci și tu ce fac cei mai mari, așa ca fapt de a fi rebelă (sau cel puțin așa s-a întâmplat).

Faptul că tatăl tău nu mai este prezent în viața ta, că severitatea de mult nu mai există, duc undeva – și atunci când mama lucrează ca tu să ai o viață în care să nu-ți lipsească nimic, tu nu prea vezi sacrificiile ei.

Uite așa te joci „de-a fi un om mare” și fără să vrei sau să știi te trezești că porți în pânțele un prunc. Pentru primele luni ascunzi tot, mama nu vede, bunica nu prea are timp să se uite la tine, pentru că munca la țara e grea. Și, când burtica începe să crească, tu o ascunzi cum poți mai bine, dar vine ziua în care vezi că nu mai poți ascunde nimic și așa decizi să fugi de acasă.

Spui mamei tale, care între timp a deschis ochii și s-a trezit că fetița ei mai are 3 luni și devine mămică, că tu nu renunți la copil.

„Iubita” viitoare bunică vrea cu orice preț să scape de pacoste care îți va strica ție adolescența, e dispusă să te ducă la un doctor bun care să facă un avort și să omoare aceea „problema” care trăiește în pânțelele tău de aproape 7 luni.

Dar așa nu a fost, Dumnezeu chiar a vrut ca eu să trăiesc. Deși nimeni nu credea că poate supraviețui un copil care se naște ștrangulat de propriul cordon ombilical, acel ghem de om de culoare albastră s-a încăpățânat să trăiască.

Totul acolo sus era scris, aveam să mă nasc între sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie și ziua Mariei Magdalena. Nu fac un caz că am moștenit ceva de la cei doi sfinți, așa cum nu fac caz că mai apoi la botez am primit și numele Maicii Domnului.

Nimeni nu mi-a spus dacă am fost dorită sau am fost un accident, știu doar că am fost dar binecuvântat.

M-au crescut bunicile (inclusiv aceea care mă voia „moartă”), pe mama nu știu să o iubesc ca pe o mamă, tot timpul am văzut-o ca o soră, nu mă simt legată de ea din cauză că suntem una opusul alteia, m-a mințit când nu trebuia să fiu mințită, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu a renunțat la mine. Știu câte sacrificii a făcut pentru mine și ceilalți 10 frați.

Mi-e milă de ea, a trecut de la faza „sunt un copil” la „voi fi mamă”, nu i-a fost ușor, nici fizic și nici mintal, nu era pregătită, dar nu a renunțat la mine.

Bunica (mama tatălui meu) m-a învățat să mă rog, ea m-a dus la biserică, tot ea mi-a spus să nu stau niciodată cu spatele la altar, de la ea știu să mulg vaca, să am grijă de mine și să lupt pentru mine în viață. Ea a rămas văduvă devreme, dar nu a renunțat niciodată la gospodăria sa, la animale și la tot ce a construit cu sudoare.

Când spun „bunica”, îmi vine în minte o femeie mică, dolofană, cu genunchii plecați, cu Psaltirea și Ceaslovul lângă ea. Niciodată nu am îndrăznit să o deranjez de acolo, dar o pân-deam când se ruga.

Ea m-a învățat să fac Sfânta Cruce și să spun Crezul.

I-am încurcat multe ițe sau gheme în iernile friguroase acolo, din Moldova lui Ștefan cel Mare.

Îi semăn mult atât sufletește, cât și fizic, și acum, că Domnul a luat-o la El, sunt sigură că și de acolo încă îmi mai mângâie părul, încă se mai uită duios la mine.

Să știi, mamă, că eu te iubesc în felul meu...

Să știi, bunico, că nu am uitat de tine, nu am uitat ca eu sunt dar binecuvântat, așa cum nu uit locul tău în biserica satului.

Să fii mândră de mine și de tot ce m-ai învățat, am luat cu mine „totul” acolo, departe, unde sunt.

Dragi mame, lăsați pruncii să vină pe lume, că are Maica Domnului grija de ei! Dragi bunici, nu vă încăpățânați să ucideți pruncii care voi credeți că vor strica viața odraslelor voastre.

Voi nu știți ce ucideți!

De la un avort nereușit, la o mulțime de oameni care știu că au învățat să iubească prin darul lui Dumnezeu.

Doamne ajută!

Maria Ramona M., 30 ani, Suceava
20 februarie 2017

22

*Sfatul meu pentru toate
mămicile este să nu renunțe
ușor la copilul lor. Aș fi trăit
toată viața cu întrebarea
dacă chiar era bolnav*

**Sfatul meu pentru toate mămicile
este să nu renunțe ușor la copilul lor.
Aș fi trăit toată viața cu întrebarea
dacă chiar era bolnav**

Bună ziua,
Mă numesc Alexandra Senopol, am 27 ani și sunt din Constanța.
Aș vrea să vă spun povestea mea pe scurt.

Cu 2 zile înainte de nuntă am aflat că sunt însărcinată. Am fost foarte fericită, a fost cel mai frumos cadou de nuntă.

Eu îmi doream o fetiță iar soțul un băiat. La eco am aflat că a „câștigat” el. Am fost puțin tristă dar mi-am revenit repede.

Am avut o sarcină toxică, m-am îngrașat 30 kg dar în rest totul era bine. Făceam eco în fiecare lună, la o doctoriță cunoscută că fiind printre cei mai buni doctori ginecologi din Constanța. În ianuarie m-a trimis să fac 3D și acolo a început totul.

Am aflat că am cordon ombilical bivascular (o arteră și o venă), caz rar în România. Doctorița de la 3D mi-a zis să stau liniștită, că a auzit de un caz similar în Anglia și copilul era sănătos, dar foarte slăbuț.

Am început să mă documentez, să trimit emailuri la doctori în țară, să caut informații din alte țări, dar nimic. În România nimeni nu știa nimic.

Am intrat pe un site spaniol și acolo am găsit un forum despre această malformație. Toate mămicile care născuseră copii cu un cordon bivascular spuneau că sunt sănătoși, dar că nu se hrănesc bine în burtică și de aceea nu au mai mult de 3 kg.

Am mers de urgență la ginecolog, care nu putea să creadă că lunar (îmi făcea eco lunar) nu a văzut nimic. M-a trimis de urgență la București, la maternitatea din Giulești, ca să fim sigure. Am stat la

eco o oră, doctorul doar mormăia, folosea termeni medicali, eu nu înțelegeam nimic concret decât... „malformații”, „sindrom”.

După ce a terminat, mi-a confirmat: cordon bivascular și pe lângă asta mi-a zis că e suspect de mozaic cromozomial 21 (o fază ușoară a Sindromului Down).

Am crezut că mor când am auzit, el spunând că, dacă are ceva, nu are nimic la organe. Oricum, tot drumul până la Constanța am plâns și îmi puneam stupida întrebare: „De ce mie?”

A doua zi dimineața am fost la ginecolog, care, când a auzit, mi-a făcut programare la amniocenteză (peste 2 săptămâni). Menționez că eu eram însărcinată în 8 luni. Doctorița a spus că facem amniocenteza, ca să aflăm sigur.

Pe parcurs am aflat ce înseamnă asta și am refuzat să o fac. I-am spus că oricum, dacă are ceva, eu nu fac avort, o să-l iubesc așa cum e. Nici nu puteam să mă gândesc că, după ce l-am simțit 8 luni, trebuie să renunț la el.

Ne-am împăcat toți cu ideea și așteptam ziua cea mare, sperând că totul era o eroare medicală. Am hotărât să nasc normal, dar cu epidurală. Am programat nașterea pentru joi, 12 aprilie 2007. Cu o zi înainte, am făcut eco, mi-a zis că bebe are 3,2 kg.

M-am internat dimineața la 8, mi-au făcut epidurala, mi-au rupt apa și așteptam contracțiile. A trecut o oră, au trecut două, trei și degeaba, eu nu aveam nimic. În salon intrau și ieșeau femei însărcinate, eu nimic.

La ora 15, doctorița m-a luat iar la control și, pe un ton speriat, mi-a zis: „Alexandra, nu te agita, s-a desprins placenta și risc să vă pierd pe amândoi, așa că îți fac cezariană”.

Am început să plâng, să-mi sun familia, care era afară, cu toate că toată lumea îmi zicea să mă calmez, eu nu mă puteam opri din plâns. Am intrat de urgență la cezariană, tot cu epidurala, îmi venea să adorm, dar trăgeam de ochi de frică că nu mă mai trezesc.

Voiam să apuc să-mi văd copilul. După o operație mai lungă decât e normal, am pierdut foarte mult sânge, am făcut hemoragie, am auzit cum doctorița a făcut: „Aoleu!” și apoi primul urlat al bebelușului meu.

M-am speriat tare, am început să pierd și mai mult sânge, credeam că bebelușul meu chiar are malformații.

De fapt, doctorița a fost uimită când a văzut cât de mare este. Am născut un bebe de 3,9 kg și 53 cm. Nota 10.

Apoi am adormit, dar cineva acolo sus a vrut să rămân cu David. Așa îl cheamă pe bebe. Acum are 7 luni și este foarte frumușel, nu are absolut nimic, are 10,4 kg și 74 cm.

Ultimele luni de sarcină au fost foarte grele pentru toată familia mea, dar finalul a fost unul fericit. De aceea, sfatul meu pentru toate mămicile care trec prin așa ceva este să nu renunțe ușor la copilul lor, că nu se știe niciodată la ce încercări te pune Dumnezeu.

Dacă făceam avort, cu siguranță aș fi trăit toată viața cu întrebarea dacă chiar era bolnav. Doctorița mea mi-a acordat toată atenția și chiar a plâns de emoție. Îi mulțumesc pentru tot ce a făcut pentru mine și David, dar susțin că erorile medicale pot distruge vieți!

Alexandra Senopol, 27 ani, Constanța
2 mai 2017

23

*Voi naște copilul și îl voi
crește cu sau fără tine. Chiar
dacă voi ajunge să mănânc
pâine și ceapă, tot nu
voi da înapoi*

Voi naște copilul și îl voi crește cu sau fără tine. Chiar dacă voi ajunge să mănânc pâine și ceapă, tot nu voi da înapoi

Eram tânără, necăsătorită și din relația cu un băiat am rămas însărcinată. Când am aflat lucrul acesta nu puteam să iau o decizie despre viitorul meu. Încă nu știam ce să fac. Le-am spus părinților, surorii, prietenului, au aflat și rudele. Toți i-au fost împotriva copilului care se zămislise în mine.

Presiunea a fost atât de mare încât, nemalezistând, am făcut programare la spital pentru chiuretaj. Urma ca în urma unei simple operații viața mea să revină pe drumul de la care alunecaserăm. Urma ca problemele care mi-au apărut în cale și frica de greutățile care vor veni să dispară dintr-o dată. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar Dumnezeu S-a milostivit de mine. Sau, mai bine zis, de copilul căruia i-a dat viață în mine.

În noaptea dinaintea zilei programate pentru avort am avut un vis. O arătare urâtă, neagră, înfricoșătoare și cu coarne stătea în fața mea. Între noi doi – un copil nou-născut, cu sufletul la gură, cu fața speriată, îmi spunea: „Nu mă lăsa!”

M-am trezit buimăcită, având convingerea că cineva îmi poartă de grijă. Un gând puternic m-a împins către catedrala din Bacău, în căutarea unui preot. I-am povestit visul, i-am spus ce aveam să fac în ziua aceea și i-am cerut sfat.

„Dumnezeu nu vrea ca tu să avortezi. Nici altcineva care poartă o altă viață în pântec. Pentru că viața este de la El și trebuie să o cinstești pe altuia ca și pe a ta. Mai ales când e vorba de o persoană neajutorată care trăiește prin deciziile tale.”

Când m-am întors acasă l-am sunat pe tatăl copilului și i-am spus: „Voi naște copilul și îl voi crește cu sau fără tine. Chiar dacă voi ajunge să mănânc pâine și ceapă, tot nu voi da înapoi.”

Bineînțeles că toate rudele și prietenii au sărit pe mine. M-au batjocorit. Și în moduri de nedescris. Dar am rezistat și am născut o fetiță căreia i-am pus numele Isidora. „Dor de Iisus”, așa m-am gândit că înseamnă numele ei. Un renumit medic din oraș, auzind de mine, a dorit să fie nașul ei la botez.

A crescut frumos, iar la trei ani am observat că are talent la desen. Am dus-o la o profesoară și aceasta a insistat să-mi las fetița pe mâna ei, să o pregătească. Acum este la Liceul de arte și pictează extraordinar. Este frumoasă și talentată. Când se va căsători, fata nașului de botez dorește să-i fie nașă de cununie. Iată cât de frumos rânduiește Dumnezeu lucrurile când faci lucrul plăcut Lui.

Mă întreb adesea, oare ce m-aș fi făcut dacă mi-aș fi avortat copilul așa cum mă îndemnaseră cei din jur? Aș fi fost singură la vârsta asta, nesrijinită de nimeni, fără nicio bucurie trainică, fără un suflet care să-mi spună „mama”, înăbușindu-mi instinctul matern și omorându-mi singură dragostea înlăuntrul meu.

Ana F., 37 ani, Bacău
25 iulie 2017

24

*„Vreau să te fac femeie de afaceri.
Renunță la copil, fiindcă este
doar un embrion.” Dar nu am
renunțat!*

**„Vreau să te fac femeie de afaceri.
Renunță la copil, fiindcă este doar
un embrion.” Dar nu am renunțat!**

Privesc cum doarme un pui de om mic-mic, doar de câteva luni și vă scriu. Vă scriu vouă, celor care sunteți pe cale de a deveni mame, de fapt sunteți mame, dar în același timp sunteți presate să faceți avort.

„Vreau să te fac femeie de afaceri. Renunță la copil, fiindcă este doar un embrion.”

Cam așa începe povestea micuțului meu.

Am ales să dăruiesc viață unui îngerăș ce m-a ales să-i fiu mamă. S-a cuibărit în inima mea timp de 9 luni. Au fost cele mai cumplite, groaznice, dar și cele mai frumoase momente din viața mea. Am plâns și am țipat, cât nu au plâns alții într-o viață.

Era o zi de vară. Îmi doream cu tot dinadinsul ca pe testul de sarcină să-mi apară două linii. Dorința era a amândurora, până în momentul în care i-am spus că sunt însărcinată. M-a rugat să nu-mi fac niciun test de sarcină, ci să-l facem împreună. Atunci m-am bucurat. Mă gândeam că vrea să ne bucurăm împreună la apariția celor două liniuțe care ne atenționau că am devenit părinți. Dar nu a fost așa.

Nu am avut răbdare și mi-am cumpărat nu unul, ci 3 teste de sarcină ca să fiu sigură. În momentul în care am ajuns acasă, eram copleșită de emoții și am făcut testul. Mi-au apărut două linii, a doua linie cam portocalie. Am dat fuguța iar la farmacie pentru a mai cumpăra încă două. I-am arătat testul de sarcina doamnei farmacist și mi-a spus că sunt însărcinată. Nu-mi venea să cred! Am rugat-o să-mi mai dea două teste. Am ajuns

acasă, l-am făcut și pe al doilea. Încă două linii. Am început să plâng, să mă bucur, să mă pun în genunchi și să-I mulțumesc Divinității. Țipam, dar acum erau țipete de bucurie. Însă nu știam ce mă așteaptă...

A doua zi, de dimineață am ales să mai fac încă un test, tot două linii. Eram ferm convinsă că în mine a început să bată o inimioară. I-am spus și prietenului că sunt însărcinată. A venit la mine și am mers împreună la control. Într-adevăr... Cineva m-a ales să-mi spună „mama”. Pentru prima dată am auzit bătaile inimii.

Însă bucuria a durat nu prea mult, până când i-am văzut fața prietenului. De parcă toată lumea i se năruise. Îl văd, parcă și acum. Și-a dus mâna la gură ca și cum a vrut să spună: „Vai de capul meu!”. De atunci a început calvarul.

Pe toata perioada sarcinii am fost singură. El avea familie acasă și alt copil (acesta ar fi alt subiect de discutat). Asta o aflasem prea târziu ca să-mi pot da seama cu ce om am ales să-mi construiesc viața.

În fiecare seară adormeam plângând, uneori țipam. Simțeam că nu mai am nicio putere să merg mai departe. El mai venea din când în când să mă vadă. Apoi, când pleca, aceeași poveste. Noaptea mă trezeam plângând, îmi mângâiam burtica și asta mă liniștea. Am trecut printr-o perioadă foarte grea. Am ales să-i spun mamei că sunt însărcinată. A luat-o ca pe o glumă. Săptămâni bune nu a vorbit cu mine, de parca toata lumea se sfârșise...

Prietenul cu care am ales să am un copil îmi spunea să mă gândesc bine. Îmi voi strica viitorul, facultatea nu o am terminată, el vrea să mă facă o femeie de afaceri (el ocupându-se cu așa ceva). Mama prietenului la fel. telefoane peste telefoane, am fost presată din toate părțile să fac avort.

Auzeam adesea: „Fă avort. Și așa nimeni nu va afla, nu te vei face de râs în fața vecinilor”. În momentele acelea am realizat cu adevărat ce prieteni aveam alături...

Deși eram presată din toate părțile, Dumnezeu îmi era aproape. Datorită acestui copil, Dumnezeu mi-a trimis alți oameni în cale, care să-mi fie prieteni cu adevărat, care să mă susțină din toate punctele de vedere.

Fetelor, cele care vă pregătiți să deveniți mămici, nu am cuvinte să pot exprima sentimentele cu care îmi privesc bebelușul cum stă la pieptul meu. Este ceva minunat să vezi în fiecare zi viața pe care Dumnezeu a ales să o dea prin tine altui om, să vezi cum crește această viață. Fiecare zi e unică. Nu pot exprima în cuvinte ce înseamnă acest copilăș pentru mine. M-a ajutat enorm de mult. Viața mea s-a schimbat. Fiindcă am ales să dăruiesc viață, viața mea este cu totul alta.

Între timp îmi voi termina și facultatea, iar părinții mei se topesc de dragul bebelușului. Pe cât de tristă am fost eu pe perioada sarcinii, pe atât de bucuros este acest copil. De fiecare dată când mă trezesc, sunt răsplătită cu câte un zâmbet.

Este ceva minunat. Cred că cea mai mare durere a unei femei este să nu poată da naștere unei minuni. Avortul nu este o soluție. Am foarte multe cunoștințe care mi-au povestit prin ce traume trec în urma unui avort. Vă rog din suflet: Alegeți viața! Viața este viață.

Maria L., 26 ani, Cluj
25 iulie 2017

25

Simțeam că îmi doresc să trăiască

Simțeam că își doresc să trăiască

Dragilor, e prima dată când îmi spun povestea! De fapt, nu e povestea mea, ci a copiilor mei și a sfântului nostru de suflet, Sfântul Efrem. O să încep prin a spune că inima îmi tresare de fiecare dată când îi vorbesc sfântului. Ori pentru mulțumire, ori pentru ajutor.

Acum, povestea.

Și uite cum ne-a ajutat când eram la răscruce de drumuri. Eram însărcinată cu gemeni (11 săptămâni), când niște analize (nu are rost să detaliez) care nu ieșiseră deloc bine ne puneau în situația de a alege între a renunța la inimile ce dădeau să înflorească în mine sau a le păstra, cu riscul apariției unor malformații.

Atunci, o măicuță i-a spus mamei mele de Sfântul Efrem. Am început să citesc despre el și să mă rog lui pentru a ne îndruma pe calea cea dreaptă.

Nu puteam să concep că Dumnezeu m-a înzestrat cu doi copii, pentru ca, la așa scurt timp de la aflarea minunatei vești, să îi pierd. Cel puțin asta arătau analizele. Era înainte de Sfintele Paști. A doua zi de Paști urma să mergem la Cluj, pentru repetarea analizelor și pentru a discuta cu doi specialiști în problema respectivă.

Nu renunțam atât de ușor. Nu. Însă ni se spusese că nu mai există niciun viitor ... sau cel puțin nu unul bun, dacă decideam să îi păstrez. În sufletul meu se ducea o imensă luptă. Mama plângea alături de mine, tata nu mai era om, plutea și nu făcea altceva decât să stea cu capul în pământ.

Soțul nu mai știa încotro să o apuce și nu se putea împăca cu ideea de a renunța la fericirea aceea. Eu încă speram, deși familia mea era oarecum resemnată. Vă spun sincer, am

avut un singur moment în care m-am gândit: „Dacă trebuie să renunț la ei, măcar să pot avea alții”. Cred că a durat preț de câteva minute acest gând. Apoi mi-am spus că, indiferent ce se va întâmpla, voi păstra sarcina. Dacă Dumnezeu are așa o cruce de dus, pentru mine înseamnă că o merit și nu am decât să mă supun.

Toate acestea se întâmplau înainte de Sfintele Paști, care picau de 1 Mai. Am ajuns la Cluj într-un final, unde am repetat analizele respective plus, la cerința unei doamne doctor care venise șef de laborator de la București la Cluj, încă vreo câteva, de care nu auzisem până atunci. În prima zi, când am ieșit din cabinetul doamnei doctor, nu mi-a rămas decât un gând în minte: „Doamne, făcă-se voia ta! Doamne, iartă-mă pe mine, păcătoasa, și ajută-mă!”

Doamna doctor ne-a zis așa: „Dacă analizele vor arăta ca și acestea cu care veniți, sunt șanse de 90% să nu îi puteți păstra”. Pentru ei era atât de simplu! „Sunteți tineri și veți face alții. Mâine recoltăm din nou, se va trimite la București proba pentru analizele de specialitate. Dacă acestea ies cât de cât în limite, poate vă dau voie să păstrați sarcina”.

Îmi sună și acum în minte: „Vă dau voie”... O uram la acel moment , pentru că nu înțelegea suferința mea... a noastră.

Fiind dimineață, aveam de așteptat până după ora 13:00 pentru rezultatele din acea zi. Lângă spital am văzut o bisericuță și i-am spus soțului că vreau să intru. Simțeam nevoia să stau acolo până mergeam după rezultate. A intrat alături de mine. Biserica era goală. Am văzut preotul și un om ce părea a fi de-al bisericii. M-am bucurat, căci voiam să plâng. M-am pus în genunchi și am izbucnit în plâns. Nu știam dacă de frică, de ciudă, sau de neputința și mizeria pe care o simțeam asupra mea. „Doamne, luminează-mă să nu cârtesc împotriva ta... nu am dreptul să judec drumul meu, dat de Tine”.

În timp ce îmi făceam muștrări de conștiință, preotul a venit către mine și mi-a spus: „Să știi că vin aici atât de mulți oameni necăjiți, care se roagă pentru cei dragi, aflați în suferință. Nu plânge, roagă-te pentru cei iubiți și Dumnezeu va ajuta”.

Atunci mi-am dat seama cât de slabă sunt. Am scos cartea cu acatistele Sfântului Efrem cel Nou și am început să citesc plângând și rugându-mă nu pentru mine, așa cum zisese preotul. Oamenii se rugau pentru cei aflați în suferință. Așa că m-am rugat pentru copiii mei, nenăscuți încă. Pentru ca Sfântul să facă o minune pentru ei, eu, păcătoasa nu merit. Micuții mei nu aveau decât câteva săptămâni și simțeam că își doresc să trăiască.

M-am rugat mult în acele ore Sfântului Efrem, cerșind o fărâ-mă din bunătatea lui. Aveam nevoie să aud de la medic că există un strop de speranță ca ei să fie bine, sănătoși.

Am luat în final rezultatele analizelor. Nu erau bune, dar cel puțin valorile nu ne șocau. Doctorița a fost rezervată totuși, spunându-ne ca peste două zile, poate chiar trei, să ne reîntoarcem pentru a vedea ce primim de la București. Apoi ea și șefa de laborator se vor consulta între ele, urmând să ne dea un răspuns.

Ei bine, nu mai știi dacă am dormit zilele acelea, pentru că îmi visam copiii zi și noapte. Ba sănătoși, ba bolnavi... ba în întuneric, de nu puteam să le văd fețele, ba cu lumina puternică, de nici așa nu deslușeam nimic. Știam doar că îi visez pe ei.

A doua seară i-am cerut soțului să mă duc la catedrala din Alba Iulia. Am rămas acolo preț de o oră, timp în care am făcut în gând, convinsă că Sfântul Efrem mă auzea și mă va ajuta, promisiunea că, dacă îmi va lăsa copiii să se nască sănătoși, îi voi numi EFREM și/sau EFREMLIA (încă nu știam că avem fetiță și băiat).

Ajutorul Sfântului Efrem ne-a întărit credința exact pe data de 5 mai, după Paști, când am primit acordul din partea doamnei doctor să duc sarcina până la final, urmând totuși un tratament. Acesta nu avea să afecteze copiii.

Am înțeles atunci câteva lucruri. Că trebuie să mă încred în Dumnezeu zi și noapte, minut și secundă. Că oamenii ar trebui să se roage pentru cei iubiți mai mult decât pentru ei înșiși. Că Sfântul nostru de suflet ne-a luat în brațele sale și nu ne va da drumul niciodată. Că minunile există, dar poate că meritam să ajungem până la marginea prăpastiei și, înainte de a cădea, să fim salvați.

Pe data de 7 noiembrie 2017, copiii mei au împlinit un an. Efrem și Efremia.

Roxana P., 28 ani, Alba
12 iunie 2017

Sursa: grupul de facebook Antiparenting.
Material preluat cu acceptul autoarei.

26

*„Eu știu ce înseamnă criza
de sarcină”*

„Eu știu ce înseamnă criza de sarcină”

Mă bucur să fiu aici și vreau să încep prin a spune că am venit la acest Marș pentru a susține toate femeile care sunt în criză de sarcină.

Eu știu ce înseamnă criza de sarcină.

Eu nu am avut sprijinul părinților încă de mică. Sunt studentă și, din păcate, tatăl copilului m-a îndemnat de atâtea ori să fac o întrerupere de sarcină.

Ceea ce m-a îndemnat pe mine să duc sarcina la capăt și să dau naștere copilului meu a fost că eu eram fericită că voi deveni mamă, în ciuda tuturor problemelor. Și ceea ce mi-a dat putere, în afară de el (n.n. se uită spre copil, Vladimir, pe care îl ține în brațe), au fost prietenii mei care m-au susținut și au avut o vorbă bună să-mi spună în momentul când m-au văzut tristă și supărată.

Chiar dacă unii nu erau de acord cu decizia mea, tot m-au susținut prin prisma faptului că erau prietenii mei. Și în continuare sunt astăzi lângă mine. Dacă văd acest lucru la televizor vreau să vă mulțumesc din toată inima mea că m-ați ajutat pe toată perioada sarcinii!

Și o să închei prin a vă spune să faceți și dumneavoastră același lucru cu femeile pe care le știți că sunt în criză de sarcină. O vorbă bună poate face mult mai mult decât vă închipuiți!

Oana Dancu, 21 ani, București

Mărturia a fost făcută în fața participanților la

Marșul pentru viață 2017 – *Ajută mama și copilul!*

Ei depind de tine, București, 25 martie 2017

27

*Când nu e după voia omului,
ci a Domnului*

Când nu e după voia omului, ci a Domnului

Sunt o oaie rătăcită din turma Domnului care speră din tot sufletul că până la urmă Dumnezeu se va îndura și o va aduce pe calea cea dreaptă.

Am avut o copilărie grea, cu multe probleme în familie, dar acum când mă gândesc la copilăria mea pot spune că am avut o copilărie frumoasă, și asta pentru că aveam sufletul curat și pentru că am crescut la țară în frumusețile naturii și alături de o bunică de la care am învățat multe și care mi-a insuflat credința în Dumnezeu. Întotdeauna mi-a plăcut viața de familie și asta mi-am dorit și atunci când l-am întâlnit pe soțul meu eram sigură că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea și mi-a scos în cale acel om pe care mi l-am dorit și care să mă iubească și cu care să îmbătrânesc.

Eram așa de tinerică atunci când l-am cunoscut (17 ani) și îl iubeam mai mult decât orice și eram în stare să fac orice pentru el!

Dar până să îmi dau seama dacă el este cel pe care mi-l doresc să-mi fie alături pentru tot restul vieții, am rămas însărcinată.

Știu că soacra mea nu a fost de acord ca acest copil să se nască, pentru că nu aveam nimic din cele materiale și nici părinții nu ne puteau ajuta, însă soțul meu nici nu a pus problema să fac avort, nu a contat ce a zis mama lui și am hotărât să înfruntăm viața și acel copil să vină pe lume.

Doamne, și ce bine am făcut!

Până la nașterea copilului am făcut cununia civilă și religioasă, bineînțeles și cu sprijinul părinților, fiecare cu ce a putut, și cu banii rămași am reușit să cumpărăm un apartament.

După ce ne-am cumpărat apartamentul, socrul meu ne-a zis să plecăm de la el din casă, unde stătusem până atunci, deși știa că în apartamentul nostru nu puteam sta pentru că nu aveam nimic și eu eram însărcinată în 7 luni. Dar am plecat, bunica mea s-a oferit să-mi dea un pat și o mobilă, nașa o mobilă veche de sufragerie, o mătușă o masă și până am născut am făcut un credit și am reușit să cumpărăm electrocasnicele necesare și să aranjăm cât de cât să ne fie bine.

Am născut pe 9 ianuarie o frumusețe de băiețel, care ne-a adus multe bucurii. În anii următori am reușit să adunăm cele necesare conviețuirii noastre ca familie. În schimb, relația cu soțul meu nu prea a mai fost așa cum eu mi-am dorit. El s-a răcit de mine, deși avea grijă din punct de vedere material de familie. Dar băiatul a fost un adevărat dar de la Dumnezeu, a fost sprijinul meu. Întotdeauna era cel mai cuminte copil la școală și nu numai, și cu o minte sclipitoare, mereu termina fiecare an școlar pe primul loc și era bucuria mea în momentele de tristețe.

Datorită neînțelegerilor cu soțul și influențelor celor din jur, care îmi tot ziceau să nu mai fac copii că este greu să-i crești, am lăsat anii să treacă fără ca măcar să mai încerc să mai fac alt copil, deși îmi doream.

M-am trezit la 32 de ani cu o dorință teribilă de a mai avea un copil și am început să mă rog foarte tare pentru acest lucru, considerând că astfel și relația cu soțul se va îmbunătăți.

După doi ani de încercări și crezând că Dumnezeu a făcut o minune cu mine, am rămas însărcinată. Această sarcină, la început l-a speriat pe soțul meu, care chiar mi-a zis că dorește o separare, ulterior fiindu-i foarte dragă, auzind că este fetiță.

Sarcina a debutat cu probleme, am avut un hematom pe uter, apoi o infecție cu un streptococ, dar în ciuda acestor probleme eram foarte optimistă și am crezut că Dumnezeu va face o minune cu mine chiar și atunci când la 5 luni mi s-au rupt mem-

branele și am pierdut lichidul amniotic, chiar și atunci amândoi credeam că va fi bine.

Am zis că voi sta numai în pat și voi reuși să-mi salvez fetița... Dar doar eu credeam asta și soțul meu, pentru că până la urmă copilul a murit și a lăsat în urmă multă durere.

A fost foarte, foarte greu să trec peste acest moment dar mi-am dat seama că a fost o lecție pentru mine. Este bine să lăsăm ca Dumnezeu să hotărască momentul când să vină copiii pe lume și să nu ne încăpățânăm noi să fie lucrurile așa cum dorim pentru că doar Bunul Dumnezeu știe ce este bine pentru noi.

Și poate pentru acest lucru Dumnezeu a îngăduit ca acum, la patru luni după pierderea aceluși copil, să fiu din nou însărcinată, să ne mai putem permite, eu și soțul meu, să privim spre viitor cu bucurie și speranță. Doar El poate ști dacă voi ajunge să mă bucur de acest copil, însă mă rog pentru acest lucru. Chiar dacă băiatul meu are 15 ani, chiar dacă relația cu soțul nu se va îmbunătăți, chiar dacă lumea va vorbi, eu știu că îmi doresc tare mult să mai am un copil, altfel viața mea este lipsită de sens.

Alergăm în fiecare zi să facem diferite lucruri, să strângem și mai multe lucruri și ajungem la un punct când nimic din toate acestea nu au nicio valoare dacă nu ai în jurul tău copii care să-ți bucure inima.

În toată alergătura noastră prin viață, COPIII SUNT CEL MAI IMPORTANT LUCRU!

Rebeca N., 34 ani, Gorj
5 noiembrie 2017

28

*Dacă va vrea Dumnezeu
să ne mai dea copii, îi vom
primi cu plăcere*

Dacă va vrea Dumnezeu să ne mai dea copii, îi vom primi cu plăcere

Scriu în speranța că povestea mea va fi cuiva de folos. Dumnezeu îi iubește pe cei păcătoși.

Pe când aveam 2 copii, mi s-a întâmplat să citesc cărțile Părintelui Cleopa Ilie. Mă luase frica despre cum povestea părintele despre păcatul avortului. M-au impresionat cuvintele: „Câte avorturi ai, atâția copii să naști!”

Canonul ținut cândva parcă nu mă liniștise, așa că am decis, cu Dumnezeu înainte, să mai naștem măcar un copil. Părintele de la biserica rusă, cu care ne împrietenisem foarte repede, ne tot îndemna să facem al treilea copil. De la cel viclean ne veneau tot felul de gânduri, că doi copii mici sunt singuri acasă cu bunica și eu și soțul am venit în străinătate să facem ceva bani și să ne întoarcem acasă la copiii noștri, că nu e loc de altele.

A sosit însă ziua în care mi-am dat seama că sunt însărcinată. Imediat m-am apropiat de icoana Sfântului Nicolae și l-am rugat să-mi dea un băiețel care să semene cu fiul cel mare și să mă ajute Sfântul să fac om bun din el, promițând că îi voi pune numele Nicolae.

De cum au aflat de sarcina mea, rudele au început cu critica: „Dar voi nu știți de contraceptive? Dar voi știți că ați venit aici la muncă, nu la făcut copii?”

Am tot plâns la auzul acestor cuvinte, însă m-a mângâiat doamna preoteasă cu cuvintele: „Cel rău, când aude că se va naște un rob al lui Dumnezeu, i se face greață și insuflă celor apropiați gânduri de acest fel.”

A dat Dumnezeu și am născut un băiețel, Nicușor, dulce și cuminte. Pe când avea doi anișori, ne-am dat seama că acest copil e un dar de sus, că n-au fost deloc nopți nedormite cu el. Îl luam cu noi la biserică și abia lega două cuvinte, dar ne întreba: „Ne ducem la amin?”

Apoi ne-a mai dat Dumnezeu o fetiță, căreia i-am pus numele Ionela. Odată cu venirea ei pe lume, am primit în dar și acte, pe care până atunci nu le aveam, lucrând de ceva vreme la negru.

După Ionela, Dumnezeu ne-a mai dat un băiețel, Vladislav. Odată cu venirea lui pe lume, soțul a primit un loc de muncă stabil și reușisem să aducem la noi și pe copilașii mai mari, rămași în Moldova cu bunicii, pe care nu-i văzusem de 6 ani.

În sfârșit simțeam că mi se mai ușura din povara celor trei avorturi, pe care le regret nespun. Născusem cinci copii și speram că mi se va liniști sufletul.

Suferința mea cea mai mare se vedea când rămâneam singură cu pruncul; mă cuprindea o jale mare pentru copiii avortați și plângeam în hohote, cerându-mi iertare de la ei, că n-au avut parte de îmbrățișările mele, așa cum o au cei cinci frațiori ai lor.

A mai dat Dumnezeu să nasc o fetiță. Când am aflat că sunt însărcinată, am plâns, nu de fericire, ci din contră... Am avut obrăznicia de a mă apropia de icoana lui Iisus Hristos și să-I spun: „De ce îmi mai dai copii? Dă-le celor care nu au, bunăoară surorii mele, care are 36 de ani și nu are niciun copil.” Toată lumea de la biserică încerca să mă liniștească.

Parcă îmi mai trecuse și, la patru luni de sarcină, au început peripețiile. Într-o noapte mă trezisem cu hemoragie. Ne-am dus repede la Urgențe și, cât am așteptat pe hol, eu și soțul ne rugam. Mai ales eu aveam remușcări. Mă sugruma conștiința.

Mi s-a făcut o ecografie să vedem dacă bebelușul e bine. Doamna doctor a fost puternic impresionată – cum copilul meu care nu avea degețele formate încă, fiind în dezvoltare, ne flutura mânuța, parcă voia să spună: „Bună! Sunt sănătoasă!”

Sfânta Împărtășanie a fost un medicament de mare ajutor pe durata tuturor sarcinilor. La sfârșitul săptămânii a 26-a, ne-am dus la Maternitate. Începuse travaliul. Am fost operată de urgență. S-a născut fetița noastră, Gabriela, de 890 de grame. L-am chemat pe scumpul nostru părinte Ciprian, să o boteze și să mă spovedesc lui, căci mă apăsa păcatul că-I reproșasem Mântuitorului că mi-a mai dat un copil pe care nu-l doream.

Părintele s-a dus la secția de copii născuți prematur, a vorbit cu medicii, s-a întors la mine în salon și ne-a spus că nu o botezăm acum, că o vom boteza la mănăstire și i-a lăsat fetiței, în incubator, o iconiță cu Maica Domnului.

Timp de trei luni, zilnic, mă duceam la Gabriela, îi duceam lăpticul, o țineam în brațe și plângeam de rușine înaintea ei și a Domnului Iisus. Îmi era rușine că nu am vrut-o, iar ea a fost puternică precum îi este îngerul păzitor, Gavriil.

Doamna doctor m-a văzut de multe ori cum plângeam și mi-a spus odată: „De ce plângi? Tu îți dai seama că un copil născut cu greutatea asta, 890 de grame, se naște cu malformații? Ba nu vede, ba nu aude.... Eu nu știu cine se roagă, cine o ajută, poate iconița din incubatorul ei, dar ea are toate organele perfecte și va fi o fetiță frumoasă, neținând seama de faptul că s-a născut cu doi dințișori în guriță.” Și zâmbind, doamna doctor a plecat la ale ei.

Fetița a fost botezată Găbița la mănăstirea din Vedrin. A fost multă lume să ne vadă. Părintelul nostru avea mari emoții. După ce a botezat-o, a spus că e prima dată când botează un suflețel așa micuț. Acum avem băiețel și fetiță de trei ori – Cristian și Iuliana, Nicolae și Ionela, Vladislav și Gabriela, iar dacă va vrea Dumnezeu să ne mai dea copii, îi vom primi cu plăcere. Îl rugăm numai să fie sănătoși, că bucuriile primite odată cu venirea lor pe lume sunt cu camionul, nu cu carul.

Am trăit mai greu în perioada în care avortam copii pe motiv că nu avem cu ce să-i creștem și că ne este greu. Rana aceasta nu trece, sufletul zilnic se chinuie. Mă așteaptă trei copii acolo sus, în fața lui Dumnezeu, să le dau explicații – de ce nu i-am născut, nu i-am strâns în brațe, nu i-am alăptat... Iartă-ne, Doamne!

Lucia Zeleni, 40 ani, Sambreville, Belgia
16 noiembrie 2017

29

O poveste neștearsă

O poveste neștersă

Dragi cititori, au fost odată ca niciodată doi tineri. Ei, de n-ar fi fost, nu v-aș mai spune astăzi despre ei. Mă bucur foarte mult că aceste rânduri au ajuns chiar până în dreptul dumneavoastră. Pentru liniștea și bucuria mea, atât vă las scris, că anii mei de-acum sunt mai puțini decât cei ai mamei mele din poveste. Și vreau să vă mai dezvălui că am ales să scriu aceste rânduri la rugămintea unui părinte, care mi-a spus că această poveste vă va fi de folos. Eu mă înclin în fața dumneavoastră și îndrăznesc să sper acest lucru. Dacă veți extrage măcar un gând bun de aici, atunci înseamnă că se va împlini acest cuvânt. Vă las să citiți, să vă bucurați și să vă odihniți în aceste rânduri de mai jos, căci lungă-i calea până la încheierea poveștii!

Vreau să vă invit mai întâi, să lecturați aceste două paragrafe următoare. Îndrăznesc să vă rog să vă gândiți la ele abia când veți ajunge la post scriptum. Vă mulțumesc!

Lecția de la domn' profesor

Eu în liceu am avut un profesor de matematică care nu suporta să ne vadă că ștergem cu radiera, cu picul sau cu corectorul. De fiecare dată ne spunea în felul următor: „Tăiați cu o linie ce ați greșit, e mult mai bine. Când vă veți întoarce și veți vedea notițele, veți observa ce ați greșit și veți încerca să nu mai faceți așa.” Apoi ne spunea că dacă greșim o rezolvare, mai bine, să tăiem totul cu o linie și nu cu zece.

Domnul profesor a încercat să ne învețe că în viață nu este o soluție să facem lucrurile *să pară* perfecte, doar de dragul de a arăta mai bine în fața celor din jur! Dorea să ne facă să conștientizăm problema, pe care mai apoi să ne dorim să o rezolvăm și căreia în final să-i căutăm soluțiile și să i le punem în

practică. Mi s-a părut și mi se pare greu, dar util, acest sfat al domnului profesor!

Acesta este una din lecțiile de viață pe care am primit-o de la el și pe care am dorit să o împărtășesc și cu dumneavoastră. În continuare, voi porni povestea, pe care am fost rugată să o aștern.

Drumul din viață

Acum câțiva ani, stând de vorbă cu mama mea și discutând tot felul de lucruri, mi-a mărturisit că eram cât pe ce să nu mai fiu astăzi pe-această lume. Mi-a povestit că am avut marea binecuvântare ca bunica mea, căreia îi spunem Dumnezeu s-o ierte, să fie prin preajmă în ziua în care avea programare la chiuretaj mama.

Povestea părinților mei seamănă foarte mult cu multe altele. Erau tineri și aveau diverse probleme. Erau deja căsătoriți de mai bine de un an de zile, când mama a rămas însărcinată cu mine. Pe atunci ea avea 25 de ani. Poate că problema esențială în cazul lor e că le lipseau anumite baze, de la care ar fi trebuit să pornească, astfel încât să nu se ajungă la probleme de acest fel. Durerile s-au adunat unele peste altele, iar eu ajunsesem un copil nedorit. Mama nu vedea nicio portiță de scăpare.

Chiar se gândea, oare cum vor putea să mă crească. Mai mult decât atât, i se părea o soluție posibilă să mă avorteze pe mine și după ei să se despartă, asta în caz că nu vor reuși să-i dea înainte împreună. Astăzi părinții mei sunt în continuare căsătoriți, sunt bine și eu trăiesc. Am avut multe de învățat de la ei și de la cei din jurul meu. Poate că lucrurile s-au întâmplat așa pentru că a fost spre binele nostru.

Bunica s-a pus în genunchi și...

Într-un fel îi părea rău mamei mele să mă avorteze. Pe de altă parte, parcă ar fi vrut să termine cu copilașul și după să vadă cum se mai aranjează lucrurile. Dragi cititori, vă dați seama că acel copil eram chiar eu? Puteți fi conștienți de acest lucru? Într-adevăr, nu

mă cunoașteți și poate că vă este mai greu să empatizați cu ceea ce v-am scris eu aici. Vreau să vă spun că eu nu aveam nicio putere în acel moment, pur și simplu eu nu puteam decât să stau liniștită în burtica mamei mele și să aștept.

În acest timp, a venit ziua când mama trebuia să meargă să mă avorteze. Era îmbrăcată frumos de oraș, cu gentuța și cu bănuții pregătiți. Avea poate doar o singură problemă în acest caz... suflețelul. O cam strângea suflețelul. Din păcate cam tare, dar ce să-i faci, asta-i viața, doare uneori. Îmi pare rău că a trebuit să treacă prin asta pentru a mă aduce pe lume.

Mi-a povestit mama că era o sâmbătă, din toamna unuia din primii ani de după '90. Doar în această zi a săptămânii, domnul doctor putea fi găsit la cabinetul particular. Mama era mutată la bunicii mei de câteva zile. Bunica avea liber doar sâmbăta și duminica, în rest era la serviciu. „Întâmplarea” a făcut că ea era acasă în ziua în care mama voia să meargă la doctor. Eu nu pot să zic decât că mă bucur că au stat de vorbă. Și... sunt sigură că și în acel moment eram în culmea fericirii, că era cineva și de partea mea. *Cititori dragi, aveam un avocat!*

Nu știu cum să fac povestea să fie înțeleasă cu toată puterea ei, însă haideți să vedem cum s-au întâmplat lucrurile.

Bunica s-a pus în genunchi în fața mamei mele... și în acest timp a început să-i zică:

„- G., G., te rog eu frumos, nu fă asta, o să vezi tu ce copil o să iasă, n-o să-ți pară rău mai târziu, te rog eu frumos!”

Bunica plângea și îi tot spunea și iar mai plângea și iar îi mai spunea și tot așa. Vă dați seama câtă forță, câtă trăire acolo, câtă durere?

Bineînțeles, eu nu pot să vă redau exact, exact cum a fost. Sunt multe detalii. Au fost multe, dar multe rugăminți. Ei... mai mult, lângă ele, era o icoană mare cu Sfânta Parascheva. Bunica când se mai întorcea către mama, când către sfânta, doar, doar o ieși treabă bună.

Vă dați seama, mama în picioare, cu sufletul în două părți, bunica în genunchi în fața ei, eu în burtică așteptând verdictul cu suflătorul la gură, iar lângă icoana la care bunica se mai întorcea și se mai ruga. Bun. Până la urmă mama a cedat și... nu s-a mai dus să facă avort. Vă spun, cu greu, greu a acceptat să nu mai meargă. După câte o cunosc, sunt sigură că în momentul în care a luat decizia să rămână acasă, s-a simțit ușurată, măcar pentru moment. Dar mama avea totul pregătit, iar domnul doctor o aștepta să onoreze programarea. Vă dați seama?

Eu sunt unul dintre copiii aceia fericiți, care astăzi trăiesc și sunt în fața dumneavoastră. Vreau să înțelegeți că povestea a fost tristă la vremea ei și seamănă cu toate celelalte povești pe care le-ați mai auzit. Acum chiar cred că a fost un mare hop, pe care au reușit să-l treacă și care, în timp, s-a transformat în motiv de bucurie.

EPILOG și mulțumiri

Să știți că, mai cu una, mai cu alta, mi-a fost bine în viață. Părinții m-au crescut și m-au ajutat foarte mult. În momentele grele familia mi-a fost sprijinul. Mi-am dorit foarte mult o surioară. Nu știam pe atunci cui ar trebui să-i spun asta și la vârsta aceea de 3-4 anișori am găsit oportun să-i spun lui Doamne-Doamne dorința mea. Părinții au prins din zbor ideea și darul a venit. Mă bucur că am avut parte și de zile mai ușoare, dar și de greutăți, căci frumos spune proverbul: ce nu te omoară, te face mai puternic! Iar din orice încercare trebuie să iasă ceva bun.

În final, îmi doresc foarte mult să cer iertare familiei mele pentru orice le-am mai greșit în decursul timpului. Totodată vreau să le mulțumesc! Poate că tata se va gândi că numai mamei mele îi sunt recunoscătoare. Bineînțeles că nu, doar că protagonista acestei povești este mama, și, în acest context, o așezăm în lumina reflectoarelor și-i oferim toate meritele cuvenite. Mai mult, vreau să le mulțumesc tuturor celor care mi-au fost alături și m-au ajutat să ajung până aici și să mă prezint astfel în fața domniilor voastre!

Vă mulțumesc pentru că v-ați făcut timp să citiți! Le doresc tuturor copilașilor care acum se află în burta unei mămici și care se vor mai afla de-acum înainte, să trăiască și să fie fericiți până la adânci bătrâneți și încă după aceea! Căci amintirile vor fi povești, care vor fi spuse peste mulți, mulți ani de ei, la un pahar de voie bună și bucurie!

Vă mulțumesc tuturor și sper să primiți aceste gânduri cu bucurie și pace, iar dacă vorba mea v-a deranjat, apoi vă rog frumos să mă iertați! Vă doresc să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți și să petreceți în bucurie și liniște!

P.S.: Ei, și-acum vreau să vă spun, din nou, c-ați citit aceste rânduri datorită bunicii mele, care a rugat-o din răspuțeri pe mama să mă lase să fiu astăzi: O POVESTE NEȘTEARSĂ! Pentru ea mulțumirile sunt de prisos, de-acum doar faptele și un gând bun îi mai pot fi alături. Bunica, să știți, că vă iubește și pe domniile voastre, dar vă spun o taină: în chip nevăzut. Dumnezeu s-o odihnească!

Morala poveștii de astăzi, din popor vreau să v-o amintesc, căci dragă îmi este înțelepciunea înaintașilor noștri: „Peștele se împute de la cap, însă se curăță întotdeauna de la coadă!”

Astăzi este 30 ianuarie al anului 2016, iar eu tocmai închei această scriitură. Tot astăzi sărbătorim ziua celor Trei Mari Sfinți Ierarhi, Ioan Gură de Aur, Grigorie Teologul și Vasile cel Mare, care au fost buni prieteni întrei ei și în spatele cărora se află povești dintre cele mai minunate. Vă doresc ca aceștia să vă aducă pace și bucurie!

Monica A., 23 ani, București
30 ianuarie 2016

30

*Supraviețuitoare a avortului:
cred că am venit cu un rost,
pentru a-mi întâlni soțul –
supraviețuitor a două generații
care au avut curajul să spună
NU avortului*

**Supraviețuitoare a avortului: cred că
am venit cu un rost, pentru a-mi întâlni
soțul – supraviețuitor a două generații
care au avut curajul să spună NU avortului**

Avort... Am învățat cuvântul acesta destul de repede. Nu știu de ce și cum... cred că l-am întâlnit în lecturile mele diverse. Îmi plăcea să citesc cam tot ce prindeam. Asta îmi dădea o imaginație bogată și îmi genera vise extrem de intense.

Așa se face că la un moment dat, în jurul Paștelui, cred că aveam vreo 13–14 ani, i-am povestit mamei că mă visez în repetate rânduri alături de mai mulți copii și nu știu cine sunt.

Iar ea mi-a zis: „Se poate să fie frații, surorile tale.”

Am rămas puțin blocată. Cum adică? Știam că suntem 2 copii la părinți, eu și fratele meu, și 4 nepoți la bunici.

„Ei bine, ar fi trebuit să fiți 6 frați și 10 nepoți...”

Am încercat să pun câteva întrebări, să mă lămuresc. Dar se vedea că nu îi era deloc ușor să vorbească despre acest subiect. Durerea i se citea clar în ochi și în voce. „Eram prea tineri... abia ne căsătorisem de o lună când am rămas prima dată însărcinată... Nici nu știam ce e cu noi, ce înseamnă viața de familie... iar apoi nu știu. Fie el (n.a. tatăl) nu voia atunci, fie era prea devreme după sarcina anterioară sau nu mai voia deloc copii”. (Oftează cu tristețe). De ce am fost aleși fratele meu și eu – nu știu.

El – fratele care mi-a influențat mult viața și mi-a fost model, poate că a venit la momentul potrivit, când își doreau un copil.

Eu – am venit după ceva vreme și încercări, cred că datorită fratelui meu, care și-a dorit tare mult o surioară. Gândindu-mă

că din 6 frați suntem doar 2 în viață, cred că mă pot considera o supraviețuitoare.

Și cred că am venit cu un rost, pentru a-mi întâlni soțul – supraviețuitor a două generații care au avut curajul să spună NU avortului. Întâi s-a născut mama lui care a schimbat viața multor persoane și apoi s-a născut el, care mi-a schimbat mie viața. Asta în ciuda criticilor și acuzelor din partea unor membri ai familiei și ai anturajului.

Fiul nostru, care aduce un zâmbet tuturor celor pe care îi întâlnește și dă deja semne că va influența multe vieți – există și trăiește pentru că într-o țară îndepărtată (Elveția) două femei, mamă și fiică, au îndrăznit să spună NU avortului și presiunii sociale și pentru că aici, în România, fratele meu și-a dorit o surioară iar eu am avut șansa să fiu următoarea după el, să ocup un „loc” bun printre cei 6 frați.

Este același fiu care putea foarte bine să nu existe dacă în 1953, adică în urmă cu 63 de ani, o tânăra de 17 ani se supunea presiunii sociale și din partea familiei și refuza să accepte copilașul care creștea în ea. Ea este străbunica lui din partea tatălui și trăiește și astăzi, alături de același bărbat care este și tatăl copiilor ei. Sunt fericiți și își iubesc nepoții, chiar dacă în tinerețe părinții fetei s-au opus căsătoriei.

Și același fiu care nu ar fi existat nici dacă în 1979, adică în urmă cu 37 de ani, o tânăra de 26 de ani, necăsătorită, convinsă că a făcut o mare greșală, ar fi refuzat să aducă pe lume fiul unui tânăr imatur, cam iresponsabil, care uita chiar și să schimbe scutecul copilului în perioadele scurte când mai rămânea cu el, care nu se vedea încă „tată”. Ea este bunica lui din partea tatălui.

Același fiu care astăzi ne bucură inimile, ne amintește de ce suntem împreună și ne-am căsătorit și ne dă putere să depășim obstacolele zilnice – datorii, șomaj, certuri, impulsul de a spune

„stop, m-am săturat, nu te mai suport, vreau să divorțăm” – sentimente care durează doar câteva minute, de altfel.

N-aș fi crezut niciodată că DA pentru viață spus o dată – și susținut – poate schimba atâtea vieți, în generații succesive. Dar eu sunt dovada. Iar fiul nostru este dovada de netăgăduit că o viață salvată salvează și schimbă viețile a mii de alte persoane.

E.E., 35 ani, Bacău
10 martie 2016

31

*Presată să facă avort,
o mamă și-a salvat fetița*

Presată să facă avort, o mamă și-a salvat fetița

Asemenea multor cazuri, atunci când am aflat că sunt însărcinată, prima reacție a mea a fost de șoc. Nu puteam să cred că eram însărcinată. Dar, spre deosebire de alte femei, șocul meu nu avea nimic de-a face cu bucuria pe care o simțeam – iar bucuria inițială nici nu a durat mult.

De fapt, a trebuit să ajung la o clinică de avort și să ies de acolo pentru a-mi dau seama cât de disperată era situația mea. Și chiar acolo – în cel mai puțin probabil loc – Dumnezeu mi-a dat putere să-mi salvez fiica și să îmbrățișez calea pe care El mi-a adus-o prin scumpul sânge al Fiului Său.

Mi s-a spus că nu voi fi în stare să concep un copil din cauza unor probleme medicale, așa că vă imaginați bucuria care m-a cuprins când am aflat că eu, dintre toți oamenii!, eram însărcinată.

De fapt, înflăcăarea mea m-a orbit să văd realitatea. Prietenul meu vedea această sarcină nu ca o binecuvântare, ci ca o „problemă” care poate fi rezolvată prin avort.

Poate de asta nu am înțeles ce voia să spună când el mi-a spus că a făcut o programare la cabinetul unui medic.

Am presupus că el mă sprijinea, dar nu puteam să greșesc mai mult! Când am ajuns pentru programarea mea, nu am văzut niciun semn care să arate că acolo e unui birou de medic, și am început să mă simt un pic incomod.

Am urcat pe niște scări înguste și slab iluminate cu pete pe covor. Eram speriată. Pentru mine, toate acestea nu arătau a cabinet medical.

Cum am ajuns înăuntru, m-am uitat în jur și am văzut mai multe femei în sala de așteptare, toate cu același aspect grav și trist pe fețele lor. Am simțit că un aer de disperare grea domina acea cameră. Doamna de la fereastra ghișeului mi-a înmănat un dosar cu niște hârtii în el și mi-a spus să le semnez.

M-am uitat la antet și atunci mi-am dat seama unde eram. Prietenul meu m-a adus la o clinică de avort!

Am împins dosarul înapoi sub divizorul de sticlă de la recepționar și am spus: „Nu semnez nimic!” M-am uitat la prietenul meu și am țipat: „Acesta nu este un cabinet medical! M-ai adus la o clinică de avort!”

Toate femeile din sala de așteptare se uitau la mine. Trebuie să fi fost ceva neobișnuit. Eram vizibil enervată.

Prietenul meu a încercat să pună brațul în jurul meu să mă liniștească, dar l-am împins. Imediat, au apărut două femei și mi-au cerut să vin cu ele pe un hol.

Am refuzat: „Nu vreau să fac acest lucru, voiam doar să fac o programare pentru a obține o ecografie.” Mi-au spus că au înțeles, că era momentul să înceapă programarea mea. Nu trebuie să semnez nimic, și am putea merge doar pentru a face o ecografie.

Privind înapoi, îmi dau seama că trebuiau să mă ducă departe de celelalte femei care așteptau cât mai repede posibil, înainte de a mai face încă o scenă. Afacerile sunt afaceri, până la urmă.

Am fost de acord și le-am urmat pe hol într-o cameră mică, dezolantă, cu o masă și un aparat cu ultrasunete.

Tehnicianul a spus: „Ești însărcinată în șase săptămâni, asta e bine. Va trebui doar să iei niște pastile.”

Deși eram într-o cameră mică, monitorul de la aparatul cu ultrasunete era pus departe de masă, astfel încât nu am putut vedea ce era pe ecran. Am întrebat dacă aş putea să-mi văd copilul.

„O, dragă”, a spus ea. „Nu e nimic de văzut, este doar un ghem mic de celule.”

Noi nu avem prea mult timp. Dacă aștepti prea mult timp, va trebui să faci operație. Pastilele sunt cel mai ușor mod de a avea grijă de problema ta, scumpo!”

Mi-a venit greață. M-am uitat la prietenul meu și i-am spus că trebuie să plecăm imediat. Ea ne-a condus afară din cameră și am continuat să mergem pe hol spre casa scărilor din spate. Era la fel ca orice altă scară, dar erau pete închise la culoare pe mocheta de pe trepte.

Abia atunci am realizat: aceste pete au fost făcute de către femeile care au părăsit clinica, au vomat pe drumul lor spre ușa din spate și spre stradă.

Eram foarte supărată. Am fost rănită cumplit și aveam inima frântă. Îl iubeam pe prietenul meu și am vrut ca și el să fie fericit. În plus, el era singura persoană pe care o cunoșteam din Miami. M-am mutat în Miami dintr-un alt stat doar ca să fiu cu el. M-am simțit atât de singură, atât de vulnerabilă.

I-am spus că vreau să păstrez copilul. El mi-a dat un ultimatum: fie îl păstrez pe el, fie îl păstrez pe „ăla”

Prietenul meu a continuat să-mi spună că nimeni nu o să mă vrea dacă am un copil ca „bagaj”. După cum spunea, eram pe punctul de a deveni o femeie săracă, tristă și singură dacă păstram copilul. În plus, copilul nu ar avea o șansă la o viață bună.

Chiar în mijlocul acestei discuții care mă făcea să tremur, el a făcut o promisiune. Dacă aș avorta, am putea stabili o dată în care să ne căsătorim. Apoi am putea avea din nou o sarcină și am face totul „ca la carte”.

Eram disperată, eram confuză, și nu știam ce să fac. Simțeam că nu eram în stare să continui singură și nu voiam să-l pierd pe el. Așa că, chiar dacă trecusem prin aceea experiență traumatizantă de la clinica de avort, am început să iau în considerare avortul. M-am simțit prinsă în capcană.

Am căutat on-line mai multe informații despre avort. Atunci am dat peste saitul celor de la Heartbeat din Miami – care tocmai deschiseseră clinica de sprijin în criza de sarcină cu câteva săptămâni înainte. Am sunat și am făcut o programare pentru a mă întâlni cu Jeanne Pernia.

Atunci când Jeanne mi-a împărtășit povestea ei, mi-am dat seama că nu eram singură. Nu voi uita niciodată cum m-a făcut să mă simt. Pentru prima dată de când am aflat că eram însărcinată, am simțit ca totul va fi în regulă, chiar dacă asta însemna că mi-aș pierde prietenul.

Deodată mi-am dat seama că aveam dreptul de a decide ce voiam să fac. Nu aveam nevoie de permisiunea prietenului meu, ca el să „accepte” copilul meu. Era alegerea lui dacă nu voia să se implice. Dacă aș fi vrut să păstrez copilul meu, el nu mă poate forța să distrug viața prețioasă care înflorește în mine.

M-am simțit stăpână pe situație, sprijinită și plină de speranță. Bineînțeles, asta nu însemna că va fi ușor. Am discutat cu Jeanne despre acest lucru și despre sentimentele mele – frică, incertitudine, atât de multe emoții care copleșesc o femeie care se confruntă cu o sarcină neașteptată.

Jeanne m-a ajutat să fac față acestor sentimente și m-a ajutat să anticipez modul în care o să mă simt în lunile următoare. Asta mi-a dat puterea de a rezista tentației de a accepta ce mi-a fost oferit mai întâi ca singura mea opțiune atunci când presiunea și anxietatea mă doborâseră, avortul.

Jeanne m-a încurajat să am încredere în Dumnezeu și în planul Său pentru viața mea. Așa am și făcut.

În planul lui Dumnezeu, El a lăsat un hoț să spargă sediul Heartbeat și să fure ecograful cu doar câteva zile înainte să merg la centru. Am fost dezamăgită că nu am putut să-mi văd copilul atunci, dar Jeanne mi-a dat un model de plastic ca să îmi arate cam cum este copilul meu în acel moment din sarcină.

A devenit atât de clar pentru mine că acest copil era mult mai mult decât ghemul mic de celule din minciunile de la clinica de avort. Acesta era copilul meu.

Mai port și acum cu mine acel model fetal mic de plastic pentru a-mi aduce aminte de modul în care Dumnezeu a lucrat pentru a-mi salva fiica și pe mine.

Când m-am întors pentru o ecografie – cu modelul fetal în mână – mi-am dat seama de ce nu mi-a permis asistenta de la centrul de avort să văd ecranul. Ecograful arată cum se mișcă copilul, că e viu! Văzându-mi fiica mea mișcându-se în interiorul meu m-am convins de un lucru. În niciun caz nu îmi voi avorta copilul!

Până acum, centrul Heartbeat din Miami a salvat 24.000 de copii și pe mamele lor din tragedia avortului. Fiica mea și cu mine am fost numărul 3 în istoria salvatoare de vieți a acestei incredibile misiuni.

Gândindu-mă la acele zile, chiar dacă mi-a fost de multe ori frică, am ales să am încredere în Dumnezeu și să mă las condusă de El. M-am ocupat mult să învăț să fiu o mamă bună și am muncit din greu pentru a-i oferi o viață bună minunatei mele fiice.

Când fiica mea era bebeluș, l-am cunoscut pe cel care avea să devină soțul meu. Și el avea o fiică. Ne-am căsătorit după un an. Familia noastră a continuat să crească, iar acum suntem o familie de șapte persoane. Este un privilegiu și o plăcere să fiu MAMI pentru familia noastră și sunt atât de recunoscătoare pentru asta!

Prima mea fiică este o fetiță extrem de ageră și este excepțională. Este grijulie, isteată și plină de viață. Nu-mi vine să cred cât de aproape am fost să o pierd! Ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș găsit centrul Heartbeat din Miami? Ce fel de coșmar ar fi fost viața mea, dacă nu m-ar fi ajutat ei? Viața mea s-a schimbat

în totalitate prin acest colac de salvare care a fost vital, care este cu adevărat condus de îngeri aici, pe pământ.

Este incredibil când mă gândesc că eu sunt doar una din cele 24.000 de femei cărora le-a fost dată posibilitatea de a experimenta această viață minunată care este maternitatea, datorită femeilor ca Jeanne, pe care o folosește Dumnezeu în fiecare zi, pentru a salva vieți ca ale noastre.

Angi Stillewell, 38 ani, Miami, SUA
22 septembrie 2016

Sursa: Pregnancy Help News
Traducere: revista „Pentru Viață” nr. 6/2017

32

*Mi-au spus că nu putea
să-mi facă ecografie decât
dacă făceam avort*

Mi-au spus că nu putea să-mi facă ecografie decât dacă făceam avort

Sarcina mea nu a fost planificată. Eram împreună cu tatăl copilului doar de câteva luni. Tocmai terminasem școala și aveam cu totul alte planuri cu viața mea până să aflu de copil. Vestea că eram gravidă mi-a stârnit sentimente amestecate. Eram extrem speriată. Și, cu toate astea, nu-mi puteam abține să zâmbesc încontinuu.

Am discutat opțiunile cu tatăl copilului, iar eu i-am spus că fusesem crescută în idea că avortul era greșit. Am crescut într-o familie cu solide convingeri creștine. Îmi aduceam chiar aminte că în clasa a șaptea ni s-a dat ca temă scriem o lucrare despre avort și cum iei o decizie într-o astfel de situație. După ce m-am documentat, am devenit imediat pro-viață și mi-am făgăduit să îmi asum responsabilitatea și să nu fac niciodată avort, indiferent de situație. La început, el era pentru avort, așa că m-am decis să mă gândesc la alternative, deși știam prea bine că nu asta voiam.

Mi-am sunat medicul de familie și am întrebat-o dacă pot veni la cabinet să discutăm ce puteam face și să aflu mai multe despre procedura de avort. Dar la cabinet nu mi-a zis decât să mă duc la Planned Parenthood. Acolo puteam să-mi facă ecografie și să afle cât de avansată era sarcina.

Am sunat la Planned Parenthood și le-am explicat că vreau o consultație și că nu eram sigură ce vreau să fac. Imediat au vrut să îmi facă și a doua programare, pentru avortul propriu-zis. Dar eu le-am tot repetat că nu eram sigură și că nu voiam decât o întâlnire la care să mi se facă o ecografie și să discut ce opțiuni aveam.

Când am ajuns la clinică, mi-au dat niște hârtii să le completez. În timp ce le completam, am observat că erau acolo niște întrebări foarte ciudate. Trebuia să răspund dacă mai era cineva la curent cu decizia pe care o luasem. M-am dus la recepție și am întrebat pentru ce credeau ei că mă programaseră. Doamna de la recepție avea o expresie ciudată. Mi-am dat seama imediat că îmi făcuseră programare direct pentru avort, nu pentru o consultație, așa cum cerusem! Nu-mi venea să cred! Era dezgustător. Făcusem o oră și jumătate pe drum, așa că am cerut totuși să îmi facă ecografia dacă tot venisem, ca să văd în câte săptămâni eram. M-au refuzat, au spus că nu puteau să-mi facă ecografie decât dacă făceam avort.

Din acel moment, avortul a ieșit din discuție, ceea ce știussem de fapt din prima clipă. Eu și tatăl copilului locuim împreună și suntem mai fericiți ca niciodată. Știu că este o mărturie un pic mai altfel, fiindcă eu nu am nimic de regretat, dimpotrivă. Dar cred că tocmai această poveste arată adevărata față a celor de la Planned Parenthood.

Nu se poate să nu mă gândesc la toate fetele acelea tinere care se duc acolo fără să aibă nicio idee ce fac, mai ales că medicii și personalul de acolo te presează foarte tare să faci avort. Mă sperie să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu realizam ce se petrece atunci când am completat formularul și apucam să intru în cabinetul de consultație. În ce moment aș mai fi putut să-mi dau seama ce se petrecea de fapt cu mine?

Audrey, Wisconsin, SUA

Sursa: Silent No More Awareness

33

*Mama s-a gândit că avortul
era singura soluție*

Mama s-a gândit că avortul era singura soluție

La 17 ani, mă bucur mai mult ca oricând de viață, cu recunoștință. Sunt o supraviețuitoare!

Când mama mea biologică a rămas gravidă cu mine, și-a dat seama că nu va mai putea îngriji și al șaselea copil. Era singură, logodnicul ei o părăsise când a auzit de sarcină, iar ea nu avea nici bani, niciunde să stea.

S-a gândit că avortul e singura opțiune.

A mers la sora ei, care a încercat să o convingă să renunțe la avort, dar în situația ei, mama s-a gândit că trebuia să avorteze.

Nu ar fi trebuit să supraviețuiesc avortului salin, dar am făcut-o! Dumnezeu a fost cu mine de la bun început. Iubirea Lui este puternică, iar planul Său mai mare decât ne putem noi închipui!

Când a auzit că avortul a eșuat, mama mea biologică a dus sarcina mai departe și apoi m-a dat spre adopție. Trebuia să fiu adoptată de la naștere, dar din cauza tentativei de avort m-am născut prematur, la opt luni, cântărind numai un kilogram și nouă sute de grame, așa că a trebuit să fiu îngrijită la terapie intensivă neonatală înainte să merg acasă cu noii mei părinți.

Toată copilăria am fost afectată de hipoglicemie, deficit de atenție, dislexie și episoade de leșin. M-am dezvoltat mai greu decât ceilalți copii de vârsta mea.

Prima minune din viața mea de care îmi amintesc – în afară de supraviețuirea la avort, desigur – s-a întâmplat într-o zi, la cercul de tineret de la noi de la biserică. Toți cei din cameră citeam pe rând cu voce tare pasaje din Biblie, dar eu îl rugam

mereu pe pastorul nostru să nu mă pună să citesc, pentru că citeam foarte poticnit. Eram boboc la liceu și nu mai citisem niciodată cu voce tare în fața mai multor oameni. Deși gândul acesta mie mi se părea imposibil, dar iată că pastorul m-a încurajat să încerc. Erau versetele 10–13 din Epistola Sf. Ap. Pavel către Romani.

Am citit ca o campioană! Puterea lui Dumnezeu mă vindecă complet de neputința mea! Nu m-am bâlbâit și nu m-am poticnit nicăieri în timp ce am citit! A fost uimitor, nu îmi venea să cred ce s-a întâmplat!

A fost prima dată când am putut citi ceva cu voce tare și nu pot să vă descriu fericirea mea.

De atunci am început să merg mereu la cercul de tineret și la biserică, unde am învățat că putem intra în relație cu Creatorul universului, Care ne vindecă. Oamenii de acolo sunt o binecuvântare, căci mă ajută cu orice am nevoie. Acolo mi-am făcut cei mai buni prieteni, ei sunt familia care m-a acceptat atunci când familia mea biologică m-a abandonat. Dar deși au făcut aceasta, eu tot mai țin legătura cu mama mea biologică și câțiva dintre frați.

Sunt atât de recunoscătoare pentru fiecare minune, dar și pentru fiecare obstacol din viața mea! A fost planul dintotdeauna al lui Dumnezeu. Mai am un drum lung înainte, dar acum pot face orice, sunt de neoprit, dacă știu că Dumnezeu este cu mine.

Lauren, 17 ani, SUA

Sursa: <http://theabortionsurvivors.com/testimonies/>

34

*Andrea Bocelli: Acea femeie
era mama mea și acel
copil eram eu*

Andrea Bocelli: Acea femeie era mama mea și acel copil eram eu

O tânără soție însărcinată a fost dusă la spital pentru o simplă criză de apendicită. Medicii au fost nevoiți să-i pună gheață pe stomac, iar la finalul acestor tratamente medicii i-au recomandat să avorteze copilul. I-au spus că aceasta e cea mai bună soluție pentru că pruncul se va naște sigur cu o anumită infirmitate.

Dar tânăra și curajoasa soție a decis să nu facă avortul și copilul s-a născut.

Acea femeie era mama mea și acel copil eram eu.

Poate sunt subiectiv dar cred că ea a făcut alegerea potrivită. Și sper că această poveste să fie un îndemn pentru acele mame care se află uneori în momente dificile, în momente de viață complicate, dar vor să-și salveze viața copilului.

Andrea Bocelli, 51 ani, Italia
2009

35

*Céline Dion: „trebuie să
recunosc că, într-un fel,
îmi datorez viața
unui preot”*

Céline Dion: „trebuie să recunosc că, într-un fel, îmi datorez viața unui preot”

Céline Dion a fost al 14-lea copil al lui Adhémair-Charles și Thérèse Tanguay Dion. În 2001, când a născut primul ei copil, marea cântăreață a dezvăluit cum era să fie ea însăși avortată.

„Mama tocmai își crescuse cei 13 copii.

Timp de peste 20 de ani, a stat captivă într-un cerc interminabil de spălat, călcat și muncă în gospodărie, timp de 365 de zile pe an. Credea, pe bună dreptate, că își făcuse datoria.

Cei mici, Paul și Pauline, se pregăteau să înceapă școala, iar ea urma să aibă, în fine, ceva timp și pentru ea. Putea, în fine, să iasă în oraș, poate chiar să călătorească împreună cu tata în regiunea lor natală.

Și apoi s-a pomenit din nou însărcinată. A fost atât de distrusă, încât s-a dus la preotul paroh, să vadă dacă nu cumva putea să facă ceva în legătură cu asta.

Acesta i-a spus că nu are niciun drept să se împotrivescă cursului firesc al lucrurilor. Așa că trebuie să recunosc că, într-un fel, îmi datorez viața unui preot.

Odată ce a trecut peste faptul de a nu putea considera avortul ca opțiune, m-a iubit la fel de mult ca pe toți ceilalți copilași.

Nu voi uita niciodată că ea a fost prima care i-a cerut lui René Angelil să-mi devină manager [viitorul soț – *n. red.*]. Eram un copil pe atunci. Tot ea mi-a scris și primul cântec. Îi datorez totul.

Succesul meu este familia mea. Viața mea este să fiu mamă. Asta îmi place cel mai mult. Îmi dă un uluitor sentiment de împlinire. Cu muzica mea îmi permit să-mi asum riscuri, dar nu și cu familia.”

Céline Dion, 33 ani, Canada
2001

36

*Cristiano Ronaldo: „Uite,
mamă, ai vrut să mă avortezi,
dar eu țin casa acum!”*

Cristiano Ronaldo: „Uite, mamă, ai vrut să mă avortezi, dar eu țin casa acum!”

Dolores Aveiro, mama fotbalistului portughez Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro, a mărturisit că, atunci când era însărcinată cu el, a vrut să îl avorteze. Avea trei copii până în acel moment, iar soțul era alcoolic.

În 1984, avortul era interzis în Portugalia și doctorii nu au vrut să o ajute să facă avort. A încercat singură: în autobiografia ei povestește cum a consumat alcool și a făcut efort fizic pentru a declanșa avortul.

Dar, în 5 februarie 1985, copilul s-a născut. A fost botezat Ronaldo, după Ronald Reagan, actorul favorit al tatălui său.

Vorbind la lansarea autobiografiei, mama lui Ronaldo a spus că acesta știe ce s-a întâmplat când era însărcinată cu el și că tratează situația cu umor: „Uite, mamă, ai vrut să mă avortezi, dar eu țin casa acum!”

În anul 2009, Ronaldo a devenit cel mai scump jucător al lumii, în urma transferului de la Manchester United la Real Madrid.

Cristiano Ronaldo, 29 ani, Portugalia
2014

FEMEI

CARE

REGRETĂ

AVORTUL

37

*Mă gândesc în fiecare an:
„acum ar fi avut 2 ani”, „acum
ar fi avut 3 ani”, „acum ar
fi avut 4 ani”*

Mă gândesc în fiecare an: „acum ar fi avut 2 ani”, „acum ar fi avut 3 ani”, „acum ar fi avut 4 ani”

În 2005 eram studentă în anul II. Aveam aproape 20 de ani. Aveam un prieten de un an și ceva – primul meu prieten. La ecografie medicul mi-a zis că sunt însărcinată.

Apoi mi-a zis: „Copii”, că era și prietenul meu cu mine, „gândiți-vă înainte să faceți asta”, adică să avortez, că i-am zis că dacă sunt însărcinată eu vreau să avortez. „Mai gândiți-vă dacă vreți să faceți asta, că sunteți tineri, poate vreți să vă căsătoriți”.

Dar nici prin cap nu mi-a trecut asta, pentru că eram, repet, în anul II de facultate, consideram că asta mi-ar distruge viitorul, că nu o să termin facultatea, că aș distruge viețile mai multor persoane și viața mea.

Eram încă un copil, ar fi zis mama... deja îmi închipuiam ce urma să spună: „Am avut încredere în tine, nu mă așteptam să se întâmple asta, ce-o să faci acuma, ești copil, nu ești pregătită să ai un copil. O să râdă vecinii de noi”. O cunoșteam și oricum nu mă înțelegeam bine cu mama și asta ar fi stricat și mai mult relația.

Bineînțeles, nici copilul nu ar fi avut o viață prea fericită – așa gândeam eu atunci. Că și eu și prietenul meu eram doi copii. Nu... el era cu un an și jumătate mai mare ca mine - 21 și jumătate. Și mă gândeam că nu o să avem cu ce să întreținem copilul, că eu nu lucram, el lucra ceva dar nu avea un venit constant. Mama, de asemenea, nu lucra, urma să plece din țară ca să își găsească un loc de muncă.

Mă gândeam, de asemenea, că mama va spune: „Mi-ai distrus și mie viitorul, că eu am planuri, să mă duc, să muncesc. Acum trebuie să stau în țară să am grijă de tine”.

Parcă am simțit totul foarte acut, foarte... Pe lângă dureri mă mai muștra și conștiința. Și îi spuneam doctorului „Să mă ierte Dumnezeu că fac asta în Postul Crăciunului”.

Doctorul spune: „Mie îmi spuneți, domnișoară? Nu mai îmi spuneți!”

Parcă îl muștra și pe el conștiința, știa că face ceva rău.

Plâng. Știam că fac un păcat. Dar nu ca acum. Știam că e un păcat, dar nu știam că e un păcat atât de mare. Pentru că nu credeam că este o crimă cu adevărat. Credeam că este o crimă mai mică, pentru că nu era un copil născut. Știam că are doar o lună, sau cât o fi avut, doar câteva săptămâni și nu, nici nu-mi închipuiam că e un copil. Îmi închipuiam că este un viitor copil, că încă nu e o ființă. Și mi-am zis că nu e un păcat, mai ales că e legal. Poți să faci avorturi. Plătești, și-ți dă chitanță...

Imediat cum am ieșit din operație am început să plâng. Până atunci nu putusem să plâng, că mi-era teamă să nu se întâmple ceva pe masa de operație mai grav, care să-mi afecteze viața.

Eram uimită că nu sângerasem deloc. Dar am început să sângerez a doua zi. Să am dureri infernale de burtă. Durerile de la menstruație nu se compară cu tipul acela de durere. Am sângerat așa șapte zile. Am sângerat litri întregi. Chiar în ziua în care făceam 20 de ani mi s-a făcut mai rău ca în ultimele zile. Durerile erau mai mari, efectiv nu mai puteam nici să vorbesc.

A chemat el Salvarea, că s-a speriat. Au venit medicii, mi-au făcut o injecție cu Algocalmin, mi-au propus să mă ducă la spital ca să mă țină sub observație, dar eu am refuzat, pentru că nu îmi plac spitalele. M-au pus să dau declarație că refuz să merg la spital, ca în cazul în care muream să aibă dovadă că și-au dat toată silința să mă salveze.

După încă vreo șapte zile, cam așa, am putut să ies din casă și m-am dus să mă spovedesc. Și-atunci am văzut, pentru prima

dată după avort, un copil de vreo 2–3 ani și am început să plâng. De atunci, de fiecare dată când văd copiii plâng. Înainte să rămân însărcinată nu simțeam nimic când vedeam un copil, dar de atunci ceva s-a produs în mine, încât mereu când văd copiii îmi plac și îmi doresc să-i îmbrățișez.

Altă problemă e că visez foarte des. Visez, chiar și luna aceasta am visat de vreo trei ori că avortam sau că nășteam un copil care era ciopârțit. La un moment dat am visat că am născut un copil sănătos și mă miram cum de l-am născut sănătos. Și mă gândeam, în vis: „s-a milostivit Dumnezeu de mine și m-a iertat și m-a ajutat să duc sarcina la bun sfârșit și s-a născut sănătos copilul”. Nu-mi vine să cred că m-a iertat, pentru că eu nu m-am iertat. Când visez că avortez, visez sânge; am în vis dureri groaznice, visez iar ustensilele ginecologului.

De tatăl copilului m-am despărțit la un an și jumătate după, pentru că nu ne înțelegeam, îi reproșam mereu că din cauza lui s-a întâmplat tot și până la urmă ne-am despărțit. De atunci nu m-am mai apropiat de nimeni, toate relațiile au eșuat.

Mama mea nu a aflat niciodată despre asta, nici nu m-a întrebat vreodată dacă am avortat, până acum o lună. Când m-a întrebat brusc asta, am recunoscut, ca nu cumva să se mai întâmple. I-am zis că da, în urmă cu 6 ani, și mi-a zis: „Oricum erai prea tânără să-l păstrezi”.

Mă gândesc în fiecare an: „acum ar fi avut 2 ani”, „acum ar fi avut 3 ani”, „acum ar fi avut 4 ani”... Cred că a fost fetiță, pentru că mereu visez că am o fetiță. De fiecare dată visez fetiță.

În ultimii 3 ani, când se apropie 19 noiembrie sunt foarte deprimată. Acum, când a fost 19, s-a împlinit al 6-lea an, am fost mai rău ca oricând. Plâng, am fost foarte supărată, foarte deprimată, plâng din orice, și parcă e din ce în ce mai greu.

În primii doi ani parcă am trăit într-o ceață, în care nu prea m-am gândit la avort ca la crimă asupra unui copil, uciderea unui copil, parte din mine, ființă a lui Dumnezeu. Dar acum așa simt, că am comis o crimă.

Ana Maria, 26 ani, București
20 ianuarie 2011

Transcriere după originalul video postat la adresa:
<http://rupetacerea.ro/ana-maria/>

38

*După 22 de ani, am realizat că
azi ar fi existat pe lumea aceasta
o persoană de 22 de ani care ar fi
fost fiul sau fiica mea*

**După 22 de ani, am realizat că azi ar fi existat
pe lumea aceasta o persoană de 22 de ani
care ar fi fost fiul sau fiica mea**

Aveam 16 ani. Într-o dimineață, la liceu, în sala de clasă a intrat o fată de care m-am îndrăgostit pe loc.

După opt luni, ne-am mărturisit iubirea unul celuilalt...

Am avut o relație foarte romantică. În primii doi ani a fost platonică, nu ne prea grăbeam.

Peste cinci ani a rămas gravidă. Eram sincer convins că întreruperea de sarcină era ceva inofensiv. Că se extrage o parte a corpului femeii fără a-i provoca nicio vătămare... Plus că aveam înfiptă în minte ideea că, dacă apare o sarcină „accidentală”, nici nu s-ar fi pus problema că ar fi fost altă soluție.

M-a uimit cât a suferit.

Un an mai târziu, relația noastră s-a terminat.

Am încercat să-mi refac viața alături de altă femeie, dar nu m-am mai îndrăgostit niciodată.

M-am căsătorit, dar a fost o catastrofă, deși am avut doi copii.

După 22 de ani de la acea întrerupere de sarcină, am realizat că, dacă aceasta nu ar fi avut loc, ar fi existat azi pe lumea aceasta o persoană în vârstă de 22 de ani care ar fi fost fiul sau fiica mea. Dar această persoană nu a avut dreptul de a veni pe lume.

Îmi este insuportabil acest gând și încerc să-l evit, pentru că-mi dă vertij. Am sentimentul, de fapt convingerea, că am comis o crimă.

În orice caz, mai devreme sau mai târziu apare această conștientizare, care este teribilă.

Deși ea a fost cea care a rupt relația, după câțiva ani, a vrut să fim din nou împreună, doar că eu... tocmai mă logodisem. S-a

căsătorit și ea după aceea. De câțiva ani, o mai caut din când în când, ca să mai vorbim.

După ce am divorțat, am mai avut trei relații care s-au terminat mai bine sau mai puțin bine.

Acum știu că nu mă voi mai putea îndrăgosti niciodată de altă femeie, că rămân fidel primei mele iubiri, ceea ce implică să duc o viață de celibatar și în abțință.

Am ales să rup tăcerea pentru a spune că duhul acestei epoci ne face să credem că relația sexuală formează cuplul, când de fapt este exact pe dos: cuplul format dă naștere relației sexuale. Înainte să-ți dăruiești trupul, trebuie să-ți dăruiești inima.

Antoine

12 martie 2015

Sursa: emisiunea „Ma femme a décidé d’avorter”
(„Tovarășa mea de viață a ales avortul”), France 2 TV

39

*Nu am mai vorbit cu nimeni
niciodată despre asta*

Nu am mai vorbit cu nimeni niciodată despre asta

Acum aş fi avut un copil de 4 ani, atunci aveam 18 ani.

Nici nu ştiu ce să scriu despre ce simt... e groaznic.

Nu pot să îmi închipui cum ar fi arătat. Am un nepoţel pe care îl iubesc enorm, îl ador... oare ce aş fi simţit pentru al meu?

Sufăr şi nu pot să vorbesc cu nimeni despre asta!

Ioana, 22 ani
27 iulie 2015

Sursa: <http://rupetacerea.ro/marturii-scrise/ioana/>

40

*Păcat ca nu exista și un
monitor care ar fi arătat că
și sufletul meu e gol*

Păcat ca nu exista și un monitor care ar fi arătat că și sufletul meu e gol

Alaltăieri am trecut și eu printr-un avort...

Sunt încă la liceu și, printr-o coincidență, am rămas însărcinată. Prietenul meu a fost lângă mine și m-a susținut. Am hotărât că e mai bine să fac avort, mama nu putea să afle, mai am școala de terminat, nu aș avea cu ce să cresc un copil...

Am găsit un doctor renumit care să îmi facă avortul. Săptămâna trecută m-am programat și alaltăieri a avut loc crima...

Înainte de avort, doctorul mi-a făcut ecografie. Eram în 7 săptămâni, totuși la ecograf s-a văzut un corp de bebeluș ghemuit. Domnul doctor a spus: „Ce copil frumos!” Apoi ne-au dus undeva în subsol. Acolo mai era o femeie care a făcut avort. Ne-am îmbrăcat în cămăși de noapte și stăteam pe pat. Ea a intrat prima și a ieșit după nici 20 minute. Mi-a spus zâmbind, sub efectul sedativului: „Nu-ți fie frică, nu simți nimic, nu doare!”

Asistenta m-a condus în camera de măcelărit. Era un miros puternic de dezinfectant. M-am întins pe masa... am primit anestezie generală și, când a intrat doctorul, am adormit.

În timpul avortului l-am visat pe copilașul meu. Avea gene lungi cum are tatăl lui. Eram într-un câmp. M-a întrebat: „De ce faci asta?” I-am spus: „Eu nu vreau să fac asta”, iar el m-a întrebat: „Atunci, totuși, de ce faci asta?”

Nu știu cum am ajuns în cealaltă cameră în pat... nu țin minte nimic... știu doar ca m-am trezit și mi-am dat seama că am dormit vreo 20 minute. Am ieșit afară cu ultimele puteri... totul se învârtea în jurul meu... afară era prietenul meu cu încă un amic. Am realizat ce am făcut... primul meu gând a fost că sunt o criminală.

I-am cerut batiste și am început să plâng. A apărut imediat asistenta și a spus că atât timp cât sunt acolo să nu plâng, că fac imagine proastă clinicii. M-am dus iar la ecograf, iar monitorul a arătat că uterul meu este gol. Păcat că nu exista și un monitor care ar fi arătat că și sufletul meu e gol...

M-am dus acasă și am dormit vreo ore, iar când m-am trezit eram udă, am transpirat...

Azi-noapte l-am visat din nou în același cadru. S-a uitat la mine și a spus: „Vezi, acum sunt mort. M-au omorât.” I-am spus să mă ia cu el, dar a spus ca nu poate să facă asta, nu i se dă voie... și că nu pot pleca, voi avea parte de o întâmplare în curând. Mai multe nu a putut să îmi spună.

Fetelor, doamnelor, vă spun, nu faceți avort!

Poate credeți ca în viitor un alt copil va umple golul lăsat de acesta, dar, vă spun, fiecare copil e unic în felul lui și nici unul nu poate fi înlocuit de nimeni și nimic.

Ilona, 17 ani
23 septembrie 2015

Sursa: <http://rupetacerea.ro/marturii-scrise/ilona/>

41

*Mai dureros era că semăna
cu mine la gură*

Mai dureros era că semăna cu mine la gură

Nu vreau decât o chestie să spun, am făcut un avort săptămâna asta. Eram în 19 săptămâni, deja aveam lapte în sâni și fătul mișca... dar nu mi-a păsat.

Eu voiam avort și, într-un fel sau altul, l-am făcut. Nu mi-a părut rău până când am văzut ceea ce a ieșit din mine. Era un bebeluș, era mic dar perfect. Știam de dinainte că era băiețel, dar nu mă așteptam să fie un copilaș în adevăratul sens al cuvântului.

Era așa frumos... cel mai frumos copil pe care l-am văzut în viața mea. Avea și păr pe cap. Cel mai tare mi s-a rupt sufletul când am observat că stătea ghemuit și își ținea cordonul în brațe ca și cum ar fi trecut prin mari chinuri.

Am îndrăznit să mă uit mai atent la el. Avea degetele și la mâini, și la picioare, un năsuc perfect și i se vedea un zâmbet pe față.

Mai dureros era că semăna cu mine la gură.

Acestea le povestesc pentru toate femeile care fac avort, în special după 3 luni.

Multe care fac, îl fac, se ridică și pleacă, dar niciodată nu se uită la ce lasă în urmă. Eu acum sunt distrusă, din punct de vedere psihic, și știu că niciodată nu voi mai fi la fel și că niciodată nu voi putea săruta și alinta copilașul meu frumos, după care plâng în fiecare seară. Poate voi mai avea copii, dar nu pe el.

Nicoleta, 24 ani
10 decembrie 2015

Sursa: <http://rupetacerea.ro/marturii-scrise/nicoleta/>

42

*Fiica mea m-a întrebat
de multe ori de ce nu are și
ea o soră sau un frate*

Fiica mea m-a întrebat de multe ori de ce nu are și ea o soră sau un frate

Sunt Ioana, am 34 ani și port cu mine un păcat făcut cu mulți ani în urmă. Când aveam 21 ani am născut o fetiță, sănătoasă și cuminte, era un îngerăș. La 7 luni după ce am născut fetița am realizat că sunt din nou însărcinată. Atunci parcă totul se prăbușea în jurul meu: ce voi face?

Până să nasc fetița lucrasem fără carte de muncă. Acum locuiam la socrii și lucram pe unde apucam. Doream să fac o facultate și nu reușisem. Bani nu ne ajungeau de la o lună la alta.

Sfātuindu-mă cu soacra mea, am hotărât să fac avort. Sora mea când a auzit a luat foc și mă suna de câteva ori pe zi. Începusem să nu îi mai răspund la telefon. Ea insista să nu-mi omor copilul, eu îi ziceam că habar nu are ce spune. Aveam mintea atât de întunecată încât găseam o mulțime de „scuze”, de motive care m-ar determina să fac asta. Nu m-am gândit la cum voi trăi apoi, cum voi putea să mă privesc în oglindă dimineța și multe alte lucruri.

8 ianuarie 2003 – ziua avortului

Nu voi uita niciodată acel salon imens plin cu femei însărcinate care voiau să devină neînsărcinate, care considerau că nu mai aveau nevoie de copiii lor și care îi omorau mai rău ca pe niște animale, fără să gândească nici că este păcat – absolut nimic, totul era normal.

Aveam un sentiment ciudat, parcă știam că nu fac bine, dar iar îmi revenea în minte gândul că ce o să fac cu încă un copil, și așa de-abia cresc unul.

...am rămas ultima... se făcuse deja seară. Am plecat de la spital dărâmată și plină de regret. Tot acel gând, că „nu am avut altă soluție”, nu-mi dădea pace.

Timpul a trecut, familia s-a destrămat, fiica mea de multe ori m-a întrebat de ce nu are și ea o soră sau un frate de vârstă apropiată (de fapt nu are deloc), iar eu pun capul în pământ și rămân mută, abia stăpânindu-mi lacrimile. Odată cu trecerea anilor s-a accentuat și durerea și remușcarea din suflet pentru ceea ce am făcut atunci. Greutățile vieții m-au făcut să mă apropiu de biserică, de Dumnezeu, să înțeleg că tot ceea ce ni se întâmplă își are răspunsul în propria noastră viață.

Dacă astăzi sunt singură, cu un copil care nu mă ascultă, neștiind încotro să mă îndrept este datorită faptului că atunci când Domnul mi-a dăruit al doilea copil eu l-am aruncat la coș, neavând nevoie de el, mintea mi-a fost întunecată, iar acum mă lupt să ies la lumină, rugându-mă să capăt iertare și vă rog și pe voi care citiți aceste rânduri să nu faceți niciodată avort, să nu fiți de acord cu el, căci aduce doar durere și regret.

Toate le poți îndrepta prin rugăciune și răbdare, dar un avort făcut nu-l poți „repara”.

Avortul nu este o soluție, este doar unealta prin care diavolul ne îngenunchează, ne face sclavi ai lui, ne îndepărtează de Dumnezeu.

Aș avea poate multe de adăugat pe această temă, însă esențialul acesta este: nu acceptați avortul, sunt familii care nu pot avea copii, care își doresc din suflet să înfieze măcar un copil.

Căutați și aflați sfat de la duhovnic atunci când nu vă doriți un copil, dar el vine. Sub nicio formă nu acceptați să vă omorâți propriul copil: nu vă pot descrie în cuvinte regretul și durerea din sufletul unei mame care a făcut așa ceva.

Ioana N., 34 ani, București
1 februarie 2016

43

*Nu cred că există femeie
care să fi avortat și
să-i pară bine...*

Nu cred că există femeie care să fi avortat și să-i pară bine...

Am să spun povestea unei prietene, pentru că eu consider că e o lecție, pentru multe femei, deși e cutremurătoare și pare ireală. O cheamă Ionela. E și ea la muncă în Germania, în același oraș cu mine – Viersen. De loc, e din Mureș. Ea are deja ani buni de experiență aici...

Acum 10 ani a divorțat de soțul ei, cu care a fost căsătorită 4 ani de zile. O bătea și-o chinuia ca pe-un animal. De fapt, ce zic!? Și un animal era tratat mai bine... Ea a ales să se despartă de el pentru că era în luna a doua de sarcină. El o obliga să facă avort și ea n-a fost de acord, așa că a decis să îl părăsească.

A născut fetița și a crescut-o cu ajutorul mamei ei. Îi era foarte greu pentru că n-avea sprijinul material să se descurce cu tot ce avea nevoie pentru a-i oferi strictul necesar. Așa că a apucat calea străinătății... A tras și cu dinții să trimită ceva bani acasă.

În februarie 2015, s-a îndrăgostit de un bărbat căsătorit. Au avut o relație. El pretindea că n-are nicio tangență cu soția lui, a dus-o în patul lui și a lăsat-o gravidă – cum obișnuim noi să zicem. Prin decembrie a constatat asta.

Când i-a povestit despre sarcină, el i-a cerut să facă avort că, de nu, o părăsește.

Așa se face că, prin ianuarie anul acesta, 2016, mă suna disperată să-i dau datele de contact ale medicului la care mergeam eu la control de când am aflat că sunt însărcinată, spunându-mi despre ceea ce intenționează să facă.

Spunea că-l iubește pe „prietenu” ei – nici n-am idee ce „statut” consideră el că are față de ea – și că nu vrea să rămână singură. Am încercat să o conving să renunțe la ideea de crimă – pentru că, atunci când faci avort, iei viața cuiva fără apărare –, dar n-a vrut să asculte.

Medicul care mi-a făcut mie control nu făcea avorturi, era chiar împotriva avortului (la cerere), cu toate că mie îmi sugerase să merg să „scot” copilul despre care el presupunea că-mi pune viața în pericol. Avea cabinet particular. Atunci nu am vrut și până la urmă am născut și am fost sănătoasă, deși cu pericole mari.

Ionela a încercat și-n alte părți să obțină confirmarea pentru o programare, până și la spitalul la care am născut eu, Helios Klinikum Krefeld. În câteva spitale au refuzat-o pentru că nu avea ceva acte în regulă, în altele pentru că nu erau locuri... Dar a continuat să caute.

A găsit un medic dispus să îi facă avort, la o clinică situată la 50 de km de locul unde lucrăm noi... Însă întâmpina altfel de piedici, să spunem așa: ori nu-i dădeau voie de la muncă, ori pierdea trenul, ori n-avea bani. Țin să cred că erau semne destul de clare că nu trebuie făcut acel lucru, însă ea tot insistă.

Voia să o ajut, dar eu nu am vrut să mă bag în așa ceva, mai ales că mai aveam câteva zile și nașteam.

Pe la sfârșitul lunii, în 26 ianuarie 2016, m-a sunat plângând. Avortase.

Mi-era milă de ea. Nu aveam cum s-o consolez. Eu mă bucuram de fetița mea din brațe, ea plângea amar pentru că devenise mama unui copil mort. Mi-a zis că a folosit banii pe care îi împrumutase de la mine. I-am spus că nu-i mai vreau înapoi.

O oră mai târziu, a sunat iar. A primit un telefon șocant de acasă. Fetița ei, de 9 ani, fusese lovită de o mașină pe când se plimba cu bicicleta și murise pe loc. Doi copii pierduți în aceeași zi. La interval de doar o oră. Mama a doi copii morți.

Mă gândesc mereu că poate dacă nu făcea avort nici prima ei fetiță nu murea în acel accident. E greu de acceptat cum un copil moare în accident, ne întrebăm mereu de ce Dumnezeu îngăduie așa ceva. De fapt, ne aducem aminte de El doar atunci când ne credem în măsură să-I cerem ceva, mai ales socoteală pentru ceea ce se întâmplă tot din vina noastră.

Nu știu de ce a îngăduit acum, dar poate că unul dintre efecte a fost că Ionela și-a dat seama ce însemna avortul pe care îl făcuse: pierdere unei vieți, viața celui de-al doilea copil al ei, așa cum și accidentul însemnase pierderea unei vieți, viața primul ei copil. Nu cred că va mai face vreodată avort.

Oricum, mă mai gândesc că dacă nu făcea avort, măcar avea al doilea copil.

Nu știu pe pielea mea prin ce trece acum. Nu mă pot pune în pielea ei, însă pierderile suferite n-au preț. Nici bărbatul acela nu o mai vrea. Nici nu cred că a vrut vreodată ceva serios de la ea. Dar, așa suntem noi, femeile... Ne îndrăgostim și credem în orice cuvânt mios și mai apoi tot noi suferim.

Acum 10 ani luptase cu încercări mai grele să salveze o viață, acum a pierdut două. Una voit, alta fără voia ei.

Nu cred că există femeie care să fi avortat și să-i pară bine... Sper ca totuși să se conștientizeze pe viitor că până și câteva „celule” grămadă în uter, care n-au depășit 8 săptămâni, sunt tot un copil. Cu drept la viață...

Larisa G., Piatra Neamț
7 februarie 2016

44

*O operație în condiții de
maximă igienă care s-a soldat
cu cea mai mare mizerie
în viața mea*

O operație în condiții de maximă igienă care s-a soldat cu cea mai mare mizerie în viața mea

Mă numesc Dana și am 38 de ani, acum. Prin '98 eram studentă la Litere, anul II, în București, și aveam o relație de câteva luni cu un băiat. Era serioasă, pe cât putea fi de serioasă pe atunci. Am rămas însărcinată cu el și el era destul de entuziasmat. Sugeră să ne facem o familie, lucruri din acestea...

Patru zile a durat apropierea lui. După patru zile, a plecat. Am rămas acolo singură, se termina semestrul. Să mă întorc acasă la părinți nu puteam. Mai ales în situația în care eram.

Am primit de la cineva un număr de telefon de la o clinică. Pur și simplu. Nu să merg la control, sau ecografie... Ci pentru chiuretaj. Am intrat, tot ce auzeam era doar „fetus”. Alt cuvânt nu cred că am reținut. Asistenta zâmbitoare, medicul optimist, anestezia eficientă... O operație simplă. Mi se spusese că eram în luna a treia.

La vremea aceea, colegii de cămin au contribuit cu ce se putea. Cu toții eram în necunoaștință de cauză. Se stabiliseră clar: „Asta e problema, trebuie rezolvată!”

Cred că erau și atunci ceva asociații de tip pro vita, de sprijin a femeii în criză de sarcină. Dar, lângă mine, toată lumea era buimăcită. Numai ce ieșiserăm din comunism. Au fost mult timp alături de mine. Adică, pur și simplu nu erau alternative. Nu puteam gândi altfel. Mă întrebau dacă mi-e bine, dacă am nevoie de ceva... de mâncare. Nu aveam idee despre nimic. Nu aveam la mână nici măcar o informație. Nici nu încercam să caut vreo informație despre ce înseamnă avortul.

Sufletește, ca femeie, știi ce se întâmplă, dar nu în termenii de azi. Generațiile de astăzi îmi par mult mai pregătite și mai coapte la minte la vârsta la care eu eram încă o copilă.

Viața a continuat, dar nu chiar așa... Am avut diverse locuri de muncă, relații. Dar, chiar și după 10, 15 ani, am avut parte numai de evenimente, să spun așa, haotice.

Începusem să cred că acel avort a fost cauza pentru toate ghi-nioanele. Abia în momentul de față pot spune că sunt conștientă ce înseamnă să faci avort. Mă gândesc... și când mă gândesc mi se face rău... Acum, aș fi avut un copil mare...

Motivele pe atunci erau clare pentru mine... Facultatea, bâr-fele... Părinții și reacția lor au fost totuși decisive. Au fost frâna. Și faptul că rămăsesem singură.

Nu știu despre mama mea dacă a făcut vreodată sau nu avort. Am doar un frate. Îmi amintesc că la un moment dat, din discuțiile pe care le „interceptasem”, aflasem opinia ei: femeile nu au voie să facă avort, excepție face ea, că e bolnavă de inimă! Ea ar avea, să spun așa, „privilegiul”. Deci, acesta era un lucru bun.

Tatăl meu mi-a fost cât de cât alături... Relația cu el e bună și în prezent. El mă ajută, mă susține cum poate... N-a fost așa virulent. Mi-a specificat clar că nu îi place cum stau lucrurile. Dar n-a vrut să îmi influențeze excesiv alegerile.

Durerea mea a fost mereu aceeași. Eu nu-mi propusesem să rămân însărcinată, nici să fac avort, nici să fiu părăsită.

Ani și ani am bătut la ușile psihologilor pentru consiliere. Suferisem 15 ani de depresie. La fiecare supărare, mică sau mare, îmi aminteam aceeași scenă. Motivul... răsuna ca un ecou în capul meu: „Din cauza acelui avort!” Eram și la un pas de su-icid. Nu puteam concepe că am puterea să merg mai departe. Nici relațiile, nici faptul că terminasem facultatea, nici munca, nimic nu mă mulțumea. Eram pur și simplu goală. Indiferent ce făceam, nu era pentru mine.

Eram așa vulnerabilă... N-am avut coșmaruri. Era în regulă când reușeam să adorm. Coșmarul meu începea când mă trezeam și nu aveam idee ce anume îmi lipsește. Nu-mi găseam un rost.

Paradoxal, acel avort a reprezentat pentru mine o operație în condiții de maximă igienă care s-a soldat cu cea mai mare mizerie în viața mea.

Dana S., 38 ani, București
16 februarie 2016

45

*Mătușă bunicului meu a fost
unul dintre primii doi medici
ginecologi din București*

Mătușa bunicului meu a fost unul dintre primii doi medici ginecologi din București

Mătușa bunicului meu a fost unul dintre primii doi medici ginecologi din București.

Și-a făcut studiile la Paris.

Revenită în țară se căsătorește cu un ortoped, profesor universitar și medic la curtea regală.

Își construiesc una dintre cele mai frumoase vile din capitală. 12 camere. În casa lor holurile și scara interioară erau tapetate cu tablouri de Grigorescu. Frecvent se dădeau baluri la care participa toată protipendada și persoane aparținând curții regale.

Aveau 4 servitori, Rolls Royce la scară cu șofer, fermă cu 50 de hectare de teren.

Toate aceste lucruri se petrec imediat după anul 1900.

În paralel cu profesia ei, mătușa face avorturi. După încetarea activității într-un spital de stat își deschide propriul cabinet ginecologic unde în continuare face avorturi.

Asistenta ei se stinge din viață după boli foarte grele, rămânând paralizată la pat timp de 9 ani. Moare numai după ce ru-dele cheamă câțiva preoți să îi officieze slujba de maslu acasă. S-a chinuit foarte tare.

Mătușa care își diviniza soțul trece în primul rând prin durerea de a nu a putea avea copii.

Cu toate bogățiile lor se simțeau săraci.

Soțul face în mod subit cancer și moare în 2 ani de la declanșarea lui, fără ca nimeni să îl poată ajuta cu nimic. Amândoi erau medici.

Mătușa face anxietate. În timp, comunismul îi ia averile și rămâne să trăiască din vânzarea bunurilor din propria casă.

Nepotul ei de-al doilea, singurul urmaș direct după ea, tatăl meu, o împinge pe mama, împreună cu familiile lor, să facă 3 avorturi. Se îmbolnăvește de o boală psihică gravă și nu mai poate munci de la 40 de ani.

Fratele meu imediat după ce a lăsat-o pe prietena lui să facă un avort se îmbolnăvește de altă boală psihică nediagnosticată și nu mai poate munci de pe la 30 de ani.

Eu însămi am făcut o boală în urma căreia am rămas cu un handicap, la vârsta de 16 ani.

În calitate de a treia generație, nu mai putem avea copii nici unul, nici altul și probabil că neamul se va stinge aici.

De la bogăția cu care era înzestrată familia la 1900, iată că suntem în 2016 și cei care au făcut avorturi în familie trec prin niște lipsuri financiare greu de imaginat. Dumnezeu a făcut ca eu și soțul meu să îi putem ajuta cu minimumul necesar pentru a exista. Nu au absolut nicio formă de venit. Dar asistăm cu mâinile legate la dezbinarea pe care o produc în sânul familiei din cauza bolii și aici nu putem interveni cu nimic. Decât să suferim în tăcere de ani întregi.

Mătușa s-a stins din viață la 84 de ani. S-a retras din societate, a citit singură în fotoliu zeci de ani de la moartea soțului preaiubit și a suferit enorm după dispariția lui.

A conștientizat însă răul produs de avorturi. Toate bunurile de preț pe care le mai avea le-a vândut și banii i-a dat pentru pictura bisericilor, regretând enorm faptele pe care le-a făcut.

A murit în pace, fără chin, în urma unui atac de cord.

Apartamentul în care a fost cabinetul ginecologic unde se făceau avorturi a fost vândut unui cuplu. Soția respectivă nu a vrut să aibă copii și a avortat toți copiii care trebuiau să se nască. Imediat după ce împlinește 40 de ani face cancer la sân, are mai multe operații și apoi face schizofrenie. Se chinuiește îndelung până să moară.

Statul a făcut să fie demolat acel apartament. Problemele s-au complicat. Urmașii moștenitori nu au reușit nici până în ziua de astăzi să ia banii după el și trăiesc în sărăcie și în lipsuri materiale foarte mari.

Eu personal nu am făcut niciun avort, nici chirurgical, nici nu am luat pilula de a doua zi, nici anticoncepționale, care sunt avortive imediat sau duc pe teren lung la avort; dar sunt foarte traumatizată referitor la aceasta temă. Simt suferința acelor copii uciși.

Mă rog mult pentru aceste persoane din familie care au făcut avorturi și pentru acei copii uciși.

Am o pagina pe Fb despre avort. În cei 2–3 ani de când am inițiat pagina am reușit să trimit prin poștă în jur de 100 de cărțițele de la Editura Bizantină cu Rugăciunea sau Canonul pentru copiii avortați. Doar 100. Deși în România s-au făcut zeci de milioane de avorturi.

Dacă persoanele care au făcut avorturi, atât mame cât și tați, s-ar ruga, ar aprinde o lumânare, ar face o milostenie pentru acele suflete, tinerii din ziua de astăzi nu ar mai privi așa ușor acest aspect. Ar exista o educație din generație în generație. Din păcate nu este așa. Părinții refuză să vorbească despre asemenea subiect și nu prea ai cum să îi abordezi că se închid în sinea lor din start.

Nu știu dacă avem la București vreun monument în memoria pruncilor avortați cum sunt în alte țări. Păcat că nu avem o zi în an dedicată special memoriei lor și luptei împotriva avortului.

Ana P., 36 ani, București
27 februarie 2016

46

*Mamă ești din momentul
în care Dumnezeu ți-a
pus viața în pântec*

Mamă ești din momentul în care Dumnezeu ți-a pus viața în pântec

Aveam 20 de ani. Lucram într-o fabrică de încălțăminte. De vreo doi ani, aveam o relație cu un băiat. Ne gândeam să ne căsătorim, dar, când începeam să vorbesc mai serios despre asta, devenea agitat.

Locuiam împreună cu părinții lui într-o casă în afara Bucureștiului. Aveam cal, vacă, porc, păsări... Așa, ca la țară. Eu făceam atât treaba din curte, cât și cea din casă, ca o noră responsabilă și o soție iubitoare; era ceva nou pentru mine, eu fiind născută și crescută în București. Și nici măcar nu eram căsătorită, dar îmi asumam rolul acesta, deoarece credeam că așa e normal.

Într-o zi, am făcut un test de sarcină. A ieșit pozitiv. Atunci când i-am spus că sunt însărcinată, mi-a zis să fac ce vreau și că nu este prea fericit... Timpul trecea, eu eram bine, copilul la fel.

Când am fost la medic pentru prima ecografie, puiuțul meu era format complet. Ținea o mânăuță ridicată. Parcă mă saluta! Era ceva unic, simțeam bucurie, grijă, emoții, împlinire, o minune!

Am ajuns acasă, i-am explicat și prietenului meu sentimentele trăite, bucuria, emoția... Zâmbea și atât. Apoi indiferența lui își făcu simțită prezența. Într-o zi m-a mângâiat pe burtă și mi-a zis: „Trebuie să-l dai afară!”

Am amuțit! Am simțit un gol în stomac și în suflet... Mi-au dat lacrimile... Mă gândeam la acea mică ființă care nu avea nimic vină că era acolo. Mi-a amintit mânăuța aceea mică și ridicată parcă pentru a saluta. Eram șocată!

Timpul trecea, el mă presa, părinții lui la fel. Cei din jurul meu îmi spuneau că primul copil „nu se dă afară”, dar presiu-

nea psihică pe care mi-o creau cei din casă mă făcea să mă simt amenințată, singură și tristă.

M-am hotărât să fac avort crezând că o să fie bine, că el se va schimba, că relația noastră va fi frumoasă ca la început.

Nu știam că primul organ care se formează în trupul unui bebeluș în pântec este inima. Nu știam că, la 40 de zile de la concepție, bebelușul are întregul sistem nervos format și se mișcă în voie. Nu știam că acea ființă vie simte măcelul din interiorul pântecului.

Of! Dacă atunci eram susținută moral, dacă cineva îmi explica realitatea, dacă nu mă simțeam așa singură, puiul meu trăia azi. Pântecul mamei ar trebui să fie locul cel mai protector, cel mai călduros și plin de iubire. Din păcate, pentru mulți bebeluși, acesta a fost și este o tortură, un real pericol, un iad. Am întâlnit femei care îmi spuneau că acolo este o bucată de carne care nu simte nimic. Câtă minciună! Cât de crud totul!

Plecasem spre spital speriată, tristă, stresată... Acolo îmi așteptam rândul. Cât de penibil era: trebuia să ofer bani pentru a-mi omorî copilul. Ușa aceea îmi vine și acum în minte. O priveam lung. Ușa pe care intrasem parcă mă atrăgea spre ea. Aș fi vrut să plec, dar parcă ceva mă ținea pe loc. Doamne, ce naivă eram!

Mi-a venit rândul la tortură, la măcel, la crimă... Nu primisem nicio pastilă înainte, nici anestezie, nici vreun sfat... totul era nou pentru mine. Am crezut că voi muri în acele chinuri. Avort pe viu. Doctorul îmi zicea să stau liniștită, asistenta mă certa... puiul meu murea... Dumnezeu a vrut să simt și eu doar puțin din ce a simțit puiul meu. Mi-o meritam!

După 10 minute se terminase. Golul acela din suflet... pierderea aceea... era groaznic ce simțeam! Din acel moment, conștiința mă muștra mai rău decât orice.

Am ajuns acasă... Toți din casă mă priveau tăcuți... Soacra m-a întrebat: „Gata?” Am răspuns tristă: „Da.”

La scurt timp, ne-am despărțit. Îl iubeam, dar simțeam că nu ne mai leagă nimic și că nu era pregătit pentru viața de familie. Am plecat la părinții mei. M-au primit cu brațele deschise și cu reproșurile de rigoare. Coșmarul nu se terminase. Timp de un an am avut coșmaruri groaznice.

În fiecare noapte visam o fetiță cu părul până la bărbiță, brunețică și cu ochii mari, căprui, cu tenul alb. O frumusețe... Mă întreba cu un glas tremurând și o privire inocentă: „De ce, Mami? De ce?”

Era groaznic! Mă trezeam plângând în miezul nopții și tot așa adormeam. Timp de un an, nu o zi sau o lună! Un an! Noapte de noapte!

Nu avusesem în pântec „o bucată de carne”. Era fetița mea iubită! Iubită, după ce am realizat ce am făcut...

Avortul nu este o scăpare. Este o încărcare psihică, sufletească, o greutate emoțională, o depresie veșnică, o singurătate pe care o simți o viață, este o crimă, un măcel, un suflet nevinovat tocat mărunt... Un pui de om care simte absolut tot și nu se poate apăra.

Mamă ești din momentul în care Dumnezeu a pus viața în pântecul tău, nu când naști. Mama trebuie să ofere iubire, protecție, căldură sufletească, mângâiere.

Anii au trecut, sunt din nou mamă. Am trei fetițe frumoase și dulci, sunt fericită și împlinită. Dar, după 13 ani, vă mărturisesc sincer că am scris aceste rânduri cu aceeași durere în suflet și același gol... Acel copil era unic. La fel ca fiecare din noi. Fetița mea cea mică seamănă cu acea fetiță din vis, dar nu e aceeași.

Raluca, 33 ani, București
2 martie 2016

47

*Fragmente de vieți
dintr-o viață*

Fragmente de viați dintr-o viață

1963

Prin 1962–1963 începe viața mea. Din 1962 exist, în 1963 m-am născut.

1980

Mihai mă invitase să ne plimbăm prin parc. Dar ce să fac cu Maria, nepoțica mea de 3 ani? Eram singură acasă cu ea. Soră-mea era la muncă și eu trebuia să am grijă de ea. Așa că am luat-o cu mine.

Mihai m-a privit de parcă nu știu ce făcusem. „Plec acasă”, mi-a zis el în șoaptă. „De ce?”, l-am întrebat mirată. Mă bătuse la cap să ne vedem de o săptămână. „O să creadă lumea că e copilul nostru”.

Atunci am hotărât: nu voi fi o mamă singură ca Felicia, sora mea. Știam deja ce presupune să faci un copil la 16 ani și să nu fii măritată: să înfrunți privirile curioase, bârfele, jignirile, să renunți la liceu și să te angajezi ca femeie de serviciu. La 17 ani trebuia să fie tot așa. Nu, eu voi termina liceul, apoi voi face facultate și abia apoi mă voi căsători și voi face copii.

Mihai insistă să „o facem”. Și eu vreau, dar îmi e frică. Dacă rămân gravidă? El zice că e sigur că nu o să se întâmple asta. Știe un truc care merge întotdeauna. Adică? Oare cu câte fete s-a mai culcat?

Mi-a spus că mă părăsește dacă nu vin astă-seară la el. A așteptat destul. Nu poți fi prietenă cu un tip atâta timp și să nu o faci. E și el bărbat. Nu vreau să îl pierd. E primul meu prieten și sunt norocoasă că m-a ales pe mine. E solist în formația de muzică ușoară a Căminului Cultural și toate fetele îl doresc.

Totuși, el mă vrea pe mine. Dar nici eu nu sunt o fieștecine: sunt cea mai drăguță fată din ansamblul de dansuri populare. Ar mai fi și Mircea care mă curtează, și... dar... îl iubesc pe Mihai. Știu. Voi fi a lui.

Semnele erau clare. Eram gravidă. Nu a fost nevoie să o întreb pe Felicia despre detalii. Ea se uita îngrijorată la mine. „Ce ai să faci? Îi spui mamei?” Ea așa a făcut. A urmat un scandal monstru că „a făcut familia de rușine”, dar apoi s-au liniștit. Mama a avut grijă de ea. Tata nici nu a vrut să audă, dar la botez era deja cel mai mândru bunic. Dar când se supără pe ea continuă să-i scoată ochii că a venit fată-mare cu burta la gură acasă. La mine nu va fi așa. Mă voi căsători cu Mihai, apoi o să le spun.

Eram sigură că va fi încântat, dar tot ce a spus a fost: „Și ce mă interesează pe mine că ești gravidă? De unde știi că el al meu?”

M-au lăsat nervii. Nu înțelegeam. Cum putea să spună asta? Știa că doar cu el mă întâlneam, că fusese primul, că îl iubeam... Ce fac acum? Să mă las și eu de școală ca Felicia? Să mă angajez femeie de serviciu? Să rămân singură toată viața cu povara unui copil? Nu, nu pot face asta. Voi termina liceul și voi da la facultate. Apoi, voi găsi un bărbat cu care mă voi căsători. Ordinea nu poate fi alta. Viitorul meu depinde de asta. Dar ce să fac acum?

Salvarea a venit de la o prietenă care o „pățise” și ea. Am spus acasă că merg la o petrecere și rămân peste noapte. M-am îmbrăcat în așa fel încât să nu atrag atenția și, împreună cu Geta, am ajuns după inserat la o casă dintr-un cartier mărginaș. Am intrat pe poarta care scârțâia având grijă să nu ne vadă careva.

Baba a vorbit cu mine. A zis să nu-mi fac griji, că totul va fi bine. I-am strecurat în buzunarul șorțului toate economiile mele și ale Feliciei. Ea a numărat banii din ochi și m-a pus să mă întind pe masa de bucătărie. Nu mai vreau să-mi amintesc durerea. Apoi, golul. A reușit, trăiam, nu mă mai durea, dar... Nu, nu mi-era bine.

Câteva zile am fost ca un cadavru ambulant. Mergem, vorbeam, zâmbeam, făceam ce mi se cerea, dar eu parcă nu mai eram acolo. Totuși, viața merge înainte. Trebuie să mergă. Am de dat examenul de maturitate (bacalaureatul). Și tocmai acum Mihai a început din nou să se țină după mine: că să ne întâlnim, că unde merg diseară, că... Încerc să îl evit, dar tot apare.

Ieri, m-a prins singură și mi-a spus printre dinți: „Ce, fă, crezi că se mai uită vreunul la tine? Acum ești ca o capră râioasă!”. Nenorocitul! Și dacă ar fi ultimul bărbat de pe pământ tot nu m-aș mai întâlni cu el.

1981

Lucrurile au început să meargă bine. Am terminat cu bine liceul. Nu am intrat la facultate (am dat la medicină), dar sunt la o postliceală de laboranți chimiști și lucrez ca ucenică într-un atelier de artizanat.

Eu aș fi vrut să mă fac actriță, dar tata nici nu a vrut să audă de asta. Toate actrițele sunt curve, știe el. Destul că mă lasă să muncesc. Femeia nu ar trebui să facă asta. Ea trebuie să se căsătorească, să aibă copii și de restul are grijă soțul ei. Mama așa a făcut. Nu are decât patru clase. Ce i-ar trebui mai mult? S-a măritat repede, a crescut patru copii... Tata nu își dă seama că vremurile s-au schimbat. Nu mai e ca pe vremea lui.

El nu știe că joc într-o brigadă artistică, doar mama vine să mă vadă când am spectacol. Spun poezii, cuplete. Nu mă lasă să cânt, că nu prea am voce. Îmi spun să mimez atunci când cântăm în cor. Cu brigada artistică mergem peste tot. Avem spectacole prin țară. După aceea, urmează mese, petreceri. Cunoscoți tot felul de oameni interesanți. Un poet, Nelu, a venit să lucreze cu noi. Ne face textele. Are o frunte înaltă și ochi visători. Cred că m-am îndrăgostit.

1982

Nu-mi vine să cred! Sunt, oficial, iubita lui Nelu. El e scriitor, are câteva cărți publicate, profesor și traducător. E cu 10 ani mai mare

decât mine. Mă ia cu el peste tot. La Uniunea Scriitorilor, la cenacluri, la vila scriitorilor de la mare, la petreceri la care participă personalități. Colegii lui mă pun să le recit cu voce tare poeziile la întâlnirile lor și sunt aplaudată. Lucrez ca laborant chimist într-o întreprindere. La muncă, port halate apretate și mi se spune „domnișoara laborant”. Mă respect: merg în fiecare săptămână la coafor, îmi cumpăr rochii frumoase. Cine ar fi crezut! Noroc și cu frate-meu care a insistat să termin liceul și să fac măcar o postliceală. A fost el cam dur atunci când mă gândeam să păstrez copilul, dar a avut dreptate. Văd cât de grea e viața Feliciei. Nici vorbă să se mai căsătorească sau să mai studieze acum. Slujbă, copil, casă – cam atât.

1983

S-a întâmplat din nou. Am rămas însărcinată.

Nu, nu e posibil. Nelu îmi adusese niște pastile luate din străinătate. Ar fi trebuit să fie sigur. Uneori, îmi era greață de la ele și mă mai îngrășasem (prietenele mele spun că de la anticoncepționale te îngrăși), dar ce contează asta, față de un avort! Totuși, nu știu cum, se întâmplase.

Știam deja cum gândește Nelu. Nu vrea să se căsătorească și nu își dorește copii. Nu ar fi putut să se mai concentreze pe adevărata lui misiune: scrisul.

Nu aveam de ales. De data asta am fost la un medic. Cu relațiile pe care le avea, iubitul meu a aranjat să merg la spital. Trebuia să avem grijă, pentru că nu era totul perfect legal, dar s-a aranjat.

Doctorul „a constatat” și a scris în fișă că bebe-ul murise deja. Așa că era nevoie de un chiuretaj. Condițiile erau bune. Totul era steril, iar doctorul era un profesionist desăvârșit. Mi-a făcut și o anestezie, dar ceva nu a mers.

Am simțit tot. O durere cumplită, care nu îmi trece nici după trei zile. Dar nu mai știu, dacă e pântecul meu sau sufletul.

1987

Totul a continuat: petreceri, cenecluri, scriitori. La muncă, toate mergeau bine. Urma să aplic pentru o locuință. Nu aveam neapărat nevoie, că stăteam cu Nelu, dar, dacă aveam ocazia, de ce nu? Nu am mai mers la brigada artistică, nu mai aveam timp. Și Nelu mi-a zis că e un pic ridicol ce fac. El nu mai colabora de mult cu ei. Din prietenii vechi, mă mai vedeam doar cu Ana, care era acum studentă la ASE. Vizitele la doctorul care rezolvă tot au continuat – am fost la el de șase ori în cinci ani...

Știam că ceva nu merge bine în relația noastră. El era mai rece. Eu, de ce să nu recunosc, îmi dădeam din ce în ce mai mult seama că nu îmi doresc așa ceva toată viața. Îmi doream să mă căsătoresc, să am copii.

Da, îmi doream mult asta și Nelu nu era de înduplecat. Dar ce să fac? Nu mă vedeam nici cu un alt bărbat, dar nici continuând așa.

„Ce fel de om e ăsta?”, mă întrebuse mama. „Adică, de ce-l încurcă pe el femeia și copilul?”

Mama, femeie simplă, nu înțelegea că Nelu e un geniu care nu poate crea decât dacă e liniște în jurul lui.

„Tata, muncitor la fabrică în schimburi, cum a putut să îndure patru copii mici? Și pe nepoata Maria care a crescut tot cu ei până s-a mutat Felicia de acasă?”

E ziua Anei. Nu ratez petrecerea. Chiar dacă e ciudat. E prima dată în cinci ani de când ies singură. Ne-am certat și nu vine cu mine. Dar eram obișnuită să merg peste tot însoțită de Nelu. Dar parcă nu îmi lipsește atât de tare. Muzica e bună, lumea veselă. De nu l-ar fi invitat și pe Radu! Papițoiul ăsta pedant mă enervează. Nu dansează, se uită de parcă vrea să te măsoare și să-ți vadă toate defectele. Da, e colegul care îi dă cursurile și o ajută la lucrări, dar chiar trebuia să-l invite? Ei, gata, plec. Na, că n-am scăpat de el. O însoțește pe Lăcrămioara, care stă la două străzi de

mine. În sfârșit, ajungem la casa ei. „La revedere! Vă pup!”, spun eu grăbindu-mă să plec. Dar crezi că am scăpat de belea? „Vin și eu!”, spune Radu. Mă însotește până în fața casei.

Dacă mă uit bine la el, nu arată rău: e înalt, bine făcut, cu păr blond. E sportiv de performanță, am înțeles de la Ana. Păcat că e așa de scorțos.

„Auzi? Ai vrea să vii mâine... îîî... azi la teatru? Am două bilete la Național!”

„Sigur. Mi-ar plăcea. Mulțumesc de invitație.”

„Deci, ne vedem la șapte fără un sfert pe trepte la Universitate, da?”

„Da”, i-am zis zâmbind pe când intram pe poartă. Nici eu nu știu de ce am spus ce am spus. Dar, oricum, aveam de gând să nu mă duc.

După ce m-am trezit, am așteptat ca Nelu să mă sune. De obicei nu putea să reziste prea mult să nu vorbim. Am mai încercat noi să ne despărțim, dar tot timpul el mă implora să mă întorc. De data asta telefonul a rămas mut. Ce-ar fi să merg la teatru cu Radu? Aoleu, e deja 6.

M-am îmbrăcat repede cu prima rochie pe care am găsit-o și am plecat așa, nemachiată și cu părul despletit. Oricum, nu mă interesează tipul, dar vreau să ies undeva, oriunde cu oricine.

A fost o vară pe cînste alături de Radu. Am ieșit aproape în fiecare zi – la cinema, la teatru, la ștrand, prin parc sau doar venea să mă ia de la laborator. Cine ar fi crezut? Cred că m-am îndrăgostit de el. E cel mai de treabă tip cu care m-am întâlnit. Politicos, manierat și atent cu mine. Aproape prea bun ca să fie adevărat. Mă rog, pare cam prea după fusta mamei. Dar poate pentru că ea l-a crescut singură și de aia e mai legat de ea. Tatăl lui a murit când era mic. Uite încă un motiv pentru care mai bine că nu am făcut copilul ăla. Dacă era băiat? Of, mai bine nu mă mai gândesc... Pentru că nu a fost doar el, au mai urmat și

alții... Nici nu vreau să mă gândesc. Dar așa a fost să fie. Când va veni momentul...

1988

Radu m-a cerut de soție. Dar ceva nu e în regulă, i-am spus și lui. Sunt cu un an mai mare decât el. Dar a fost atât de dulce! M-a întrebat: „Și ce facem atunci, aștepti să cresc mare?” Am râs. E unul dintre cei mai înalți bărbați pe care îi cunosc.

Vom face doar căsătoria civilă. Radu și mama lui sunt atei. Ai mei nu au zis nimic. Mama e cam nemulțumită de asta, dar e mândră nevoie-mare de ce ginere i-am găsit. Tata și l-a luat ca partener de table și insistă să vină să joace cu el săptămânal.

Viața de femeie căsătorită nu e toată numai lapte și miere. Stau cu soacra care îmi arată fățuș că nu mă iubește. Și-ar fi dorit o altă noră pentru băiatul ei, mi-a și spus-o. Dar cred că nicio femeie nu ar fi fost suficient de bună. Cred că ar fi vrut, de fapt, să rămână singur doar cu ea. Până una alta, îmi găsește nod în papură și îmi transmite prin Radu nemulțumirile ei. Ba, că de ce nu gâtesc, ba – „mai las-o și pe mama să gătească, se plictisește toată ziua”. Ea e pensionară și are timp de gândire toată ziua să observe ce greșesc.

1990

În sfârșit, credeam că nu o să se mai întâmple. Un ghemotoc mic de viață crește în mine. Mă gândesc cum o să arate. Am scris pe o pagină vreo 50 de nume care ne-ar plăcea mie și lui Radu. Dar nici unul nu pare suficient de bun. Oare o să fie fată sau băiat? Dacă o să am gemeni? Ar fi mai bine așa.

Nu știu cum să îmi scriu durerea. Am pierdut copilul – copilul meu dorit. Nu înțeleg ce nu a funcționat, ce nu am făcut bine, ce e în neregulă cu mine.

Analizele nu arată nimic. Doctorul a ridicat din umeri. „Se mai întâmplă în primele trei luni de sarcină. Lăsați, următorul va fi bine!”

Dar nu, nu a fost. Nici următorul, nici cel de după el. Prietenele mele toate au copii sau sunt însărcinate. Și la serviciu, parcă e o epidemie de bebeluși. Doar eu, nu! Nu mai suport să văd gravide și copii.

1991

Mergem la un doctor nou care îmi dă un tratament hormonal. Sper ca de data asta să meargă. Dar nu vreau să mă amăgesc iar. Fac tratamentul, dar nu cred că o să meargă. Nu voi fi dezamăgită dacă nu va fi nimic.

1992

Sunt din nou însărcinată, dar nu îmi permit să mă bucur prea mult. Dar, încet-încet, am trecut de luna a treia. Poate de data asta voi reuși. Cum îi vom spune? De data asta știm precis: Cristian. Va fi un băiețel grăsuț și blond ca tatăl lui. Va învăța să înoate. Va face și el sport de performanță și va fi înalt. Bineînțeles, va învăța foarte bine și va merge la facultate.

O durere groaznică. Nu se poate. Pierd copilul. Nu, Doamne, nu și de data asta!

Sunt în spital de o lună. Trebuie să stau aici să nu pierd sarcina. Mă apropii de luna a șasea. Oare cât o să mai stau aici? Doctorul spune că până când nasc. Of! Măcar băiatul să fie sănătos. Mă uit pe geam cum ninge. Radu nu vine la mine. E în delegație.

Hei, dar bine că au trecut pe la mine Felicia și Maria. Au reușit să cumpere portocale și mi-au adus și mie două. Drăguț din partea lor. Cât de mult a crescut Maria. E deja domnișoară.

Când te gândești că aș fi putut avea și eu... Dar nu, mai bine nu mă gândesc.

E ora 4 dimineața. Cred că am contracții. „Vrei să naști?” mă întrebă moașa când mă vede în pragul cabinetului. Dau din cap că da. Nu mai pot vorbi. Șapte luni. Ar trebui să fie bine, chiar dacă nu sunt nouă, nu?

Nu e niciun medic duminica la ora asta prin spital. Nu mai e timp de întrebări. Bebelușul meu se grăbește să iasă la lumină. Am învățat niște exerciții de respirație care mă ajută.

„Poți să țipi”, îmi spune moașa. „Dar nu e nevoie”, îmi zic, dar nu pot nici vorbi. „Ia uitați ce minune de fetiță aveți!”

„Fetiță? Bine și fetiță!”, așa a zis taică-su când l-au anunțat de la spital că am născut. El își dorea un băiat. Eu mă bucur că e sănătoasă.

Cristina ia în greutate pe zi ce trece, chiar dacă îi dau doar cu lapte praf. Am avut o eczemă pe tot corpul după naștere și mi-au hrănit-o cu biberonul. După aceea, nu a mai vrut la sân. Dar e veselă și vorbăreță. Gângurește pe limba ei cât e ziua de mare. Sunt cea mai fericită mamă.

Cristina avea nevoie de un frățior, dar nu a fost să fie. Am rămas poate prea repede după aceea. Am ajuns la doctor și mi-au zis că bebelușul e mort și locul trebuie chiuretat ca să nu mă infectez. Adică exact minciuna pe care o spunea doctorul plătit de Nelu. Oare era adevărat sau? Poate se înșelau, poate...

1995

Cristina merge la grădiniță. Acum nu se mai oprește din vorbit. Dar așa mă bucur că o aud! Nu e deloc petică și e foarte inteligentă. Pune niște întrebări! Uneori, nici nu știu ce să-i răspund. Tare mi-aș dori să mai aibă un frățior. Taică-su nu pare că mai e atât de interesat să mai avem un copil. E atât de încântat de Cristina.

O ia peste tot. Deja a învățat-o să schieze prin parc. Mi-era o frică. De-abia învățase fata să meargă și el a pus-o pe schiuri! O duce și la cursuri de înot. Sportiva noastră!

1996

Ghici ce mi-a spus Cristina: că se roagă să aibă o surioară sau un frățior. De unde i-o fi venit chestia cu rugatul, că noi nu am învățat-o așa ceva? Probabil mama sau Felicia i-au împuiat capul. Eu nu am nimic cu religia, dar bunică-sa, mama lui Radu, nu vrea să audă. Mi-a făcut un scandal când a auzit că am dus-o o dată la biserică de Vinerea mare! Așa că mai bine nu ne certăm.

1997

Sunt din nou însărcinată. De data asta nu mă mai las pe mâna doctorilor. Mă duc la spital doar când nasc. Mai am dureri, dar trec. Cum nașteau femeile înainte? Fără doctor, doar cu moașă. Și ea venea doar atunci când era cazul. Nu ca acum – să mergem la medic la nu știu câte consultații. Și când ți-e lumea mai dragă zice doctorul că trebuie chiuretaj. Poate copilul meu ar fi fost bine fără ei.

„Doamnă, dacă mai stăteți puțin, erați moartă! Câtă inconștiență! Copilul e mort de trei săptămâni! Mai aveți puțin și făceți septicemie! Și mai ziceți că sunteți femeie educată!”

Bebeluşul meu e mort în burtică și omul ăsta zice că îmi putea pierde și eu viața. Mai bine s-ar fi întâmplat asta! Nu! Cine ar fi avut grijă de Cristina? Au venit azi să mă vadă – ea și Radu.

Mi-au adus flori și m-au pupat de m-au albit. Atâta bucurie mai am. Nu vor mai fi alți copii, mi-au scos uterul cu totul la operație. Doctorul a zis că nu se putea altfel...

2005

Cristina are 13 ani și vrea să se sinucidă. Am aflat asta din jurnalul ei pe care și l-a ascuns în baie, în coșul cu rufe. Doamne, unde am greșit? Ce să fac? Vorbesc cu Ana, ea are doi copii mai mari.

Ea ar trebui să știe ce să facem. Ana urmează să aibă o discuție cu Cristina. Trebuie să aibă tact.

Nu a reușit mare lucru, dar Ana e de părere că nu am de ce să-mi fac griji. Sunt toane de adolescentă. O să-i treacă. Să-și vadă de școală și asta e. Mai bine să se concentreze pe intrarea la liceu. I-am găsit din nou jurnalul. E plin de gânduri negre. Ce să fac? Poate mai bine o mut la altă școală. Aici nu se înțelege bine cu colegii.

2006

Cristina a fost tot timpul prima la vechea școală. Aici m-au chemat că nu învață și chiulește. Și-au dat seama că e deșteaptă și că poate mai mult, dar nu vrea. Și urmează și intrarea la liceu. O, Doamne, ce va fi cu ea? Îi pun meditari și Radu o duce într-o vizită la fabrica la care lucrează ca expert financiar.

A plimbat-o prin halele unde muncitorii stăteau într-un fum înecăcios de la cauciucul topit pentru a face anvelope. Era un zgomot de nedescris. Apoi, a dus-o la el la birou unde a lăsat-o să se joace la calculator. Când au plecat i-a zis doar atât: „dacă nu intri la liceu, nu e nicio problemă. Am relații și te pot aduce la școala profesională de aici. Și vei lucra în fabrică, muncitoare?”

Ăsta e modul lui flegmatic de a trata problema. Cristina nu s-a mai gândit la sinucidere, ci la cum să intre la liceu. Și a reușit, cu 9,70.

2008

Copil mic, griji mici, copil mare, griji pe măsură. Cristina fumează, lipsește noaptea de acasă. Faptul că se îmbracă ciudat e cea mai mică problemă. Mi-e teamă că a făcut un avort. A venit într-o zi mai pe la prânz cu ochii umflați. Lipsise noaptea. Mi-a spus că a fost la o petrecere. Mi-a venit să o plesnesc. Sigur a făcut avort!

Nu știi cum să o pot opri să facă greșelile pe care le-am făcut eu. Și nici nu mai scrie în jurnal sau și-l ascunde bine. Habar nu am ce face ea, de fapt. Să discut cu ea nici nu poate fi vorba. Când e acasă stă doar în camera ei și nu vorbește cu noi.

2009

Un mic nodul. Atât. De ce să fie ceva grav? „Biopsie”, asta a zis medicul. Și fac biopsie. Aflu răspunsul în trei săptămâni. Nu-mi mai arde de nimic.

Da, am primit rezultatul. E cancer la sân. Încerc un tratament naturist. Doctorul mi-a recomandat niște creme. Mai bine așa. Nu vreau să ajung la cuțit.

2010

Frate-meu a aflat și e supărat foc. M-a trimis urgent la operație. Cunoaște el un chirurg. Dar cum să fac asta? Îmi va tăia ambii sâni, cancerul deja s-a extins și la celălalt. Cum pot să mă mai numesc femeie? Cât de tare va dura? Dacă mor?

Am supraviețuit. Dar doare îngrozitor. Mă dor și mâinile. Nu pot să ridic greutatea. Sunt de nerecunoscut: cheală de la chimioterapie, mutilată... Am slăbit 20 de kg. Nu mai suport mâncarea. Mi-e tot timpul greață, dar doctorul îmi spune să mănânc bine ca să rezist. Dacă nu te omoară boala, te omoară tratamentul.

Când m-am întors de la spital, am descoperit o altă Cristina. Se îmbracă numai în fuste lungi și toată ziua parcă se roagă. Aprinde lumânări și și-a făcut un colț de icoane. Sper că nu a intrat într-o sectă. Asta mai lipsește.

2011

Din nou bine și parcă viața este frumoasă din nou. Cristina merge la facultate și își vede de ale ei. Eu am grijă de casă atât cât pot. Radu încă merge la serviciu.

2015

Metastază. Nu știu ce să mai scriu, ce să mai spun... Pe lângă tratamentele istovitoare și parcă inutile. Cel mai mult mă ajută Dumnezeu. M-am apropiat mai mult de El în ultimii ani. Am citit Biblia. La început nu înțelegeam nimic, dar apoi am luat Noul Testament. Și am tot citit. Și alte cărți. Am început să mă rog.

Dar abia acum a început să mă apese tot mai tare povara păcatului. Asta e libertatea de care vorbești, Doamne? Apoi, am înțeles. Primesc iertarea. Trebuie doar să îmi pară rău, să-mi cer iertare și să nu mai fac. Dar ce să mai fac eu, acum? La vârsta mea și bolnavă? Trăiesc ca îngerii, nici măcar nu mai mănânc. Apoi, mi-am dat seama. Îi pot da lui Dumnezeu gândurile mele, suferința. Nu trebuie să cârtesc.

Trebuie să mă spovedesc. Cel mai tare mă apasă avorturile cu intenție: șapte. Șapte copii care nu s-au mai născut, copiii mei. Oare cum ar fi fost viața cu ei? Dacă mă hotăram să-l nasc, poate mă opream la primul, ca Felicia. Atunci nu ar mai fi existat Cristina, nu m-aș mai fi căsătorit cu Radu. Dar tot nu îmi pot lua gândul de la ei. Am să-i întâlnesc... dincolo? Ce o să-mi spună?

Preotul m-a spovedit și m-a împărtășit. Dacă nu eram bolnavă, poate primeam canon. Dar așa, mă pregătesc de Marea Întâlnire. Cum va fi? Sunt oare gata? Dar cât de bine pot să mă simt! Nu, durerile nu au dispărut. Dar mă simt ușoară, ca un fulg. Mă simt ca un bebeluș. Cât de bun este Dumnezeu și cât de puțin ne cere!

I-am povestit Cristinei totul. Mult timp nu știam cum să spun, ce să spun. Credeam că nu povestești despre lucrurile astea. Le ții îngropate în adâncul sufletului tău. Și e ca și cum nu ar fi existat. Dar trebuie, trebuie să vorbesc. Credeam că dacă nu îi spun, dacă nu știe, nu va face și ea ce am făcut eu. Dar tocmai faptul că nu am vorbit cu ea despre aceste lucruri a pus-o în pericol. I-am interzis să aibă de a face cu băieți. Dar nu i-am spus ce înseamnă dragostea adevărată, de ce e bine să aștepti. Nu i-am spus despre pericolele la care se expune. Am zis că e fată deșteaptă și află ea din cărți sau de la școală. Dar cel mai mult ar fi ajutat-o ca eu să vorbesc cu ea, ca eu să-i fi fost alături. Și, dacă ar fi greșit, totuși, să-i spun că o iubesc în continuare.

Eu trebuia să-i spun cât valorează viața unui copil – mult mai mult decât gura lumii, decât privirile acuzatoare, decât cariera... Ar trebui să știe și de urmările avorturilor, pe care le-am trăit pe pielea mea. Dacă aș fi știut! Am aflat mult prea târziu că avorturile pot duce la pierderea următoarelor sarcini și cresc riscul de cancer... Mai ales la sân și la ovare. Atâtea femei care suferă! Le-am văzut la spital, la policlinică...

2016

Nu știi cât o să mai trăiesc: o lună, un an sau poate mai mulți. Dar mă simt împăcată: cu mine însămi, cu fiica mea, cu soțul și chiar cu soacra mea. Nu a fost aici ca să îmi mai cer iertare. A murit acum cinci ani. Dar mi-am dat seama că am greșit și eu în relație cu ea.

Ciudat, până acum mă vedeam ca fiind o victimă a ei, a unei femei rele și fără suflet. De fapt, am greșit judecând așa o mamă care a luptat să-și crească singură un copil. Ea nu a avut nici părinții alături, cum a avut Felicia. Și a muncit cât a putut de mult pentru Radu, i-a dat o educație. Uneori, ea nu mânca doar ca să aibă el... Soacra mea a fost o femeie pe care viața grea a asprit-o și care merita mai multă dragoste și înțelegere.

Cu Cristina am devenit ceea ce nu credeam că am să devin: prietenă. Am cunoscut-o mai bine – socoteam că știu totul despre ea, dar m-am înșelat. Cât despre ceilalți copii... nu pot să mi-i scot din minte, nu pot să uit că ei au trăit în mine, că la unii eu le-am făcut rău intenționat, iar la ceilalți fără să doresc, dar ca o consecință. Mă gândesc la ei. Dar Dumnezeu e mare și iartă. Dar ei, oare ei m-au iertat?

Steliana C., 53 ani, București
7 martie 2016

48

*Primul gând după ce m-am trezit
din narcoză a fost: „Ce prostie
am făcut!”*

Primul gând după ce m-am trezit din narcoză a fost: „Ce prostie am făcut!”

Îmi este încă teamă să vorbesc despre asta. Am 22 de ani și în urmă cu 2 ani am rămas însărcinată în urma unui viol.

Nu-mi venea să cred – aveam deja 6 săptămâni de sarcină. La început eram incapabilă să gândesc limpede. Totuși, știam că nu e de competența mea să decid între viață și moarte.

La început, o prietenă mi-a arătat compasiune și părea interesată de starea mea, dar după un timp mi-a zis că nu mai are chef să-mi asculte problemele.

Eram dezorientată, deznădăjduită și dezamăgită. Am jurat atunci că nu mă voi mai destăinui nimănui, de teamă să nu fiu respinsă din nou. După multe ezitări și gânduri de sinucidere m-am decis să fac avort, deși nu eram pe deplin convinsă. Știam că e o crimă.

Se apropia ziua programată pentru intervenție. Am avut atacuri de panică; noaptea visam că micuțul pe care trebuia să-l avortez mă întreba plângând de ce vreau să o fac. Apoi mă trezeam udă de transpirație. Scena aceasta îmi apare deseori și astăzi în minte. Nu pot scăpa de ea. Îmi amintesc fiecare detaliu.

Primul gând după ce m-am trezit din narcoză a fost: „Ce prostie am făcut!”

Apoi am început să plâng și nu m-am oprit toată ziua. Eram incapabilă să fac ceva. Simțeam o nevoie imperioasă să vorbesc cu cineva, însă am fost mereu respinsă. Asta m-a determinat să mă gândesc la sinucidere. Dar o voce interioară îmi spunea: „Nu te da bătută. Viața este prea prețioasă pentru a o distruge.”

M-am decis să uit, să alung din minte tot ce s-a întâmplat și pot spune ca aproape am reușit. Doar când vedeam copii mici sau femei însărcinate, îmi întorceam capul. Nu puteam să-i vad, mă simțeam murdară. Mă gândeam cât de mare ar fi burta mea, dacă... Mă gândeam să accept ideea că sunt o criminală.

După un an am ajuns la concluzia că nu mai pot continua în felul acesta. Trebuia să „iau taurul de coarne” și să înțeleg tot ce s-a întâmplat. Mi-am procurat diferite materiale informative despre avort și am discutat cu alte femei afectate.

Cu cât mă gândeam mai mult la cele întâmplate, cu atât mai mult ieșeau la iveală sentimentele pe care încercam să le suprim. Mai întâi m-a copleșit vinovăția, apoi am devenit mai irascibilă și plângeam foarte des, închipuindu-mi că nu voi mai avea niciodată copii.

Relațiile mele cu ceilalți s-au schimbat foarte mult. Am devenit precaută și critică. Așa am pierdut mulți prieteni care nu mai puteau să suporte accesele mele de depresie și tristețe. Dar astfel am aflat și cine sunt adevărații mei prieteni, cei care îmi suportă toanele și momentele de tristețe. Le sunt recunoscătoare. Știu că dacă nu continui să mă ocup de mine, mă voi distruge. După atât timp încă mă simt vinovată.

Magda, 22 ani, București
29 aprilie 2016

Sursa: <http://rupetacerea.ro/marturii-scrise/magda/>

49

Inima mea bătea lângă a lui

Inima mea bătea lângă a lui

...am doar 17 ani... si acum 2 luni jumătate am ramas insarcinata...
prietenul meu nu era pregatit pt asa ceva...

si poate k nici eu... insa...

am iubit copilul meu... inca din prima clipa knd am aflat ca
sunt insarcinata...

am fost la un ecograf...

unde am auzit bataile inimii lui... atat de rapide...

inima mea batea langa a lui...

si acum in mintea mea nu aud decat inimioara lui... care ma
implora pt o sansa la viata...

nimeni nu m-a intrebat ce vreau... ci altii au luat decizia in
locul meu...

si acum ma urasc... ma urasc pt ca nu am avut curajul sa ma
opun tuturor, sa ma lupt cu toti...

pt sufletzelul pe care il purtam...

mi-as da si viata acum... la o saptamana dupa crima... sa-l
pot vedea... sa-l pot strange candva in brate...

insa nu mi-a mai ramas decat ecografia facuta inainte de
avort... la care ma uit si plang...

si plang...

caci in sufletul meu e un mare gol...

caci o data cu el... a plecat si o bucata din sufletul meu...

Adriana, 17 ani

9 martie 2016

Sursa: <http://rupetacerea.ro/marturii-scrise/adriana/>

50

*În ziua aceea, moartea avea
chipul meu... chipul unei
criminale...*

În ziua aceea, moartea avea chipul meu... chipul unei criminale...

În săptămâna avortului eram deja prăbușită. Am mers la o clinică particulară care nu efectuează chiuretaje în zilele de sărbătoare, m-au programat pentru data de 3 februarie. Era într-o marți, ar fi trebuit luni, dar era sărbătoare. M-am trezit amorțită și sfârșită în dimineața aceea, nu mai simțeam nimic, nici durere nici tristețe... eram deja goală, deja moartă.

Ningea. Am mers o parte din drum pe jos prin zăpadă. Îmi simțeam copilașul viu. Aveam grețuri, mi-era foame, pofteam. El trăia și simțeam asta... și mă gândeam cum în câteva ore nu o să mai simt nimic din asta.

Cu cât mă apropiam de clinică, cu atât îmi era mai rău. Simțeam sfârșeală și că mă prăbușesc. Și ca pe un condamnat la moarte prietenul mă ducea de braț și mă privea din când în când și nu spunea nimic, dar era trist și îngrijorat.

Am ajuns la clinica unde mai așteptau câteva femei, toate mai tinere. M-am „pregătit” pentru crimă, m-am schimbat și am intrat în așteptare. Una din tinerele de acolo era la primul copil. I se spusese de medici că nu ar putea să aibă copii niciodată, dar acum era gravidă. Nu-și dorea copilul pentru că nu era pregătită, fiind la facultate, am ascultat-o și mă gândeam că nu știe ce o așteaptă... eu știam. Spunea „încă sunt la facultate și nu îl vreau, vreau să mă realizez profesional... nu o să-mi distrug viața pentru un copil”. Avea să vadă după scurt timp că alta era realitatea. A fost să fie prima care a intrat la chiuretaj. Se făcea anestezie generală.

Când au adus-o eu așteptam cu celelalte femei la rând. Striga și plângea: „Copilașul meeeeee! Primul meu copilaș. Ce-am făcut, Doamne???? Mi-am omorât copilașul meu... Doamne, n-am să mai fac asta niciodată.”

Plângea de ne-am zguduit toate... Se făcuse tăcere. Medicul era și el trist și încerca să o consoleze. A plecat de acolo prăbușită, la brațul prietenului ei. Nu mai era persoana trufașă care venise. Era ceea ce aveam să fiu și eu curând, „o moartă vie”. Tot ce mai era în momentul acela s-a prăbușit. Nu mai doream decât să mor. Nu mai simțeam nimic, eram deja moartă.

Mi-a venit rândul. Am intrat în „camera morții” și am simțit miros de moarte. Am evitat să mă uit la instrumentele cu care se ucidea. A intrat medicul și m-a consultat. Știți ce mi-a mai spus?

„Ar trebuie să nu mai faceți avorturi, pentru că aveți ceva probleme în urma lor.”

Am izbucnit în plâns și am spus „Nu spuneți asta, doctore, pentru că eu îmi doresc acest copil.”

Și mi-a spus „Atunci lasă-ți copilul, doamnă!”

Și am spus că nu am o situație stabilă care să-mi permită să-l țin... E o prostie, am spus să mă disculp.

Medicul a lăsat capul în jos, dar înainte de asta mi-a aruncat o privire plină de reproș (nu voi uita niciodată privirea ceea care mă condamna). Și nu am mai spus nimic.

Mă simțeam ca un animal dus la tăiere, mai aveam timp să iau o decizie, cea corectă, dar nu mai puteam să iau niciuna. Știu că atunci mi-am dorit să mor în timpul chiuretajului.

A văzut acul care urma să mă ducă la necunoștință și serul din el.

Am văzut pereții albi ai cabinetului, albi și triști, am simțit prezența morții în cabinet.

Mirosea a moarte... am închis ochii și nu am mai simțit decât înțepătura acului. Apoi ceva s-a întâmplat, ceva ciudat.

Visam că mă dau pe un tobogan portocaliu care avea din loc în loc pernuțe... pe una era un ursuleț... M-am dat în toboganul acela care mă ducea undeva în jos. Apoi, brusc, m-am trezit că pluteam în cabinet și mă loveam de pereți... mă simțeam ușoară ca un fulg.

Am văzut ca într-un negativ pe medicul care își făcea treaba, pe anestezistă și pe asistentă lângă mine. Apoi am ieșit pe ușă și l-am

văzut pe P. în salon, așteptând. Am auzit voci care-mi spuneau „gata, s-a terminat, încet, te ducem noi la pat”.

Când am ajuns în pat, am simțit o durere fizică copleșitoare în tot corpul. Nu era durerea după avort, ci altceva, ceva ce mă strivea, îmi tăia respirația. Am strigat medicul și mi-a spus că nu am de ce să simt asta, dar eu simțeam cum ceva mă presează și mă sufocă.

Nu l-am recunoscut nici pe P. Eram inconștientă, transformată, o oroare a crimei, asta eram. Încă nu credeam că am avortat, dar am văzut sânge și atunci am știut că s-a terminat... Nu am putut pleca de la clinică decât după patru ore. Nu puteam sta în picioare, mi-era rău, cumplit de rău... Celelalte au plecat pe picioarele lor... eu nu am putut... În locul grijii de a nu ști ce o să fac cu copilul meu dacă îl voi naște, au apărut durerea, disperarea și dorința de a muri, mult mai cumplite decât prima...

Am ajuns acasă unde sora mea m-a întâmpinat cu ochii triști. Și acolo totul era sub amprenta morții, totul era cenușiu și nimeni nu vorbea, ca și cum crima nu se înfăptuise sau ca și cum tot ce se întâmplase era ceva normal... A urmat o oră de somn agitat, cu stări de rău și confuzie. Apoi o cafea, ca „să ne revenim la realitate”.

Toți încercam să trecem sub aspectul realității crima înfăptuită. Toți negam că s-ar fi întâmplat ceva, dar moartea era acolo... pândeau. Tocmai luase o ființă, ființa pe care am iubit-o și apoi am ucis-o. Mă pândeau la colț și pe mine, ca să măucidă apoi în fiecare zi, puțin câte puțin... De multe ori m-am întrebat cum arată moartea. Atunci, în ziua aceea, moartea avea chipul meu... chipul unei criminale...

Diana, 31 ani
5 iulie 2016

Sursa: <http://rupetacerea.ro/marturii-scrise/diana/>

51

*Mi-am dorit copii,
dar ce folos, că acum era
prea târziu*

Mi-am dorit copii, dar ce folos, că acum era prea târziu

Sunt un om obișnuit și vreau să vă spun o poveste poate tot obișnuită. Am fost și eu tânăr și ca orice om fără prea multe cunoștințe religioase (născută în 1958) am făcut multe păcate, fără să-mi dau seama la vremea respectivă de consecințele lor.

M-am căsătorit la 21 de ani, în 1979, fiind studentă în anul III la o facultate tehnică. Soțul meu a terminat facultatea în același an și a primit repartiție la 20 de kilometri de localitatea unde aveam domiciliul.

La câteva luni de la căsătorie, mai exact la șase luni, mi-a întârziat menstruația.

S-a creat mare agitație în familie, mai ales la socrii mei care, auzind aceasta, au început să-mi facă morală că nu e momentul, că avem tot timpul din lume să facem copii, că nu avem o situație stabilă și multe altele.

Părinții mei au tăcut și nu au zis nimic altceva decât să mă gândesc bine. Ce să mă gândesc bine când situația era încordată și nu vedeam altceva decât că copilul trebuia să se nască înainte de sesiunea din iarnă și ce avem să mă fac eu cu examenele?

Fără prea multă minte, m-am lăsat dusă de mama soacră la o moașă. Până acum totul este „obișnuit”, pentru cei care consideră avortul ceva obișnuit, dar cred că mai puțin obișnuit este să te duci de ziua ta de naștere să omori un suflet nevinovat, lipsit de apărare.

Așa am făcut eu în dimineața zilei de 18 februarie anul 1980, la ora 7 dimineața. Am făcut o injecție să scap de sarcină și după amiază mi-a revenit menstruația.

Toată ziua a fost tristă și întunecată fără să realizez pe moment de ce. Acum îmi dau seama ce mult i-am supărat pe Dumnezeu și pe Maica Domnului.

Viața a continuat, am terminat facultatea, am luat repartiția unde am dorit, dar la trei luni de la aceasta a venit prima „bombă”: trebuie să mă operez urgent de fibrom uterin pentru că riscam să apară complicații. Fără niciun simptom, fără nimic. În urma investigațiilor nu am avut de ales, așa că la 24 de ani am fost operată făcându-mi-se histerectomie subtotală. Pentru doctori era clar care erau consecințele, însă pentru mine nu.

Fără prea multe cunoștințe medicale, vreo doi ani am crezut că pot să rămân însărcinată, până când un medic mi-a zis în față: „Doamnă, nu ai nicio șansă.” Menstruație nu mai aveam de la operație, dar eu făceam tratament pentru revenirea ei ca apoi să pot rămâne însărcinată. Menstruația nu a mai venit și apoi am început să-mi dau seama ce am făcut: fibromul s-a format din fătul nedezvoltat, care ulterior s-a mărit, căci injecția făcută nu a eliminat, ci numai a omorât copilul.

Abia atunci am realizat ce păcat mare am făcut și ce urmări am de tras. Am început să-l caut mai mult pe Dumnezeu și să mă rog să-mi dea un copil. Trăiam într-o atmosferă tensionată, unde nu mă bucuram de nimic deși aproape că nu-mi lipsea nimic material la vremea respectivă.

Dar Dumnezeu, bun și milostiv, mi-a dat o fetiță care avea patru luni când am adoptat-o.

Mi-am dorit copii, dar ce folos, că acum era prea târziu. Iubesc copiii enorm, dar, de multe ori, o greșeală făcută nu se mai repară, eventual se mai cârpește ca în cazul meu. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru copilul pe care mi l-a dăruit, este o fată deosebită. Azi are 29 de ani, este inginer. Așa spunea de mică, că ea vrea să se facă inginer „ca mama”. E cuminte și își iubește părinții.

După ce Dumnezeu ne-a binecuvântat cu acest copil minunat, parcă a revenit soarele în familia noastră. Și eu, și soțul, și părinții mei eram foarte fericiți și bucuroși. Totul se rezuma în jurul Ioanei.

Dar viața avea să-mi mai dea o lovitură: la 36 de ani am primit diagnosticul de nodul de col uterin. Dar încă o dată Dumnezeu

mi-a arătat că e milostiv și m-a ajutat să scap. Am făcut cobalto-terapie și am fost operată de un medic deosebit, datorită căruia am trecut de 21 de ani de la operație.

Am mai avut încă două operații, mergând una de la alta. Concluzia este una clară: de la o prostie ai de tras toată viața. Dumnezeu este acolo sus și ne veghează și ne ajută. Noi suntem cei care Îl supărăm, așa cum am făcut și eu, și nu îmi găsesc liniștea gândindu-mă și realizând ce păcat de moarte am făcut. Nu știu dacă Dumnezeu mă va ierta, dacă eu nu pot să mă iert și nu există zi să nu mă gândesc și să regret ce am făcut.

A mai fost o situație în viață când am greșit la fel de mult. O cumnată mi-a spus că este însărcinată și, dacă vreau să cresc eu copilul, îl naște, dacă nu vreau atunci o să facă avort. Nu am vrut și l-a avortat. Dacă spuneam da, copilul trăia.

Am scris acestea în ideea că poate alții vor citi și vor înțelege ce înseamnă să omori suflete nevinovate și nu vor face ca mine.

Chiar dacă rămâneți însărcinate fără să vă așteptați, fără să doriți, în momente și situații foarte grele, nașteți copilul! Sunt atâtea familii care își doresc copii și vor să adopte! Dați copiii spre adopție, numai să nu le luați viața. Dați-le șansa lor, că faceți o mare pomană în fața lui Dumnezeu. Mama care își omoară sufletelul acela nevinovat – cred că acesta este cel mai mare păcat existent – nu știe ce o așteaptă, atât pe pământ cât și în cer.

V-am spus povestea mea în speranța că poate nu veți face ca mine. Al doilea regret pe care îl am este acela că nu am mai adoptat încă un copil.

Dumnezeu să ne ierte neștiința, inconștiența și toate păcatele care vin din acestea.

Maria F, 57 ani, Mangalia
11 iulie 2016

52

*Era parcă trasă o draperie
în fața ochilor mei, și
am făcut avort*

Era parcă trasă o draperie în fața ochilor mei, și am făcut avort

Mă numesc Luminița și sunt profesoară. Locuiesc și muncesc în Brăila. Deși am crescut pe lângă biserică, deși am participat ani de-a rândul la tot felul de activități și la tot ce implică organizare din punct de vedere al chestiunilor legate de parohie – căci fac parte din consiliul parohial – asta nu m-a împiedicat în niciun fel să fac ce am făcut.

Oamenii sunt adesea mai răi decât lasă să se vadă... Eram într-o relație ce implica de toate cu un bărbat, de multă vreme. Duhovnicul mă-ndemna să fac pasul cel mare, adică să mă căsătoresc cu prietenul meu. Nu am luat Sfânta Împărtășanie vreme de ani buni din cauza acestei relații. Prietenul meu tot amâna, până și-a arătat adevărata față, adevăratele sentimente care nu erau decât de indiferență și ignoranță.

Am rămas însărcinată cu el prin 2011. Nu puteam să spun nimănu despre asta, mai ales dacă era cineva din afara familiei. Deși aveam prieteni, colegi de serviciu, nu puteam să discut cu nimeni.

Mă rodea suferința, pentru că nu simțeam că sarcina e o greșeală, mai ales că ne protejasem mereu, ci era un fel de răspuns la rugămințile lui de a-i demonstra că îl iubesc și că mă pot dedica unei familii, nu doar muncii și proiectelor pentru a câștiga un ban în plus. Nu voiam decât un sfat... o vorbă bună... o-încurajare.

Lumea ar fi spus că e făcut „din flori”. Eram abandonată fără milă! Părinții lui nu m-au ascultat. Nici nu-mi mai răspundeau la telefon și liniștea asta a lor mă făcea să vorbesc urât... Nici nu mă

mai recunoșteam! Văzusem n tipologii de oameni, dar pe nimeni ca ei! Și pe un câine-l protejezi. Dar pe propriul copil!? Cum e posibil să dormi liniștit în pat când ai lăsat o femeie gravidă?

Mă simțeam foarte rău noaptea. Urma să fac și o operație, pentru o problemă de sănătate. Voiam și o lună sau două de concediu fără plată, în speranța că voi sta cu ei și ne vom sfătui mai amănunțit legat de ceea ce urma să facem.

Degeaba... Luptam cu morile de vânt. Eram așa vulnerabilă în acele momente. Eram înconjurată doar de oameni care n-au vrut să aduc pe lume copilașul... Cu toată încărcătura sufletească de atunci, n-am apelat la duhovnic. Asta a fost greșeala ultimă și care m-a lăsat singură și neputincioasă. Era parcă trasă o draperie în fața ochilor mei. Și am făcut avort... 2 iunie 2011.

Nu aveam idee nici despre asociațiile care se zbat pentru copiii născuți și nenăscuți... Nimic. Primeam mesaje și încurajări de la o fată căreia mă destăinuisem, dar nu știam cu ce putea să mă ajute o elevă de liceu. Era voluntar la Pro-Vita. M-ar fi putut ajuta...

Mi-era frică și rău noaptea... M-au jignit, atât el cât și familia lui. Spuneau că nu-mi vor copilul nicicum. Mă simțeam ultimul om, abandonată... De asta și luasem asemenea decizie. Nu m-am gândit la efectele faptelor mele. La cum voi regreta că mi-am pierdut comoara.

Sunt un cadavru viu. Nici nu-mi mai văd rostul în viață... Dacă mă speria cineva atunci și-mi spunea că trebuie să îndur asta acum, n-aș fi făcut avort niciodată. Orice femeie, chiar de va muri, să nu facă avort!

Am apelat din nou la duhovnicul meu, care mi-a dat canon. Încă am lacrimi. O să-mi plâng păcatul multă vreme. Acum, caut

cu disperare iertare de la Dumnezeu. Fac ce pot pentru sufletul meu. Vreau să ajut pe oricine, cu ce pot.. Vreau să simt că merit să mai văd lumina zilei. Vreau să fac ceva pentru copii. Totuși, nimic nu mă va face să uit de pruncul meu pe care acum mi-l doresc cu disperare...

N-am trecut testul credinței în fața lui Dumnezeu. Dar, măcar acum încerc să fac ce trebuie. Să ajung unde trebuie. Îmi găsesc liniștea în mănăstiri și biserici. Acum, mă îndrumă multă lume și mă sfătuiesc mulți. Simt nevoia să botez un copilăș. Poate mă mai ușurez de povară... Mi-am pus în gând să fac copii. Oricâți o să-mi dea Dumnezeu, dacă o să-mi mai dea. Dar e greu. Mi-e aproape imposibil să nu mă gândesc zilnic la pruncul meu. Deznădăjduiesc pe zi ce trece. Îmi regret amarnic gestul și vreau o altă șansă. Dar parcă nu primesc răspuns. Vreau șansa să îmi fac o familie. Cu 1, 2, 3, 4, 5... copii. Vreau să-I arăt lui Dumnezeu că mă pot îndrepta!

Prietenul meu nu mai există. A fost primul meu prieten, primul la care am dormit și primul care a dormit la mine. Primul căruia i-am cunoscut familia, cu care am mers în concediu și am făcut multe lucruri inedite... Acum nu simt decât repulsie față de ei... Am omorât copilășul...

Luminița C., 30 ani, Brăila
12 septembrie 2016

53

*Eram cu un copil mic,
care tocmai împlinise 7 luni, și
eram din nou însărcinată*

Eram cu un copil mic, care tocmai împlinise 7 luni, și eram din nou însărcinată

Mă numesc Elena și am 48 de ani. Sunt căsătorită de 28 de ani. Am un băiat care de curând a împlinit 26 de ani și care lucrează în Italia. Locuiesc într-un sat din județul Suceava.

Aș fi fost mama a 4 copii dacă nu se întâmplau anumite lucruri...

La 7 luni după nașterea primului copil, pe la 22 de ani, am rămas iar însărcinată. Eram tânără și fără minte. Locuiam cu toată familia soțului, cu socrii, cu bunicii, străbunicii. Mi-era jenă de ideea că mi-ar fi reproșat cei din casă că n-o să mă mai ocup de treburile gospodărești, că o să trebuiască să aducă slugă să se ocupe ori de copii, ori de animale. Nu am avut un loc de muncă niciodată. Ne-am gospodărit și am trăit toată viața din agricultură și din creșterea animalelor. Nu m-am gândit niciodată care ar fi îndeletnicirile unei femei în gospodărie, sau sarcinile pe care le pot face doar bărbații. Am muncit fără să țin cont de aceste lucruri, chiar dacă adesea mă depășea greutatea lor. De mic copil am fost nevoită să muncesc și am înțeles cât de important e acest lucru.

Eram cu un copil mic, care tocmai împlinise 7 luni și eram din nou însărcinată. Mi-am dat seama imediat. N-am avut dereglări menstruale niciodată, așa că mi-a fost foarte ușor să pricep ce se întâmplă, mai ales că aveam și grețuri.

Niciun membru al familiei nu zicea nimic. M-au lăsat pe mine să decid. Eram cumva presată. Nu aveam deloc minte. Nici nu mă gândeam la ce avea să urmeze, nici la gravitatea lucrului pe care intenționeam să-l fac.

Am zis că fac avort. Nu voiam să merg la spital. Auzisem de o femeie care mă poate ajuta. Soțul m-a dus la ea. Sincer, de capul meu n-aș fi mers, dar am văzut că nimeni nu voia copilul și m-am dus.

Mi-a făcut o injecție. Nu știu de care. Nu îmi mai amintesc mare lucru. Mă gândeam că aveam să ajung acasă și o să fie ca și când o să nasc și o să se rezolve totul. Am început să sângerez foarte puternic și aveam niște dureri îngrozitoare. O săptămână întreagă. Am zăcut la pat fiind foarte bolnavă, chiar pe punctul de a muri. M-au dus până la urmă la Rădăuți la spital și m-au curățat.

Peste vreo 2 ani am rămas din nou însărcinată. M-am dus să nasc, dar mi s-a spus că am născut un copil mort. Nu puteam înțelege de ce. Medicii spuneau că din cauza lichidului amniotic, copilul ar fi murit înecat chiar în momentul nașterii. Eram la capătul puterilor. Nu mi-au mai dat voie să țin fetița în brațe, așa cum ținusem primul copil. Eram epuizată, căci fusese o naștere grea și ceva din mine a murit, pe lângă acel copil. Soțul a luat fetița de la morgă și am îngropat-o creștinește.

Începusem să mă îmbolnăvesc din ce în ce mai rău. Mă supăra ba ficatul, ba stomacul, ba aveam sângerări puternice și dureri foarte mari. Nu reușisem să depășesc durerea sufletească.

Peste un an, eram iar însărcinată în 6 luni. Am mers la controlul de rutină la spital la Rădăuți, dar m-au trimis la Suceava. Mi-au spus că e mort copilul. Mi-era foarte greu să cred, pentru că mi se părea că mișca în burtă, dar doctorița a zis că trebuie scos că e mort și că trebuie să mă opereze. Cred că și de această dată era tot o fetiță.

Nu am putut să o îngrop pe aceasta, nu știu unde au dus-o, nu știu ce au făcut cu ea, nimic nu știu...

I-am dat doctoriței un lăntșor de aur pe care-l purtam la gât și ceva bani și și-a dat interesul cât de cât să mă opereze.

Mi-au făcut apoi câteva transfuzii, injecții și tratamente. Nu știam cum să-i anunț pe cei de acasă despre operație. Pe atunci nu aveam nici telefoane, nici nimic.

Am trimis o scrisoare, ca să știe, pentru că eu m-am dus la control, dar au trecut deja câteva zile și eu nu mă întorceam acasă. A venit apoi soțul și i-a mai adus una-alta doctoriței.

Mi-au legat trompele, căci mi-au spus că orice sarcină avea să provoace moartea ori mie, ori copilului.

Aveam doar un copil. 3 erau morți. M-am îmbolnăvit de nervi. Conștiința nu-mi dădea pace. Simțeam că nu mai vreau să trăiesc, că nu mai merit. Am vrut de multe ori să-mi iau viața.

Anii au trecut și n-am mai putut avea alți copii. Mă îmbolnăveam periodic, eram foarte slăbită. Soțul meu a devenit alcoolic. Mă bătea... Relația noastră a fost bună numai pe la început, pe urmă nu au mai mers lucrurile.

Aflasem despre femeia care-mi făcuse chiuretajul că se spânzurase. M-am gândit de multe ori „oare a câta femeie eram eu? Câte au mai făcut acest păcat cu ajutorul ei?” Mi-era clar că nu era prima dată când făcea lucrul acesta și cred că nici ea n-a mai rezistat cu atâția copii morți pe conștiință.

Acum mă gândesc că dacă era măcar unul din familie care să-mi zică să nu mă duc să avortez, nu mergeam să avortez. Nu duceam lipsă de nimic. Aveam chiar de toate, slavă Domnului. Încă nu știu ce o fi fost în capul meu. Nu prea înțelegeam eu cât de grav e să iei viața unui copil. Nu știu cum de au murit ceilalți doi. Medicii nu mi-au zis nimic clar. Cred că Dumnezeu a vrut să mă facă să înțeleg că doar El are drept de viață și de moarte asupra noastră.

Tot ce am trăit pe urmă, boli, necazuri... m-au slăbit foarte tare. Ceea ce m-a ținut în viață a fost nădejdea că Dumnezeu iartă tot, deși eu încă nu pot să mă iert. Sora mea, care e măicuță, m-a ajutat mult. Faptul că m-am apropiat de Dumnezeu prin intermediul ei, a contat enorm. Cred că nu doar înainte de avort ai nevoie de ajutor, ci și după. Cred că e mai bine să nu ajungi până acolo, dar dacă totuși faci acest lucru, ai nevoie de cineva care să fie lângă tine. Păcatul n-a mai fost numai al meu, ci au suportat toți din familie consecințele acestor fapte.

Relația cu fiul meu e destul de rece. Mă respectă, nu mi-a făcut probleme, mă sună zilnic, dar îl văd doar de vreo 2 ori pe ani, câte 2 săptămâni. Mi-aș dori foarte mult niște nepoți.

Nu i-am spus nimic despre avort. Știe că am avut alți copii care au murit, dar nu știe că unul din ei a murit pentru că eu am vrut.

Spovedania m-a ajutat, faptul că m-am împărtășit, că mi s-a făcut Sfântul Maslu, m-au scos din deznădejde, într-o anumită măsură. Spun asta pentru că încă mă mai doboară gândurile și ispitele. N-o să pot uita niciodată ce păcat mare am făcut...

Duhovnicul m-a încurajat cel mai mult. Mi-a zis că e foarte important să ai grijă de suflet. Mi-a zis că Dumnezeu și Maica Domnului m-au apărat până acum de toate și că o să mă apere întotdeauna, chiar dacă uneori îmi vor mai da și câte o vârguță. M-a îndrumat pe drumul bun. Trebuie să fie cineva care să-ți arate calea cea bună, căci de unul singur e foarte greu să înțelegi ce e bine. Eram de multe ori cu gândul că vreau să mor și mereu îmi spunea să am gândul la Dumnezeu. M-a sfătuit să mă rog. Citesc și acum din Ceaslov, citesc Paraclisul Maicii Domnului ca să mă liniștesc, merg la biserică și încerc să mă rog pentru iertare.

Toată lumea are câte un necaz. Dar cred că nevoile ți le faci singur. Nu sfātuiesc pe nimeni să facă acest lucru. Să se păzească toată lumea de ispita avortului. Mie nu mi-a adus nimic bun și nu cred că i-a adus nimănui.

Elena I., 48, Nisipitu, Suceava
7 mai 2017

54

*Țimp de ani de zile, mama a
avut aproape nopțe de nopțe
același coșmar*

Timp de ani de zile, mama a avut aproape noapte de noapte același coșmar

Cu câțiva ani în urmă, mama mi-a povestit că, timp de ani de zile, a avut aproape noapte de noapte același coșmar care o făcea să se trezească cu o transpirație rece și cu bătăi accelerate ale inimii.

Visa că aude din dulap scâncete de copil și, deschizând dulapul, vedea multe cutii de pantofi în care se aflau, ca în niște sicrie, copiii mici aproape morți, slabi, sfârșiți de foame.

S-a întâmplat că, odată, i-a mărturisit soacrei ei despre numeroasele sale avorturi, despre acest coșmar și starea ei de zbulcium sufletesc

Bunica a dojenit-o, dar a încredințat-o că vor trece coșmarurile, căci va plăti 40 de slujbe să fie pomenită în Sfânta Liturghie pentru iertare de păcate.

Într-adevăr, la sfârșitul celor 40 de liturghii, mama a simțit o ușurare și o rărire considerabilă a frecvenței visului.

Poate vă întrebați de ce nu a mers mama la Biserică, de ce nu a sfătuit-o bunica să meargă la spovedit, să caute un duhovnic. Pentru că mama era reformată nepracțicantă.

După ce a ieșit la pensie, a găsit pace și liniște sufletească în biserica ortodoxă din satul în care s-a retras. Însă, după un timp, a realizat că îi lipsea ceva foarte important: nu se putea spovedi și împărtăși cu Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului. S-a hotărât să se boteze.

Deși prin taina botezului îi erau iertate toate păcatele de până atunci, mama și-a dorit să se spovedească la preotul din sat pentru ca acesta, devenindu-i duhovnic, să o cunoască mai bine.

În noaptea care a urmat primei ei spovedanii și împărtășanii, mama visează ceva: se deschide ușa casei și, într-o lumină or-

bitoare de vară, intră un grup mare de tinere fete și băieți, toți cam de 18 ani. Mama simte că aceștia sunt copiii ei. Din grup se desprinde un băiat care îi spune: „Suntem copiii tăi, mamă. Nu te speria. Am venit să-ți spunem că te-am iertat”.

Bun ești, Doamne, Bun!

O. M., Cluj-Napoca
27 septembrie 2017

55

Apoi, dintr-o dată, nu am
mai simțit nimic... a murit
copilașul meu

Apoi, dintr-o dată, nu am mai simțit nimic... a murit copilașul meu

Era luna februarie când am aflat că sunt însărcinată. Eram încă la liceu, în ultimul an.

I-am dat vestea prietenului meu, speram că-mi va spune să îl păstrăm. Dar, din păcate, nu a spus așa... Mă obliga într-un fel să fac avort, că suntem prea tineri, că nu avem ce să îi oferim și alte chestii.

Într-un final am acceptat. În schimb, nu după mult timp am avut o mică ceartă și m-a lăsat singură. Timpul trecea, iar eu aveam 3 luni, umblam pe la doctori, mă rugam de ei, dar nimeni nu voia.

Într-un final am hotărât să merg la ecograf. Era așa mic și dulce... un ghemotoc de copilaș. Iar o asistentă lauda copilașul că e perfect sănătos, că, Doamne ajută, o să am un copil minunat, neștiind ce vreau eu să fac.

Prietenul în care am avut încredere și cu care am fost împreună un an și ceva m-a lăsat singură. Deja simțeam cum mișca propriul meu copilaș în mine. Nu aveam stare... l-am iubit mai mult ca orice.

A venit ziua în care a aflat mama mea. M-a dus la spital și m-au internat. După 2 zile mi-au dat pastile, acele pastile care întrerup sarcina până la 6 luni, eu aveam 4 luni jumătate.

Mi-a dat prima tura de pastile... nu simțisem nimic.

După a doua tură, am simțit cum mișca foarte tare copilașul meu – se chinuia... era în ghearele morții. Apoi, dintr-o dată, nu am mai simțit nimic... a murit copilașul meu.

A treia serie de pastile mi-a provocat contracții. Erau tot mai puternice, după câteva ore mi s-a rupt apa. Și am născut... am născut copilul omorât de mine. Iar în loc să fie ca la o naștere, să-mi dea copilașul în brațe, să fiu bucuroasă, ei mi l-au luat... Era mic încă, era mic de felul lui cam cât palma, dar era bine...

Era fetița mea, Alexandra... îngerul meu pe care nu îl pot uita și nu îl voi uita niciodată.

După ce s-a întâmplat am avut vise în care plângea și mă întreba „de ce am lăsat-o?” „de ce nu am ținut-o?” Mi se sfâșie sufletul.

Tot ce îmi doresc acum – mi-aș da și viața să o văd cum ar arăta... sau să o am iar în pântece. Dacă o păstram acum aveam 7 spre 8 luni.

Loredana

Sursa: <http://rupetacerea.ro/marturii-scrise/loredana/>

56

Eram prea grăbită să-i
demonstrez iubitului că nu-l
oblig să se însoare cu mine

Eram prea grăbită să-i demonstrez iubitului că nu-l oblig să se însoare cu mine

Aveam 19 ani și mă credeam o fată curajoasă. De fapt, eu am fost o persoană timidă, fricoasă și extrem de neîndemânică. Ocrotită de mamă, bunică și prieteni, mă văitam tot timpul și profitam de orice ocazie pentru a-mi satisface toate plăcerile. Dar nu eram fericită. Cel puțin așa credeam. Eram o neînțeleasă, cum sunt mulți adolescenți. Căutam ceva... Am încercat să citesc cărți, am ascultat muzică. Nu lipseam din discoteci, de la petreceri, plimbări etc.

Apoi am ieșit în oraș cu un băiat. Nu îmi plăcea foarte tare. Ceva din interiorul meu îmi spunea că nu e ca mine. Dar mă plectiseam acasă. La început a fost chiar frumos. Ne plimbam mult, vorbeam, ne sărutam. Era cineva care îmi acorda atenție. Însă, după ce am avut primele relații intime nu-mi mai dădea atenție. Am observat că era interesat doar de sex. Ca să-i câștig iubirea, m-am oferit total. Am devenit tupeistă și obraznică. Nu concepeam viața fără el. Nu m-a interesat durerea mamei mele, care mă atenționa disperată. Acum plâng sincer pentru că nu mai pot da timpul înapoi.

Rezultatul a fost că am rămas însărcinată. Când a aflat, el mi-a dat bani să avortez. Mi-a spus că nu era momentul potrivit pentru un copil, deși amândoi aveam deja serviciu, eu aveam loc să-mi construiesc casă la ai mei și, mai ales, eram sănătoși. Nu i-am spus mamei de rușine. M-am dus la un preot să cer dezlegare să fac avort. Preotul m-a îndemnat să nu avortez. Dar eu eram prea grăbită să-i demonstrez iubitului că nu-l oblig să se însoare cu mine.

Eu, femeia care căuta dragoste, m-am dus zâmbind la medic și am omorât prima ființă care m-ar fi putut iubi pe vecie necondiționat. Au trecut 18 ani de atunci. Și acum regret și plâng cu amar coșmarul care abia a început. Am promis că nu voi mai avorta. Regretele s-au înmulțit când am început să am tot felul de infecții

genitale, când iubitul uita de mine. Am intrat în depresie. Cineva m-a trimis la Părintele Arsenie Papacioc de la Techirghiol. Acesta mi-a explicat că trăiesc în curvie și să nu mai fac avort.

Cu speranță m-am căsătorit. Dar nu am ținut cont că el nu s-a schimbat. Ducea aceeași viață haotică. Eu mi-am ținut promisiunea.

Am născut pe următorul copil, care e un băiat minunat, dar bolnav. Am început să merg la biserică și să mă rog. Acest copil duce o povară grea, Papilomatoză laringiană. Se operează de 13 ani, are peste 60 de operații. Acum medicul speră că se va vindeca. Apoi am mai născut trei băieți sănătoși. Pe ultimii doi soțul nu i-a vrut.

Acum mă bucur de minunații mei băieți. Dumnezeu e darnic. Nu știu ce m-aș face fără ei. Ne iubim mult, mult, mult. Nu-mi pasă dacă tatăl lor e mai mult un musafir. Dacă voi primi acordul, voi divorța. Am prieteni minunați la o organizație de tip pro vita, unde facem voluntariat. Toți am trecut prin experiențe similare și vrem să le ajutăm pe femeile cu necazuri. Ne bucurăm când se rezolvă câte un caz și e salvat un copil de la avort. Acum știu ce e iubirea, știu și ce bărbat m-ar putea face fericită.

Vă vine să credeți? Am găsit iubirea.

E iubirea pentru Dumnezeu, pentru oameni, chiar și pentru mine. Asta îmi dă curaj să lupt. Și Maica Domnului și toți sfinții ne ajută mult.

Și nădăjduiesc că acel pui pe care l-am ucis e bine. Mi-e dor de el sau de ea, poate este fată.

Cineva mi-a spus că sunt o femeie curajoasă, dacă am avut tăria să îl înfrunt pe soț și să nasc ultimii doi copiii. Nu știu asta. Dumnezeu are tainele Lui. Cei care se luptă să-I împlinescă voia vor fi răsplătiți.

Alina M., 37 ani, Constanța

57

Îmi pare rău pentru ea că a ajuns în burta mea, că putea să ajungă în burta altei mame care nu ar fi făcut lucrul acesta

Îmi pare rău pentru ea că a ajuns în burta mea, că putea să ajungă în burta altei mame, care nu ar fi făcut lucrul acesta

Era seară, venisem de la serviciu și mi-am cumpărat un test de la farmacie, l-am făcut și a ieșit pozitiv. L-am sunat pe Alex, prietenul meu. În momentul acela eram amândoi de acord că ținem copilul, după care, nu știu de unde, el s-a răzgândit. Că „nu poate să facă pasul acesta”, că „nu se simte pregătit”, că „îl scoate puțin din ritmul lui de viață și să ne mai gândim”, „că mai există și alte soluții”. Pentru mine avortul nu era o soluție. Avortul pentru mine era un mare NU.

Au urmat discuții și discuții și discuții. Și momente în care se răzgândea și zicea „Bine, o să facem asta, o să avem un copil”, după care după două zile urma „Nu sunt pregătit, nu putem să facem asta, nu o să avem un copil”.

A aflat și mama, nu a avut curajul să mă confrunte și să-mi spună „Știi că ești însărcinată, hai să vorbim”, ci a spus „Am avut un vis negru, am visat că ești însărcinată, Gabriela, ai grijă să nu se întâmple lucrul ăsta, că dacă se întâmplă eu o să mor” – ea știind de fapt că eu sunt însărcinată.

În ziua avortului eram în 11 săptămâni, luni, pe 11 februarie, iar eu vineri, 9 februarie, am luat decizia practic, pentru că atunci a fost ultimul telefon de la Alex prin care el mi-a spus că „nu, gata, nu poate”. Știam că sarcina este deja dezvoltată, e mare și era acum sau niciodată.

Deja intrasem în decizia asta că eu o să fac avortul cu toate că nu voiam, dar eu căutam. Nu am stat acasă. Am plecat de acasă, am stat la verișoara mea. Și, culmea, în acele două zile mi s-a întins o mână de ajutor, pentru că părinții verișoarei mele au spus că mă ajută ei. Au spus „Te ajutăm noi. Nu face asta, te

ajutăm noi”. Dar nu am auzit. Eram pe o decizie care nu era a mea, dar eu o făceam, nimeni altcineva. Nu m-a dus nimeni cu forța, nu mi-a pus nimeni cuțitul la gât.

Și-așa că luni dimineața m-am trezit, ne-am urcat în mașină – verișoara mea m-a dus cu mașina ei – ca un robot, nu-mi aduc un gând aminte pentru că probabil nu aveam niciunul. Absolut nimic nu-mi aduc aminte, decât că ninge. Și-am ajuns la spital, am găsit ușa doctorului, cabinetul unde se făceau avorturi. Era agitație la ușă, multă lume și multe fete. M-am așezat la coadă, am plătii – nu știu cât, cât a cerut, cred că mi s-a dat și chitanță.

Singura întrebare care mi s-a pus în momentul acela legat de decizia mea a fost după ce doctorul începuse să își facă el treaba acolo, în timp ce... De ce nu înainte? De ce nu a întrebat nimeni înainte?

Am simțit tot – o durere interioară fizică și... sufletească. E ca și cum un cuțit a intrat în tine și a tăiat așa, tot (gest larg, circular). Tot ce găsea în cale... tot, tot, tot. Culmea e că nu puteai să zici „stop”. Că dacă spuneai „stop”, ce rezolvai?

Și nu se mai termina. Durea, și durea, și durea. Și în continuu simțeai așa cum trage din tine. Ca să aud cuvintele doctorului spunând „Of, e o sarcină bine dezvoltată!”. Cum poți să-mi spui asta – „e o sarcină bine dezvoltată”? Trebuia să răspund „vai ce mă bucur că noi trei aștia de față am reușit să nu mai fie așa”?

După ce a terminat el ce avea de făcut, asistenta m-a luat de mână și m-a dus într-un salon de lângă, unde erau foarte multe paturi, unul lângă celălalt, și foarte multe fete. Și toate stăteau pe burtă, toate trecuseră prin asta. Aș fi vrut să văd salonul ăla înainte – că fugeam!

Foarte multe plângeau, ca și mine, de altfel. Motivul pentru care plângeam nu era, cred, durerea fizică prin care trecusem, ci probabil ne dădeam seama prea târziu cât de prostănace am fost și de naive și de proaste. Asta cred că am fost, proaste.

După ce am fost la doctor i-am trimis eu un mesaj și i-am zis „Gata, poți să fii fericit, am terminat”. Nu m-a sunat atunci, nu a zis nimic.

După m-am simțit oribil – poate „oribil” e un cuvânt prea frumos, aș vrea să gădesc altul mai urât. Fără sens.

Alex deja după 2 zile după ce am făcut avortul a zis să ne despărțim, a zis că nu mai putem continua relația. N-am înțeles de ce, că eu făcusem asta ca să se păstreze relația într-un fel, nu?

Nu știam cine sunt, ce vreau să mai fac, ce îmi dolesc... A rămas un gol, o rană, o cicatrice, care nu mai trece niciodată. Și bine e că nu trece. Eu mă bucur că nu trece cicatricea asta, pentru că nici nu vreau să mai trec prin asta vreodată. Și mie o să-mi aducă aminte cicatricea asta și de asta câteodată am grijă de ea. O îngrijesc ca să nu se ducă, ca să-mi reamintească ce-am făcut. E o greșeală pe care nu pot să o repar, n-am cum.

Acum când mă uit în spate motivele mi se par de căcat – pardon, dar chiar așa mi se par acum. Așa și dacă mama nu voia, ce, făcea mama copilul? Aveam 25 de ani, adică dita-mai femeia.

Îmi pare rău pentru ea că a ajuns în burta mea, că putea să ajungă în burta altei mame care nu ar fi făcut lucrul ăsta.

Gabriela D., 28 ani, București
20 ianuarie 2011

Transcriere după originalul video postat la:
<http://rupetacerea.ro/gabriela/>

58

Îmi spun că viața copilului
meu era mai importantă
decât „iubirea” pentru
partenerul meu

Îmi spun că viața copilului meu era mai importantă decât „iubirea” pentru partenerul meu

Aceasta este povestea avortului făcut de o mămică din Franța. În luna noiembrie m-am dus la medicul ginecolog și i-am zis că pastila anticoncepțională pe care am luat-o până atunci nu mi se mai potrivește așa că a decis să-mi schimbe pastilele cu unele care aveau o doză foarte mică de hormoni. După ce am început să iau acele pastile, la puțin timp, am aflat că sunt însărcinată.

L-am anunțat imediat pe tatăl copilului, care mi-a zis tranșant: avort. În acea clipă m-am simțit groaznic și am început să plâng. Am încercat să îl fac să se răzgândească, dar nu am reușit să îl înduplec. Era speriat de idee și eu la fel, trebuie să recunosc. Așa că, din iubire față de partenerul meu, am decis avortez. La spital, le-am spus că nu fac asta fiindcă îmi doresc, ci fiindcă partenerul meu nu mă susține și, din iubire pentru el, am decis să o fac.

La spital am luat primele 2 pastile și era totul ok. M-am întors acasă. A doua zi, însă, am început să am dureri îngrozitoare și să pierd mult sânge; trăiam un coșmar, dar am crezut că ce a fost mai rău a trecut. M-am prăbușit din cauza epuizării, iar a doua zi, când m-am trezit, am fost foarte surprinsă să constat că nu mi s-a întâmplat nimic grav.

Noaptea eram singură acasă. La ora 7 seara au început primele dureri. Cu cât trecea timpul cu atât aveam dureri mai mari. La ora 11 noaptea deja mă simțeam amețită și am leșinat. Când mi-am revenit, am sunat la urgență și de acolo mi-au zis că totul e normal. Mi-am petrecut următoarele 2 ore la toaletă, eliminând sânge. Aveam în continuare dureri îngrozitoare, plângeam,

țipam și regretam total decizia pe care am luat-o, aceea să îmi avortez copilul. Rămânând fără puteri, am decis să mă urc în pat. Am adormit pentru 20 de minute, apoi m-am trezit într-o baltă de sânge.

Când m-a văzut, partenerul meu a sunat din nou la urgență, dar nu au vrut să aibă nimic de-a face cu cazul meu. După vreo 2 minute am simțit nevoia să împing ca la naștere. Am făcut asta și m-am trezit cu copilul meu în mână. Un coșmar nesfârșit!

La 7 dimineața m-am trezit extenuată și am mers la spital, unde le-am povestit ce am pățit și că am avortat copilul. Moașa a chemat doctorul, care a venit imediat, a făcut o ecografie și a confirmat faptul că am pierdut copilul și mi-a zis că eram foarte aproape să mor din cauza hemoragiei.

Astăzi regret sincer decizia mea când știu câtă suferință mi-a adus în timp ce eram singură și abandonată; toți m-au lăsat să sufăr singură.

Îmi spun că viața copilului meu era mai importantă decât „iubirea” pentru partenerul meu. Sufăr de insomnie și am coșmaruri; mă simt extenuată, furioasă și distrusă.

Nu știu ce să fac, am nevoie de ajutor ca să pot trece peste această încercare grea. Au trecut 2 luni și nu pot uita ce s-a întâmplat. Am un sentiment de dezgust față de partenerul meu. Vă mulțumesc pentru ajutorul vostru.

Sursa: <https://www.facebook.com/400-Words-for-Women>

59

Lumina lumii și povestea
avortului copilului lui Steven
Tyler și al Juliei Holcomb

Lumina lumii și povestea avortului copilului lui Steven Tyler și al Juliei Holcomb

Numele meu de fată este Julia Holcomb și scriu ca răspuns la articolul lui Kevin Burke „Traumă post-avort” din National Review. Mi s-a părut că articolul scris de el despre Steven Tyler este deosebit de compătimitor, subliniind trauma avortului. M-am decis că este timpul să-mi relatez sincer povestea, străduindu-mă să îmi amintesc cât mai exact cele întâmplate atunci, sperând că voi încheia și voi aduce pace acestei perioade a vieții mele.

În Noiembrie 1973, la scurt timp după aniversarea a 16 ani, l-am cunoscut pe Steven Tyler la un concert în Portland, Oregon. Ca să înțelegi ce poate duce o fată de 16 ani în culisele unui concert rock Aerosmith, și în decurs de trei ani într-o relație cu Steve Tyler, aveți nevoie de informații esențiale din trecut.

Trauma din familie

Tatăl meu biologic a părăsit-o pe mama când eram copii mici. Era un derbedeu fermecător, împătimit de jocurile de noroc, care intra și ieșea din viețile noastre, lăsând valuri de datorii și infidelitate. Când a aflat că era însărcinată cu mine, copilul mijlociu, mama fost îndemnată de mai mulți membri ai familiei să facă avort, care pe atunci era ilegal. Din fericire m-a născut și peste ceva timp l-a născut și pe frățiorul meu și a fost o mamă iubitoare. Când datoriile de pe urma jocurilor de noroc ale tatăului nostru au dus la cheltuirea totală a micului ei salariu de profesoară, a divorțat. Chiar și după primul divorț a fost o mamă bună, ducându-ne la biserică, citindu-ne dimineața înainte de a pleca la școală din Biblie, cântându-ne noaptea și rugându-se împreună cu noi pentru tatăl nostru rătăcitor. Era blândă și de încredere și am știut mereu că pot să mă

duc la ea pentru ajutor. Când mama s-a remăritat cu primul meu tată vitreg, care era alcoolic, lucrurile s-au înrăutățit.

O traumă devastantă s-a abătut asupra familiei noastre în vara anului 1971, când aveam 13 ani. Fratele meu mai mic a fost omorât într-un accident de mașină în timp ce eram în drum spre casă, întorcându-ne dintr-o excursie cu bunicii noștri. Avea zece ani. Bunicul meu murit și el, bunica și-a pierdut un picior și sora mea a fost rănită. Accidentul de mașină și traumatizarea familiei au declanșat un lanț de evenimente care au dus la divorțul mamei mele de primul tată vitreg.

Tatăl meu vitreg la scurt timp a fost internat la un spital pentru bolnavi mintali, iar mama a avut o cădere emoțională. Eu și cu sora mea am locuit pentru câteva luni la mătușa și unchiul nostru.

Când ne-am reîntors acasă după divorțul mamei lucrurile nu mai erau la fel. Mama părea rănită și dezamăgită de viață. Fără a mai avea stabilitatea pe care o dau familia sau biserica, cu toții ne-am luptat din greu să ne revenim după moartea fratelui. Mama mai lucra ca profesoară, dar locuia cu al doilea tată vitreg, deși încă nu erau încă căsătoriți. El este un om de care, cu trecerea timpului, m-am atașat și am ajuns să-l iubesc și să-l respect, deși în anii '70, când locuia cu mama, era altfel decât este astăzi și exista o antipatie reciprocă între noi.

Eu și sora mea am rămas de capul nostru majoritatea timpului. Înainte fusesem crescută să merg la biserică, dar după accident nu ne-am mai dus niciodată. Am devenit amândouă rebele. Sora mea a plecat de acasă când a împlinit 16 ani, în călătorie cu rucsacul în jurul țării, împreună cu prietenul ei. Așa am ajuns la vârsta de 15 ani, cu sora plecată, și simțindu-mă că stau în calea cuiva. Mi se părea că eram un obstacol în relația mamei mele cu acest nou bărbat.

Prietenii mele s-au schimbat, din copii pe care îi știam de la biserică la cei care își petreceau timpul la Teen Center (Centrul Adolescenților). Unii dintre ei luau droguri și beau.

Întâlnirea cu Steve Tyler

Cu câteva luni înainte să fac cunoștință cu Steven, când nu trecusem de 15 ani, m-am împrietenit cu o fată care avea acces la culisele petrecerilor și concertelor. Ea avea 24 de ani și deși legătura noastră a fost de scurtă durată această legătură s-a dovedit a fi un schimbare majoră în cursul vieții mele. Prietenia cu ea a fost una dintre cele mai periculoase din câte am avut.

M-a învățat repede cum să mă îmbrac în așa fel încât să nu trec neobservată și să folosesc sexualitatea ca momeală pentru vedetele rock. Țin și acum minte când m-am îmbrăcat pentru concertul Aerosmith, cu intenția de a mă duce în culise cu ea. Ascultasem piesa „Dream On” și am văzut poza lui Steven pe coperta albumului. M-am dus la concert cu speranța să îl întâlnesc pe Steven și după concert ne-am întâlnit pentru prima dată. La vremea aceea, am crezut că el este cel mai bun lucru din viața mea. Povestea mea tristă, tinerețea și flerul meu au atras interesul lui Steven.

Mama i-a dat drept de tutelă asupra mea lui Steven după ce m-am mutat la Boston. Îmi amintesc uimirea mea când mi-a spus că mama a semnat documentele și încercarea mea de a mă obișnui cu acest lucru. Un sentiment de vulnerabilitate m-a cuprins știind că sunt sub tutela lui, dar că nu suntem căsătoriți. Nu și-a exprimat intențiile de a avea o relație de lungă durată. A menționat că a vrut să aibă tutela pentru ca eu să pot călători peste hotare împreună cu el când era în turnee. I-am spus că mama nu ar fi semnat documentele și l-am întrebat cum a convins-o. A răspuns: „I-am spus că am nevoie de tutelă ca să te înscriu la școală”. M-am simțit abandonată de mama la fel cum am fost abandonată de tata și de tatăl vitreg. Steven era chiar singura mea speranță la acel moment.

M-am pierdut într-o cultură rock and roll. În lumea lui Steven erau sex, droguri și rock and roll, dar nu părea mai puțin haotică ca lumea pe care o lăsasem în urmă. Atunci încă nu știam, dar de abia am scăpat cu viață din ea.

Sarcina

Când am început să locuim împreună luam anticoncepționale. Nu este adevărat că sarcina mea cu Steven a fost neplanificată, așa cum s-a scris. După câteva luni împreună, Steven mi-a vorbit despre dorința lui de a avea un copil. El a crescut la țară, în regiunea New Hampshire, și câteodată se comporta ca un țăran cu picioarele pe pământ. Voia o familie și m-a întrebat dacă sunt dispusă să facem un copil. Am fost sensibilizată de sinceritatea lui și am acceptat. Voiam copii și am început să cred că trebuia să mă iubească cu adevărat din moment ce m-a luat sub tutelă și mă întreabă dacă vreau să avem un copil împreună. Mi-a aruncat anticoncepționalele de la balconul hotelului unde stăteam, departe în stradă.

Peste un an am rămas însărcinată. Nu mai rămăsesem niciodată însărcinată până atunci, contrar cu ceea ce a afirmat Steven. La început ambii eram bucuroși de copil. Îmi amintesc când i-am spus „sunt însărcinată” și după reacția lui am crezut că este într-adevăr entuziasmat. M-a cerut în căsătorie peste câteva luni și i-am răspuns „da”. M-a dus la New Hampshire să le spună părinților de copil și de căsătorie. A întrebat-o pe bunica lui dacă poate să-mi dea mie verigheta ei. Părinții lui nu se înțelegeau pe tema căsătoriei noastre. Mama lui îl sprijinea pe Steven în tot ce făcea și îmi amintesc că îl iubea cu adevărat. Era o doamnă atât de bună la suflet și cu un minunat simț al umorului. Tatăl lui avea mari rezerve din cauza tinereții și imaturității mele.

Bunica lui a refuzat să ne dea verigheta. Îl iubea pe Steven, dar era îngrijorată că, dacă noi vom divorța, verigheta va părăsi familia. Lucrurile au început să se înrăutățească rapid pentru

noi din momentul acela. Când am plecat în noaptea aceea eu și Steven am avut o ceartă aprinsă. Eu voiam ca el să-mi cumpere un inel și să ne căsătorim oricum. El nu.

Uitându-mă înapoi, nu îl învinovățesc pentru că și-a schimbat părerea după ce părinții lui și-au exprimat îngrijorarea. Căsătoria este un pas important în care nu trebuie să te bagi cu capul înainte, chiar și atunci când un copil este pe drum. Totuși, eram într-o poziție proastă. Credeam că îl iubesc, voiam să mă mărit cu el și el m-a cerut în căsătorie; acum nunta era anulată și eu eram foarte supărată pe el pentru că nu mă sprijinise. Mi se părea că este o răzgândire lașă, după ce mi-a cerut să avem un copil împreună și m-a lăsat însărcinată intenționat. Pentru prima dată am realizat că nu ar fi trebuit să fiu așa prostuță să concep un copil în afara unei căsătorii cu un bărbat care ar putea să nu fie interesat de o relație pe viață. Tutela lui asupra mea mi-a complicat lucrurile pe mai departe. Eram subordonată lui ca într-o relație de tată – fiică și simțeam că am puțin control asupra propriei mele vieți. Avusesem încredere în el și acum a venit momentul adevărului.

Incendiul

Era toamna anului 1975. Ne-am întors la apartamentul nostru din Boston și de câteva săptămâni era plecat în turneu cu trupa lui. Eram singură și însărcinată în apartamentul acela, fără niciun ban, nicio formă de educație, nicio îngrijire prenatală, fără carnet de condus și cu puține alimente.

Steven mă suna în fiecare zi ca să vadă cum mă simt și eu îi ceream bani pentru cumpărături. A promis că îl va trimite a doua zi pe Ray Tabano ca să mă ducă la cumpărături. Ray era un prieten din copilărie de-al lui Steven și fusese chitarist în formația originală. Îmi amintesc cum îl așteptam la fereastră pe Ray să vină. A venit la apartament și l-am lăsat să intre pe ușa din față.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit într-un nor de fum dens, luptându-mă pentru o gură de aer ca să respir. Ray plecase. Am căzut de pe canapea la podea. Canapeaua nu ardea și eu nu aveam arsuri pe corp, dar acest fum negru cuprindea camera. Fumul era mai puțin dens la podea, dar, totuși, de abia vedeam ceva.

Eram înspăimântată dar destul de calmă ca să mă pot gândi la o serie de reclame făcute de Bill Cosby numite „Învață să nu te arzi”. Unul dintre mesaje era că dacă te afli într-o cameră plină cu fum, așează-te la podea deoarece acolo aerul e mai curat. Știam că aveam doar câteva minute ca să ies din apartament. M-am târât spre ușa din față, care era lângă canapeaua pe care stătusem. Apartamentul avea cel puțin trei încuietori la ușa din față. Era o încuietoare la mâner, un lanț de siguranță și o bară de siguranță care era de la ușa la podea. Steven insista să le ținem încuiate mereu, deoarece de regulă ținea droguri în casă și trecuse printr-o percheziție la fostul nostru apartament de pe strada Beacon. Toate încuietorile erau blocate și nu puteam clinti bara de siguranță. Mă înecam și știam că trebuie să o iau pe scara din spate care ducea jos la bucătărie și spre ieșire.

Când am ajuns la scări fumul, căldura și flăcările le cuprinseră. Balustrada ardea. M-am ars la o mână apucând balustrada înainte să realizez că era imposibil să cobor pe acele scări prin flăcări. Nu era cale de ieșire. Bill Cosby mi-a venit din nou în minte. Spusese într-una din acele reclame că, dacă ești prins într-un incendiu, un loc bun pentru adăpost este un șemineu gol. M-am târât către șemineul din dormitor și m-am întins înăuntru. Era gol și curat iar hornul era deschis. Fumul negru umpluse aerul și năvălea spre horn, dar mai era o mică zonă cu aer curat pe podea, unde eram eu întinsă. Am simțit că îmi pierd conștiința. Știam că sunt pe punctul de a muri. Eram înspăimântată și m-am simțit foarte singură. Consideram că meritam să merg în iad din cauza multor mele păcate și nu eram pregătită să mor.

Deasupra șemineului era agățată o icoană cu Pruncul Iisus numit „Lumina lumii”, lucrată de Charles Chambers. Icoana stătuse în sala de clasă a bunicii mele, unde învățasem eu în clasa I. Am fost unul dintre elevii ei când aveam cinci ani. Obișnuiam să mă uit la acea icoană în fiecare zi, la școală, când bunica începea ora cu o rugăciune. Într-un an școala a decis să dea jos toate icoanele cu Iisus și să interzică rugăciunea în clasă, așa că bunica a luat icoana acasă. A stat în sufrageria ei ani întregi și la moartea ei mi s-a dat mie icoana în memoria bunicii.

Când i-am spus mamei că sunt însărcinată, ea mi-a trimis icoana și eu am agățat-o deasupra șemineului în apartamentul lui Steve. Acum, stăteam sub ea, aproape de moarte. Mă gândeam la bunica, aducându-mi aminte de unul din versetele din Biblie și mă rugam:

„În mâinile tale încredințez sufletul meu, mântuiește-mă, Doamne, Dumnezeuul Adevărului!”

Mă gândeam la ultimele cuvinte ale lui Iisus pe cruce ca la un mijloc de a cere milostivire. Nu credeam că am să mai trăiesc și totuși am simțit o mare liniște când am închis ochii.

Coșmarul se adâncește

M-am trezit în spital. Aveam o perfuzie în braț și doctorul vorbea cu mine rar, ca și cum ai vorbi cu un copil. M-a întrebat: „Știi cum te cheamă?” „Mă numesc Julia Holcomb” i-am răspuns. Mi-a pus mai multe întrebări și a răsuflat ușurat când a văzut că, deși inhalasem o mare cantitate de fum, creierul meu nu a avut de suferit. Bebelușul de asemenea a supraviețuit incendiului.

Steven era acolo, în camera mea. A spus că e bucuros să mă vadă în viață și părea tulburat. Steven mi-a spus că mi-au măsurat oxigenul din sânge dintr-o venă de la încheietură. Ultima dată când asistenta a măsurat a și plâns, deoarece credea că nu o să supraviețuiesc, și a spus cu tristețe „e așa de tânără”. Steven

mi-a zis că doctorul nu se aștepta ca eu să supraviețuiesc și credea că, dacă totuși am să trăiesc, vor exista leziuni ale creierului din lipsa oxigenului. Mi-a dăruit un ursuleț de pluș și eu m-am prins de el. Mi-a spus că am primit multe felicitări și flori de la oameni, care îmi urau sănătate. Eram prea epuizată ca să vorbesc și am adormit din nou.

La spital, un doctor a venit la mine și mi-a spus că plămânii sunt remarcabil de curați față de cantitatea de fum la care au fost expuși. A spus că Steven a vorbit cu el despre posibilitatea ca eu să fac avort, având în vedere că sunt atât de tânără și mă aflu în recuperare după inhalarea de fum. Am rămas surprinsă și l-am întrebat dacă bebelușul este sănătos. Mi-a zâmbit și m-a asigurat că bătăile inimii sunt normale și copilul pare să fie bine. I-am spus că nu vreau să fac avort. Îmi voiam copilul. Doctorul a fost blând și m-a susținut în decizia mea. Nu m-a presat în niciun fel. M-a întrebat dacă m-am drogat în timpul sarcinii. I-am răspuns „Da, câteodată”. Foloseam câteodată cocaină, dar nu în cantitățile pe care le lua Steven. Doctorul mi-a spus că drogurile sunt dăunătoare pentru mine și pentru copil. Mi-a spus că în timpul sarcinii nu trebuie să le mai folosesc. Mi-era atât de rușine deoarece știam că are dreptate. I-am spus „Bine” și intenționez să mă opresc.

Avortul

Doctorul a părăsit camera și a intrat Steven. Mi-a spus că trebuie să fac avort din cauza efectelor pe care le-a avut fumul asupra plămânilor și a problemelor datorate lipsei de oxigen pe care am suferit-o. I-am spus „Nu, eu vreau copilul”. Eram însărcinată în cinci luni. Nu-mi venea să cred că într-adevăr îmi cere să fac un avort la vârsta aceea a copilului. A stat o oră presându-mă să mă duc și să fac avort. Mi-a spus că sunt prea tânără să am un copil și că acesta va avea leziuni pe creier din cauza incendiului și a drogurilor luate de mine. Am devenit foarte tăcută repetând răspunsul „Nu”. I-am spus că nu ar trebui să-mi ceară să iau o decizie

cât încă sunt în spital. Mi-a spus că trebuie să avortez acum. Mi-a spus că sarcina are deja destul de mult ca să mai aștept, deoarece peste o săptămână avortul va fi ilegal.

Stătea lângă patul meu, dar nu ne uitam unul la altul. I-am spus din nou nu. Într-un final a cedat și mi-a spus „Bine, poți să te duci la maică-ta acasă și să naști acolo”. Eram epuizată și începeam să mă simt fără nicio speranță. Mama și tatăl meu vitreg nu s-ar fi bucurat la venirea mea înapoi acasă, însărcinată. Mă gândeam că și ei vor vrea să avortez. Începeam să cred că viața se prăbușește peste mine. Nu aveam asigurare de sănătate, nici bani și nu credeam că Steve intenționa să aibă grijă de mine și de copil. Nici până atunci nu îmi asigurase îngrijirea medicală. Credeam că mă abandona și el, așa cum făcuseră tatăl și mama mea. Am început să plâng și am acceptat să fac avort. Steven era ușurat și fericit. M-a asigurat că ține la mine și că după avort totul va fi bine.

M-au mutat în altă parte a spitalului și un alt doctor a făcut avortul. A fost un coșmar oribil, pe care nu-l voi uita niciodată. Această experiență m-a traumatizat. Copilul meu avusese un singur apărător în viață, pe mine, și eu am cedat presiunilor de frica de a fi respinsă și frica de un viitor necunoscut. Îmi doresc să mă pot întoarce în timp și să-mi fie dată din nou șansa alegerii, să spun nu avortului și la ultima dată când mi-a propus asta. Îmi doresc din tot sufletul să fi putut să-mi văd copilul trăindu-și viața și crescând mare.

Doctorul nu mi-a explicat în ce consta procedura. Steven a văzut când doctorul mi-a perforat uterul cu un ac mare. Apoi am fost dusă într-o cameră ca să aștept contracțiile. Steven a stat lângă mine în spital până s-a terminat totul. Când sora ieșea din cameră el inhala cocaină de pe masa de lângă patul meu. Mi-a oferit chiar și mie odată să iau, dar am refuzat, simțindu-mă rău. Steven, fiind drogat, era detașat emoțional. Urmărea procedura, dar era deconectat de la reacția normală și sentimentele

de groază care erau de așteptat. Atunci m-a șocat și m-a rănit comportamentul lui.

Dar acum știu că în subconștient a fost traumatizat, fiind martor la moartea primului său fiu într-un mod atât de oribil și clar. Steven a văzut cum a ieșit copilul și mi-a spus mai târziu, când eram în New Hampshire, că s-a născut viu și a fost lăsat să moară. Pe mine nu m-au lăsat să văd copilul când a fost născut. Tot mai târziu Steven mi-a spus că era băiețel și că simțea o vină teribilă și un sentiment de groază pentru ce a făcut. Nu știam că un asemenea lucru poate să fie legal. Nu mi-am putut imagina o lume unde un bebeluș mic poate să fie născut viu și aruncat deoparte ca un nimic, fără să poată vedea chipul mamei lui.

Nimic nu a mai fost la fel între noi după această zi, deși am mai stat împreună și nu m-am întors acasă, la părinți, mai mult de un an. După avort am devenit foarte tăcută și retrasă. Jeleam pierderea bebelușului meu și nu mă puteam uita la Steven fără să îmi amintesc ce ne-a făcut mie și fiului lui. Tocmai supraviețuisem unui incendiu oribil care aproape îmi luase viața, dar avortul m-a făcut să simt cum parcă o parte din mine a murit odată cu bebelușul meu. M-am simțit înșelată și trădată, supărată pe mine pentru că am fost de acord cu ceva de care știam că este greșit. Simțeam o furie adâncă și aproape ură pentru doctorul care a făcut avortul.

Totul din jurul meu părea că merge înainte odată cu viața, dar eu duceam o rană care nu avea să se vindece niciodată. Steven era deja într-o altă relație în acel moment. Faptul că era tutorele meu a complicat lucrurile, deoarece legal el era responsabil pentru mine. Eram tânără, renunșasem la liceu și nu-mi cunoșteam drepturile în acel moment. Mă simțeam complet fără putere.

L-am părăsit pe Steven în februarie 1977 și m-am întors să locuiesc cu mama și tatăl meu vitreg. Steven a sunat de câteva ori după ce m-am reîntors acasă și apoi nu am mai auzit niciodată de el.

Înviind din cenușă

Drumul spre recuperare a fost un proces greu. Când m-am întors acasă la mama eram cu sufletul frânt. Nu puteam să dorm noaptea fără să am coșmaruri cu avortul și incendiul. Lumea mi se părea asemenea unui loc întunecos. Mama și tatăl meu vitreg aveau acum un băiețel frumos. Era foarte scump, plin de bucurie, și nu puteam să fiu decât fericită când eram cu el. Dragostea pentru frățiorul meu vitreg mi-a deschis inima către tatăl meu vitreg și vedeam că încearcă să fie un soț și un tată bun.

Mama a realizat că îi lipsea biserica și frecventau amândoi o biserică metodistă unită din zona noastră. Am început să merg și eu cu ei și îmi amintesc cum punctul de întoarcere pentru mine a fost o săptămână organizată de biserică pe coasta Oregon. Erau tineri de vârsta mea, cântece, foc de tabără, studii biblice, rugăciuni, întâlniri și am plecat de acolo cu un sentiment înnoit, cu nădejdea că Dumnezeu există și El mă iubea în ciuda păcatelor mele și puteam să găsesc iertare și să am parte de fericire adevărată în cadrul unei familii proprii dacă începeam să-mi reconstruiesc viața.

Peste puțin timp am fost botezată. Mama m-a ajutat să-mi termin liceul și m-am angajat pentru prima dată, ca recepționeră. Am început să particip la activitățile cu tinerii și biserica a devenit o rampă de lansare, care m-a scos din ceața durerii, tristeții și vinei după ani petrecuți cu Steven. Am găsit iertare în Iisus. M-am iertat pe mine. Mi-am iertat mama și tatăl vitreg. M-am rugat ca să-l pot ierta și pe Steven.

Am câștigat încrederea că pot să merg la universitate. Mi-am închiriat o cameră de la o văduvă în vârstă care locuia lângă campus. Atunci l-am întâlnit pe Joseph, care acum este soțul meu.

Soțul meu este adevăratul meu erou. A fost un soț iubitor, un tată generos și a muncit din greu pentru familia noastră. Soțul meu mă iubește și m-a iertat din inimă și nu a lăsat ca trecutul

meu să-i influențeze părerea despre adevărata mea personalitate. Dacă mi-aș fi păstrat copilul cred că noi tot ne-am fi căsătorit și viețile noastre ar fi fost mai bogate datorită prezenței lui în familia noastră. Dumnezeu a fost darnic și ne-a dat bucuria să avem copii și nepoți, care sunt o mărturie constantă a prezenței lui Dumnezeu în viețile noastre. Sunt uimită cum m-a ocrotit Dumnezeu de-a lungul anilor.

Astăzi sunt o catolică pro-vita, mamă a șapte copii, și anul acesta soțul meu și cu mine vom sărbători jubileul de 30 de ani de la nuntă. Eu și Joseph avem șase copii împreună și mulțumesc pentru fiecare dintre ei, deoarece sunt un adevărat dar de la Dumnezeu. Suntem, de asemenea, tutorii unei fete frumoase, a cărei tânără mamă a ales viața fetei, fiind însărcinată și într-o situație dificilă, și apoi ne-a încredințat-o nouă.

Joseph și cu mine ne-am alăturat Bisericii Catolice, ca adulți, în 1992. Învățătura despre respectarea vieții și taina spovedaniei mi-au adus un nivel și mai adânc de vindecare și de pace. Am activat în cadrul bisericii în acțiuni de susținere a familiei, a căsătoriei și a dreptul la viață.

Să spunem lucrurilor așa cum au fost

Ca să spunem lucrurilor pe nume: nu am mai fost niciodată însărcinată înainte să-l cunosc pe Steven, nici nu am mai făcut vreun avort și Steven știe că este adevărat. Nu cred că eu am declanșat incendiul care a ars apartamentul, dar mulțumesc lui Dumnezeu pentru curajosul pompier care m-a scos din clădirea incendiată. Nu i-am mai cerut niciun ban după ce m-am întors acasă. M-am dus la el cu nimic și am plecat de la el fără nimic, exceptând regretele. Deși m-am prezentat lui într-un mod extrem de sexual, nu am făcut sex în locuri publice, cum a scris în carte. Exagerarea brutală continuă a relației noastre mă uimește. A vorbit despre mine ca de un obiect sexual lipsit de demnitate umană. Mi-am propus toți acești ani să nu vorbesc despre el

niciodată, dar el m-a umilit în mod repetat în scris, cu descrieri distorsionate ale relației noastre. Nu înțeleg de ce a făcut asta. A fost foarte dureros.

Dragostea supraviețuiește

În ciuda tuturor lucrurilor, nu îl urăsc pe Steven Tyler, nici nu sunt înverșunată față de el. Mă rog pentru convertirea inimii lui și sper să aibă parte de harul Domnului. Știu că și eu sunt responsabilă pentru ce s-a întâmplat în ziua aceea. Unii ar putea spune că avortul meu poate fi justificat de vârstă, droguri, incendiu. Nu cred că ceva poate justifica faptul că i-am luat viața copilului meu. Este greșit. Sper că statul nostru își va schimba legile așa încât viețile inocenților copii nenăscuți să fie protejate.

Mă rog ca toți cei care au suferit avorturi, ori s-au făcut părtași sub orice formă la un avort, să găsească în povestea mea nu judecată sau condamnare, ci o reînnoită speranță în statornicia iubire a lui Dumnezeu, iertare și pace.

Tinerele fete ale poporului nostru, în special cele ca mine, care au suferit traume și abuzuri și sunt vulnerabile la exploatare, nu trebuie să fie folosite ca jucării sexuale, speriate să avorteze ca să-și elibereze partenerul de responsabilități financiare și apoi, ca și copilul lor nenăscut, să fie aruncate deoparte ca pe niște obiecte nedorite.

Căsătoria și familia sunt stâlpii de rezistență ai oricărei societăți virtuoză. Am învățat această lecție într-un incendiu și pe un drum al vieții dificil, care m-a învățat să mă încred în Dumnezeu indiferent de ce se întâmplă. Mă rog ca poporul nostru să-și găsească drumul înapoi spre Dumnezeu respectând viața copiilor nenăscuți și consolidând Taina Căsătoriei.

După ce am ieșit din spital și m-am recuperat după incendiu, Steven mi-a adus icoana cu Iisus „Lumina lumii” și mi-a dat-o. A spus că e singurul obiect care a supraviețuit incen-

diului. Era acoperită cu funingine și suportul de hârtie din spate a fost ușor ars, dar am curățat-o și acum stă deasupra pragului casei mele.

„Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8, 12)

Cu sinceritate,
Julia Holcomb
24 mai 2011

Sursa: <https://www.lifesitenews.com/news/the-light-of-the-world-the-steve-tyler-and-julia-holcomb-story>

Traducere: <http://stiripentruviata.ro/consilierea-in-criza-de-sarcina-ajuta-femeia-copilul-si-familia-5-lumina-lumii-povestea-lui-stein-tyler-si-julia-holcomb/>

CUPRINS

Argument 3

FEMEI FERICITE CĂ AU NĂSCUT

Am primit un gând incredibil: „Minte! Minte, că ai făcut avort și păstrează copilul!” 14

„Vom păstra copilașul, indiferent de ce se va întâmpla! Suntem împreună pentru totdeauna, să nu uiți asta!” 19

Cuvântul „mamă” nu are niciun adjectiv 25

Medicii mi-au spus: „Dacă nașteai normal, nu supraviețuiai, dar și așa nu se știe” 30

„Mamă, ce încerci să faci? Simt când mă iubești, cum simt și când nu mă dorești. Tot ce faci, gândești și simți îmi transmiți și mie. Eu trăiesc prin tine și simt tot.” 35

Să fii mamă înseamnă să pui copiii înaintea ta 39

Nu am fi fost acum împreună dacă luam altă decizie 44

Deși știam că eu puteam să nu mai fiu, că mama mea voia să mă avorteze, nu mă gândeam la asta când mă pășteau îndoielile cu privire la ce îmi ziceau toți legat de sarcina mea 47

Mama a făcut o afirmație care m-a cutremurat și m-a șocat: „Poate Dumnezeu vrea să faci avort!”	51
Micuța mea nu m-a împiedicat să termin facultatea. Nici nu am dus lipsă de bani. A fost momentul meu	55
Când mi-a dat una, am căzut jos. Îmi zicea: «Dacă nu l-ai scos tu, las' că ți-l scot eu!»	60
Chiar și în condiții imperfecte, viața pe care o primești în dar va fi perfectă!	64
Durerea din sufletul meu cred c-a ajuns și la copil	71
Le sunt recunoscătoare părinților că m-au susținut și n-am făcut o greșală pe care o plăteam toată viața cu suferință și regrete	75
Soțul meu a început să îl lovească pe copil. Îmi tot spunea: „Eu nu vreau să am un copil handicapat!”	79
Cred că acești copii care au fost nedoriți la început ajung un prilej de bucurie foarte mare	82
„DA” pentru viață	88
Am avut un moment de rătăcire și ne-am gândit să facem întrerupere de sarcină	95
Gravidă într-a zecea. Cum să renunți la o ființă căreia tu însăți i-ai dat viață?	99
Trebuie să conștientizăm că fiecare prunc ucis este un cuțit înfipt în inima Maicii Domnului	103

Dumnezeu a vrut ca eu să trăiesc: de la un avort nereușit, o mulțime de oameni au învățat să iubească prin darul lui Dumnezeu	110
Sfatul meu pentru toate mămicile este să nu renunțe ușor la copilul lor. Aș fi trăit toată viața cu întrebarea dacă chiar era bolnav	114
Voi naște copilul și îl voi crește cu sau fără tine. Chiar dacă voi ajunge să mănânc pâine și ceapă, tot nu voi da înapoi	118
„Vreau să te fac femeie de afaceri. Renunță la copil, fiindcă este doar un embrion.” Dar nu am renunțat!	121
Simțeam că îmi doresc să trăiască	125
„Eu știu ce înseamnă criza de sarcină”	130
Când nu e după voia omului, ci a Domnului	132
Dacă va vrea Dumnezeu să ne mai dea copii, îi vom primi cu plăcere	136
O poveste neștersă	141
Supraviețuitoare a avortului: cred că am venit cu un rost, pentru a-mi întâlni soțul – supraviețuitor a două generații care au avut curajul să spună NU avortului	147
Presată să facă avort, o mamă și-a salvat fetița	151
Mi-au spus că nu putea să-mi facă ecografie decât dacă făceam avort	158

Mama s-a gândit că avortul era singura soluție	161
Andrea Bocelli: Acea femeie era mama mea și acel copil eram eu	164
Céline Dion: „trebuie să recunosc că, într-un fel, îmi datorez viața unui preot”	166
Cristiano Ronaldo: „Uite, mamă, ai vrut să mă avortezi, dar eu țin casa acum!”	169

FEMEI CARE REGRETĂ AVORTUL

Mă gândesc în fiecare an: „acum ar fi avut 2 ani”, „acum ar fi avut 3 ani”, „acum ar fi avut 4 ani”	174
După 22 de ani, am realizat că azi ar fi existat pe lumea aceasta o persoană de 22 de ani care ar fi fost fiul sau fiica mea	179
Nu am mai vorbit cu nimeni niciodată despre asta	182
Păcat ca nu exista și un monitor care ar fi arătat că și sufletul meu e gol	184
Mai dureros era că semăna cu mine la gură	187
Fiica mea m-a întrebat de multe ori de ce nu are și ea o soră sau un frate	189
Nu cred că există femeie care să fi avortat și să-i pară bine...	192

O operație în condiții de maximă igienă care s-a soldat cu cea mai mare mizerie în viața mea	196
Mătușa bunicului meu a fost unul dintre primii doi medici ginecologi din București	200
Mamă ești din momentul în care Dumnezeu ți-a pus viața în pântec	204
Fragmente de viață dintr-o viață	208
Primul gând după ce m-am trezit din narcoză a fost: „Ce prostie am făcut!”	223
Inima mea bătea lângă a lui	226
În ziua aceea, moartea avea chipul meu... chipul unei criminale...	228
Mi-am dorit copii, dar ce folos, că acum era prea târziu	232
Era parcă trasă o draperie în fața ochilor mei, și am făcut avort	236
Eram cu un copil mic, care tocmai împlinise 7 luni, și eram din nou însărcinată	240
Timp de ani de zile, mama a avut aproape noapte de noapte același coșmar	245
Apoi, dintr-o dată, nu am mai simțit nimic... a murit copilașul meu	248

Eram prea grăbită să-i demonstrez iubitului că nu-l oblig să se însoare cu mine	251
Îmi pare rău pentru ea că a ajuns în burta mea, că putea să ajungă în burta altei mame, care nu ar fi făcut lucrul acesta	254
Îmi spun că viața copilului meu era mai importantă decât „iubirea” pentru partenerul meu	258
Lumina lumii și povestea avortului copilului lui Steven Tyler și al Juliei Holcomb	261

Sperăm ca aceste mărturii să ajungă la cât mai multe adolescente și tinere, pentru a putea înțelege că o cale ușoară se poate dovedi greșită, iar o cale grea se poate dovedi cea corectă. Să înțeleagă că atunci când un bărbat le cere să facă avort, acel bărbat nu le iubește, ci le folosește și le distruge feminitatea.

Sperăm ca aceste mărturii să ajungă la bărbații care își folosesc toată puterea de convingere, iar uneori violența verbală, psihică, fizică pentru a obține avortul și degrevarea de responsabilitate.

ALEXANDRA NADANE

Asociația Studenți pentru viață

